ANNA TODD
Nimic mai mult
DE LA AUTOAREA SERIEI AFTER,
#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL ȘI
BESTSELLER NEW YORK TIMES
PRIMUL VOLUM DIN SERIA
LANDON GIBSON
1,5 MILIARDE DE
LECTURI PE
wattpad
TREI

1

Viaţa mea e destul de simplă. Nu am prea multe complicaţii. Sunt o persoană fericită. Astea sunt lucruri deja ştiute.

Primele trei gânduri care-mi trec prin minte în fiecare zi sunt:

Aici e mai puţin aglomerat decât îmi imaginasem.

Sper că Tessa nu munceşte azi, ca să ne petrecem vremea împreună.

Mi-e dor de mama.

Da, sunt în anul al doilea la Universitatea din New York, dar mama e una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Mi-e tare dor de casă. Mă ajută mult s-o am pe Tessa lângă mine; ea e familia mea cât timp sunt aici.

Ştiu că studenţii fac asta tot timpul; pleacă de-acasă şi de-abia aşteaptă să fie cât mai departe de oraşul lor, dar nu și eu. Mie îmi place oraşul meu, deşi nu acolo m-am născut. Nu m-a deranjat să locuiesc la Washington în ultimul an de liceu şi apoi în primul an de facultate – devenise căminul meu. Aveam o familie acolo şi-mi făcusem o nouă foarte bună prietenă. Singurul lucru care-mi lipsea, extrem de mult, era Dakota, cea care-mi fusese iubită multă vreme. Aşa că atunci când a fost admisă la una dintre cele mai bune academii de balet din ţară, am fost de acord să mă mut la New York cu ea. Când m-am înscris la NYU aveam un plan; însă acesta n-a mai mers aşa cum îmi închipuiam. Trebuia să mă mut aici și să-mi încep viitorul alături de Dakota, iubita mea din liceu. N-aveam nici cea mai vagă idee că se va hotărî să-şi petreacă primul an de facultate necombinată.

Am fost devastat. Încă sunt, dar vreau să fie fericită, chiar dacă nu e cu mine.

Oraşul e răcoros în septembrie, dar nu plouă aproape deloc prin comparaţie cu statul Washington. Măcar atât.

În drum spre muncă, îmi verific telefonul, aşa cum fac de cel puţin cincizeci de ori pe zi. Mama e însărcinată cu surioara mea şi vreau să fiu sigur că, dacă se întâmplă ceva, am timp să mă urc într-un avion şi să ajung repede acolo. Mama și Ken i-au ales numele Abigail și de-abia aştept s-o cunosc pe cea mică. N-am prea avut ocazia să stau în preajma bebeluşilor până acum, dar micuţa Abby e deja copilaşul meu preferat din toată lumea. Până acum, singurele mesaje de la mama au fost poze cu lucrurile senzaţionale pe care le născoceşte la bucătărie.

Nicio urgenţă, frate, dar mi-e dor de mâncărurile ei.

Străzile sunt aglomerate, iar eu trebuie să-mi croiesc drum printre oameni. Aştept la semafor într-o mulţime de oameni, majoritatea turişti cu camere mari de fotografiat la gât. Râd în

sinea mea când un adolescent ridică un iPad uriaş ca să-şi facă un selfie.

N-o să înţeleg niciodată impulsul acesta.

Când semaforul se face galben și se aprinde becul pentru pietoni, dau volumul mai tare în căşti.

Aici stau cu căştile la urechi toată ziua. Oraşul e mult mai zgomotos decât anticipasem și mă bucur că am ceva care să blocheze gălăgia şi să înlocuiască sunetele pe care le aud, cu ceva ce-mi place. Azi e Hozier.

Port căştile inclusiv la serviciu – cel puţin la o ureche, ca să aud totuşi comenzile de cafea pe care le primesc. Azi îmi atrag atenţia doi bărbaţi, amândoi îmbrăcaţi în piraţi şi ţipând unul la celălalt. Aşa că intru în magazin și mă lovesc de Aiden, cel mai nesuferit dintre colegii mei.

E înalt, mult mai înalt decât mine, iar părul lui blond spre alb îl face să semene cu Draco Malfoy[1], lucru care mă cam înspăimântă. Pe lângă asemănarea cu Draco, se întâmplă să fie şi nesimţit uneori. Cu mine e de treabă, dar am văzut cum se uită la studentele care intră la Grind. Se poartă de parcă locul ăsta e vreun club şmecher, nu o amărâtă de cafenea.

Felul în care le zâmbeşte, flirtează cu ele și le face să freamăte sub privirile lui „simpatice”... mi se pare totul atât de ostentativ! Nu e atât de arătos, de fapt; dacă ar arăta mai bine, aş înţelege.

— Fii atent, frate, mormăie Aiden, plesnindu-mă pe umăr de parcă suntem pe teren, colegi în echipa de fotbal.

Azi a reuşit să mă enerveze în timp-record...

Dar alung acest gând, mă duc în spate, îmi leg şorţul galben la brâu şi-mi verific telefonul. După ce semnez condica de sosire, dau cu ochii de Posey, o fată pe care trebuie s-o învăţ cum merg lucrurile, timp de câteva săptămâni. E de treabă. Tăcută, dar muncitoare, şi-mi place că ia mereu fursecul gratuit pe care i-l oferim în fiecare zi pentru că o face mai veselă. Cei mai mulţi ucenici îl refuză, dar ea le-a mâncat pe toate săptămâna asta, de toate felurile; cu ciocolată, cu ciocolată şi macadamia, cu zahăr şi cu o chestie misterioasă verde despre care eu cred că e ceva fără gluten, cultivat local.

— Hei, zic eu, zâmbindu-i.

Stă sprijinită de maşina de gheaţă. Are părul roşcat dat după urechi și citeşte ce scrie pe spatele unei pungi cu cafea măcinată. Când ridică privirea la mine, surâde scurt, apoi se întoarce cu ochii la pungă.

— Tot nu mi se pare că are logică să ia cineva cincisprezece dolari pe o cafea atât de mică, spune ea, aruncându-mi punga.

O prind cu greu şi aproape că-mi scapă printre degete, dar o ţin cu toată puterea.

— *Noi,* o corectez eu râzând şi pun punga pe raftul de unde a venit. *Noi* luăm banii ăştia.

— Nu lucrez aici de prea mult timp, aşa că nu mă consider inclusă în „noi”, mă necăjeşte ea, apoi ia un elastic de păr pe care-l avea prins pe mână şi-şi ridică părul roşu-castaniu și cârlionţat.

Are părul foarte des şi şi-l prinde ordonat, apoi îmi face semn că e gata de lucru.

Posey mă urmează şi se opreşte lângă casa de marcat. Săptămâna aceasta învaţă să ia comenzile clienţilor, iar următorul pas, probabil, e să prepare cafelele. Mie îmi place cel mai mult să iau comenzi, pentru că prefer să stau de vorbă cu oamenii decât să-mi frig degetele cu maşina de făcut espresso, aşa cum se întâmplă în fiecare schimb.

Îmi fac ordine la locul de muncă şi exact atunci se aude sunând clopoţelul de la intrare. Mă uit la Posey să văd dacă e gata și aşa pare, aranjată, pregătită să le facă faţă dependenţilor matinali de cafea. Două fete se apropie de tejghea, pălăvrăgind gălăgioase. Una dintre voci mă şochează şi, când mă uit la ele, o văd pe Dakota. E îmbrăcată într-o bustieră de sport şi un şort larg şi poartă tenişi coloraţi. Cred că tocmai şi-a terminat alergarea; dacă s-ar fi dus la ora de dans, ar fi fost îmbrăcată diferit. Ar purta un body şi pantaloni mai strâmţi. Şi ar arăta la fel de bine. Ca întotdeauna.

Dakota n-a mai fost aici de câteva săptămâni; sunt surprins s-o văd acum. Mă agită chestia asta; mâinile îmi tremură şi mă trezesc lovind uşor ecranul computerului fără absolut niciun motiv. Prietena ei Maggy mă vede prima. O bate pe Dakota pe umăr, iar Dakota se întoarce către mine, cu un zâmbet imens pe faţă. Are trupul acoperit de un strat subţire de transpiraţie, iar buclele ei negre îi sunt prinse într-un coc neglijent în vârful capului.

— Speram să te găsesc la muncă, a spus ea, făcându-mi cu mâna mie, apoi lui Posey.

Serios? Nu ştiu ce să fac cu informaţia asta. Ştiu că am căzut de acord să rămânem prieteni, dar nu-mi dau seama dacă asta e trăncăneală amicală sau ceva mai mult de-atât.

— Hei, Landon, zice Maggy și face și ea semn cu mâna.

Le zâmbesc amândurora și le întreb ce vor să bea.

— Cafea cu gheaţă, cu multă frişcă, spun amândouă în cor.

Sunt îmbrăcate aproape la fel, dar Maggy e eclipsată de pielea de caramel a Dakotei şi de ochii ei mari şi căprui.

Intru pe pilot automat, iau două pahare de plastic și le umplu cu gheaţă cu o mişcare uşoară. Apoi iau recipientul cu cafea deja făcută și o torn în pahare. Dakota mă priveşte. Îi simt ochii fixaţi asupra mea. Nu ştiu de ce, asta mă face să mă simt oarecum stânjenit, aşa că, atunci când observ că și Posey mă priveşte, îmi

dau seama că aş putea – *că ar trebui* – să-i explic colegei mele ce mama naibii fac aici.

— Torni cafeaua peste gheaţă; cei din schimbul de noapte fac cafeaua cu o seară înainte ca să aibă timp să se răcească şi să nu topească gheaţa, spun eu.

Ce-i spun eu e foarte simplu şi aproape că mă simt prost vorbind aşa în faţa Dakotei. Nu suntem deloc în relaţii proaste – doar că nu ne petrecem vremea împreună şi nu mai vorbim aşa cum făceam pe vremuri. Am înţeles complet când a pus capăt relaţiei noastre care durase cinci ani. Era în New York, avea prieteni noi, era într-un mediu nou. Nu voiam s-o trag înapoi, aşa că mi-am ţinut promisiunea şi am rămas prieten cu ea. O cunosc de ani buni şi o să ţin întotdeauna la ea. Este a doua mea iubită, dar prima relaţie adevărată pe care am avut-o până acum.

— Dakota? se aude vocea lui Aiden, exact când dau să le întreb dacă vor frişcă, aşa cum îmi pun mie de obicei.

Confuz, privesc cum Aiden se întinde peste tejghea și o ia de mână pe Dakota. El îi ridică mâna, iar ea, surâzându-i larg, face o piruetă în faţa lui. Apoi, aruncându-mi o privire, Dakota se îndepărtează puţin şi-i spune neutru lui Aiden:

— Nu ştiam că lucrezi aici.

Mă uit către Posey ca să-mi abat atenţia de la conversaţia lor; apoi mă prefac că mă uit la orarul de pe peretele din spatele ei. Chiar nu e treaba mea ce prieteni are ea.

— Credeam că ţi-am spus aseară, zice Aiden, iar eu tuşesc ca să distrag pe toată lumea de la chiţăitul pe care l-am scos.

Din fericire, nimeni nu pare să observe asta, cu excepţia lui Posey, care încearcă să-şi ascundă zâmbetul.

Nu privesc spre Dakota chiar dacă-mi dau seama că e stânjenită; în schimb, îi surâde lui Aiden aşa cum i-a zâmbit bunicii mele când a deschis cadoul de Crăciun anul trecut. Acel zgomot drăgălaş... Dakota a făcut-o pe bunica atât de fericită când a râs la peştişorii cântători lipiţi de o scândură de lemn fals! Râde din nou şi-mi dau seama că acum e stânjenită *rău de tot.* Ca să detensionez situaţia, îi ofer cele două cafele cu un surâs şi-i spun că sper s-o revăd cât de curând.

Înainte să-mi poată răspunde, îi mai zâmbesc o dată și mă duc în camera din spate, dând volumul mai tare în căşti.

Preţ de câteva minute aştept să sune din nou clopoţelul, ca să fiu sigur că Dakota și Maggy au ieşit, şi-mi dau seama că probabil n-o să-l aud din cauza meciului de hochei de ieri care-mi răsună în urechi. Chiar cu o singură cască, mulţimea care aplaudă şi loviturile croselor vor acoperi un clopoţel vechi de alamă. Revin la tejghea şi-o găsesc pe Posey dându-şi ochii peste cap când Aiden îşi expune talentele în faţa ei. Aiden arată ciudat învăluit într-un abur în dreptul părului său blond-alb.

— A spus că sunt colegi de şcoală, la academia aia de dans la care merge, şopteşte Posey când mă apropii.

Încremenesc și mă uit la Aiden, care habar n-are că vorbim despre el, pierdut în lumea lui glorioasă.
— L-ai întrebat? spun eu, impresionat şi un pic îngrijorat de răspunsurile lui la întrebările despre Dakota.
Posey dă din cap, clătind o cană de metal. O urmez la chiuvetă, iar ea dă drumul la apă.
— Am văzut cum ai reacţionat când a luat-o de mână, aşa că m-am gândit să-l întreb care-i treaba între ei.

Ridică din umeri şi coama de păr ondulat i se leagănă. Pistruii ei sunt mai deschişi la culoare decât toţi pe care i-am văzut până acum şi sunt răspândiţi pe pomeţi şi peste rădăcina nasului. Are buzele mari – puţin îmbufnate – şi e aproape la fel de înaltă ca mine. Acestea sunt lucruri pe care le-am observat din cea de-a treia zi de ucenicie, când cred că mi-a stârnit interesul pentru un moment.
— Am fost cu ea o vreme, recunosc eu în faţa noii mele prietene şi-i întind un prosop cu care să şteargă cana.
— Ah, nu cred că sunt împreună. Ar fi nebună să se combine cu vrăjitorul ăla.

Când Posey zâmbeşte, obrajii mi se înflăcărează și râd odată cu ea.
— Ai observat şi tu? întreb eu.

Mă întind pe lângă ea și iau un fursec cu mentă și fistic pe care i-l ofer. Ea surâde, ia fursecul din mâna mea și înfulecă jumătate din el înainte să apuc să închid capacul cutiei.

2

Cânt termin tura, semnez de plecare și iau două pahare de la bar ca să-mi prepar băutura obișnuită pentru drum: două cafele macchiato; una pentru mine și una pentru Tessa. Nu e un simplu macchiato totuşi; adaug trei alune și un strop de sirop de banane. Sună scârbos, dar n-o să vă vină să credeţi cât de bun este. Mi-a ieşit din greşeală într-o zi, când am amestecat sticla de vanilie cu cea de banane, dar poţiunea asta întâmplătoare a devenit băutura mea preferată. Şi a Tessei. Acum şi a lui Posey.

Ca să ne menţinem trupurile tinere, de studenţi, hrănite cum trebuie, eu sunt responsabil cu răcoritoarele, iar Tessa asigură cina în majoritatea serilor, cu resturi de la Lookout, restaurantul la care lucrează. Uneori mâncarea e caldă încă, dar și dacă nu e, mâncarea de acolo e atât de gustoasă, încât e comestibilă şi câteva ore mai târziu. Amândoi reuşim să bem cafea bună și să mâncăm hrană rafinată cu buget studenţesc, aşa că e un aranjament destul de convenabil.

Tessa lucrează în schimbul de seară, aşa că nu dau zor să închid cafeneaua. Nu că n-aş putea să stau acasă fără ea, dar n-am niciun motiv să mă grăbesc, iar asta mă va împiedica să mă gândesc prea mult la Dakota și la individul ăla alunecos. Uneori îmi place liniştea unei case goale, dar n-am mai locuit singur înainte şi uneori bâzâitul frigiderului şi zăngănitul ţevilor în apartamentul pustiu aproape că mă înnebunesc. Mă trezesc aşteptând să aud zgomotul unui meci de fotbal american din biroul tatălui meu vitreg sau să simt mirosul de arţar care vine din bucătăria unde găteşte mama. Aproape că mi-am terminat temele de la facultate pentru săptămâna aceasta. Primele câteva săptămâni ale celui de-al doilea an de studenţie sunt total diferite de anul întâi. Mă bucur că am terminat cu cursurile obligatorii şi obositoare rezervate bobocilor și că-mi pot urma educaţia începută în copilărie; simt în sfârşit că mă apropii de cariera pe care mi-o doresc, cea de profesor de şcoală elementară.

Am citit două cărţi luna aceasta, am văzut toate filmele bune care au apărut, iar Tessa păstrează apartamentul atât de curat, încât mie nu-mi rămân prea multe de făcut. În principiu, nu prea am ce să fac cu timpul meu şi nu mi-am făcut prea mulţi prieteni în afară de Tessa şi câţiva colegi de la Grind. Poate cu excepţia lui Posey, nu cred c-aş fi în stare să-mi petrec vremea cu oricare dintre ei în afara cafenelei. Timothy, un tip de la cursul meu de Studii Sociale, e marfă. Purta un tricou cu Thunderbirds în cea de-a doua zi a semestrului şi am început o conversaţie despre echipa de hochei din oraşul meu natal. Sportul și romanele fantasy sunt subiectele mele preferate când socializez cu străinii, lucru la care nu mă pricep foarte bine.

Viaţa e destul de lipsită de evenimente. Iau metroul peste pod ca să ajung în campus, înapoi acasă în Brooklyn, merg pe jos la

serviciu și tot pe jos acasă de la muncă. A devenit un tipar, o serie repetată de evenimente total nespectaculoase. Tessa susţine că sunt deprimat, că trebuie să-mi fac câţiva prieteni noi şi să mă distrez , puţin. Îmi vine să-i spun să-şi urmeze propriul sfat, dar ştiu că e mai uşor să te concentrezi pe problemele altuia decât pe ale tale. În ciuda părerii bine înrădăcinate a mamei şi a Tessei despre lipsa vieţii mele sociale, eu mă distrez. Îmi plac slujba mea şi cursurile de semestrul acesta. Îmi place că locuiesc în această parte oarecum şmecheră din Brooklyn şi-mi place noul meu colegiu. Desigur, ar putea fi și mai bine, ştiu asta, dar totul în viaţa mea este OK: simplu şi uşor. Fără complicaţii, fără alte obligaţii în afară de a fi un fiu și un prieten bun.

Mă uit la ceasul de pe perete și mă crispez când văd că nu e nici măcar ora zece. Am lăsat deschis mai mult pentru un grup de femei care discutau despre divorţ şi bebeluşi. Exclamau des „Ah” şi „O, nu!”, aşa că m-am gândit să le las în pace până-şi rezolvă reciproc problemele de viaţă şi sunt gata să plece. La nouă și un sfert au plecat, lăsând masa plină de şerveţele, cafea pe jumătate nebăută şi rece şi pateuri pe jumătate mâncate. Nu mă deranja dezordinea, pentru că mă mai ţinea ocupat câteva minute în plus. Mi-am petrecut atâta vreme închizând cafeneaua... aşezând meticulos teancurile de şerveţele în cutiile lor de metal... măturând fiecare ambalaj de pe podea... și învârtindu-mă cât de lent cu putinţă pentru a umple lăzile cu gheaţă şi cutiile cu cafea măcinată.

Timpul nu lucrează în favoarea mea în seara asta; încep să pun la îndoială relaţia pe care o am cu Dakota. Mda, timpul nu prea lucrează niciodată în favoarea mea, dar în seara asta mă deranjează mai mult decât de obicei. Fiecare minut trece în bătaie de joc; limba mică se mişcă încet, dar ticăielile par să nu aibă nicio noimă – de parcă timpul nu trece deloc. Încep să mă joc ca în şcoala elementară, ţinându-mi respiraţia câte treizeci de secunde, pentru ca timpul să treacă mai repede. După câteva minute, sunt deja plictisit și mă duc în spate, cu sertarul de bani, ca să fac monetarul pentru ziua respectivă. În cafenea e liniște, în afara bâzâitului maşinii de făcut gheaţă din camera din spate. În cele din urmă, se face ora zece şi nu mai pot să trag de timp.

Înainte să plec, arunc o ultimă privire prin cafenea. Sunt sigur că n-am uitat nimic, nici măcar o boabă de cafea nu e nelalocul ei. De obicei nu închid de unul singur. Uneori închid cu Aiden, alteori cu Posey. Aceasta s-a oferit să rămână cu mine, dar o auzisem mai devreme fără să vreau că nu găsea bonă pentru sora ei. Posey e discretă şi nu-mi povesteşte multe despre viaţa ei, dar din câte-mi dau seama, fetiţa aceea pare centrul universului său.

Încui seiful şi pornesc sistemul de alarmă, apoi închid uşa în urma mea. E frig afară în seara aceasta, un mic fior vine dinspre apă și pluteşte peste Brooklyn. Îmi place să trăiesc aproape de apă și râul mă face să simt o oarecare detaşare de agitaţia

oraşului. În ciuda vecinătăţii, Brooklyn nu seamănă deloc cu Manhattan.

Un grup de patru inşi – două femei şi doi bărbaţi – trec pe lângă mine în timp ce încui şi ies pe trotuar. Observ cum cuplurile se despart, ţinându-se de mână. Cel mai înalt dintre tipi poartă un tricou al echipei Browns şi mă întreb dacă s-a mai uitat pe statisticile lor în acest sezon. Dacă s-ar fi uitat, n-ar mai fi defilat atât de mândru îmbrăcat aşa. Îi privesc şi mă iau după ei. Fanul celor de la Browns e cel mai zgomotos din toată trupa şi are o voce enervant de gravă. E beat, cred. Traversez strada ca să scap de ei şi o sun pe mama ca să văd ce mai face. Vreau de fapt să o anunţ că sunt bine şi că singurul ei copil a mai supravieţuit o zi în marele oraş. O întreb cum se simte, dar, în felul ei obişnuit, ea nu-mi răspunde şi se interesează de mine.

Mama nu era atât de îngrijorată de ideea mutării mele, cum credeam că va fi. Vrea să fiu fericit și mutarea la New York ca să fiu cu Dakota mă făcea fericit. Cel puţin aşa trebuia. Mutarea mea trebuia să fie liantul care să ţină laolaltă relaţia noastră fragilă. Credeam că distanţa era cea care ne dăuna, dar nu-mi dădeam seama că ea îşi doreşte libertate. Chestia asta m-a luat prin surprindere, pentru că eu nu mă purtasem niciodată posesiv cu ea. N-am încercat niciodată s-o controlez sau să-i spun ce să facă. Eu, pur şi simplu, nu sunt aşa. Din ziua în care fata aceea frumoasă cu păr sârmos se mutase lângă noi, am ştiut că are ceva special. Ceva atât de special și de autentic, și nu mi-am dorit niciodată să ascund asta. Cum aş fi putut? De ce? I-am susţinut independenţa şi i-am încurajat replicile acide şi opiniile îndrăzneţe. Timp de cinci ani, cât am fost împreună, i-am preţuit caracterul puternic şi am încercat să-i ofer tot ce avea nevoie.

Când se temea să se mute din Saginaw, Michigan, în Big Apple[2], am găsit o cale de a o liniști. Aveam experienţele mele cu mutatul; m-am mutat din Saginaw în Washington chiar înaintea ultimului an de liceu. I-am reamintit în permanenţă de motivele ei foarte bune de a-şi dori să se ducă la NYC: cât de mult îi plăcea să danseze şi cât era de talentată. Nu trecea nicio zi fără să-i readuc aminte cât era de minunată și cât de mândră ar fi trebuit să fie de asta. Cu degetele pline de bătături şi cu picioarele sângerând, repeta zi şi noapte. Dakota fusese întotdeauna una dintre cele mai hotărâte persoane pe care le cunoscusem vreodată. Lua note excelente mai uşor decât mine şi, în timpul adolescenţei, avusese mereu o slujbă. Când mama mea lucra și nu o putea duce cu maşina, se urca pe bicicletă şi pedala câţiva kilometri până la popasul de camioane unde era casieră. După ce-am împlinit 16 ani şi mi-am luat permisul de conducere, l-a lăsat pe tatăl ei să amaneteze bicicleta pentru câţiva bănuţi în plus, iar eu am dus-o bucuros unde avea treabă.

Cu toate acestea, cred că Dakota n-a simtit niciodată că are libertate în viaţa ei de familie. Tatăl ei încerca să-i ţină prizonieri pe ea şi pe fratele ei, Carter, în casa lor de cărămidă roşie. Cearşafurile pe care le pusese în ferestre nu-i puteau ţine însă înăuntru pe niciunul dintre copiii săi. Când a intrat la New York, ea a întrezărit o viaţă cu totul nouă. Îl vedea pe tatăl ei cum se stinge între furie şi alcool şi asta nu era viaţă. Încerca să îndepărteze vinovăţia morţii fratelui ei, dar asta nu era viaţă. Şi-a dat seama că, de fapt, nu trăise niciodată. Eu începusem să trăiesc în ziua în care o întâlnisem, dar pentru ea nu fusese acelaşi lucru.

Oricât de tare m-a durut spulberarea relaţiei noastre, nu i-am purtat pică. Nici acum nu-i port. Dar nu pot să nu recunosc că m-a durut dispariţia viitorului pe care ni-l imaginaserăm împreună. Credeam că o să vin la New York şi că o să împart cu ea un apartament. Presupusesem că mă voi trezi în fiecare dimineaţă cu picioarele ei încolăcite în jurul meu, cu aroma dulce a părului ei în nări. Credeam că vom crea amintiri noi, învăţând cum să ne descurcăm în oraş. Trebuia să ne plimbăm prin parcuri şi să ne prefacem că înţelegem lucrările de artă de prin muzeele pretenţioase. Aşteptam atât de multe când am început să plănuiesc să mă mut aici! Mă aşteptam ca acesta să fie începutul viitorului meu, nu sfârşitul trecutului.

Ca să fiu cinstit, ea a prevăzut toate astea, şi-a evaluat corect sentimentele şi s-a despărţit de mine înainte să mă mut aici. A fost sinceră cu mine, n-a încercat să mimeze fericirea pentru o vreme, ca să nu ne explodeze amândurora în faţă. Cu toate astea, când lucrurile s-au terminat în cele din urmă, eram prea pornit să mă mut și nu mă mai puteam răzgândi. Deja mă transferasem și dădusem avans pentru apartament. Nu regret şi, privind înapoi, cred că aveam nevoie de asta. Nu sunt total fascinat de oraş deocamdată – nu m-a hipnotizat aşa cum li s-a întâmplat altora și nu cred că voi rămâne aici după absolvire —, dar îmi place pentru moment. Mi-ar plăcea să mă stabilesc într-un loc liniştit, cu o curte mare şi cu soarele care să facă toate lucrurile din jur minunate.

Mă ajută mult că Tessa s-a mutat aici cu mine. Nu mă bucur pentru circumstanţele care au adus-o, dar mă bucur că-i pot oferi o portiţă de ieşire. Tessa Young a fost prima prietenă pe care mi-am făcut-o la Washington Central University și a cam rămas ultima pe care am păstrat-o până când am plecat. A fost prima și unica prietenă pe care mi-am făcut-o la Washington și invers. Primul ei an de facultate a fost greu. S-a îndrăgostit și inima i s-a frânt aproape în acelaşi timp. Eu eram într-o poziţie ingrată, între fratele meu vitreg, cu care încercam să construiesc o relaţie, și cea mai bună prietenă a mea, Tessa, care fusese rănită de acelaşi tip.

Am primit-o pe Tessa în sufletul meu când m-a rugat și aş face-o din nou. Nu m-a deranjat să-mpart apartamentul cu ea și

am ştiut că asta o va ajuta. Îmi place rolul meu de prieten, de băiat bun. Am fost băiat bun toată viaţa și mă simt mai bine în acest rol decât în oricare altul. N-am nevoie să fiu în centrul atenţiei. De fapt, mi-am dat seama de curând că aş evita bucuros orice situaţie care m-ar aduce acolo. Toată lumea ştie că mie-mi plac rolurile secundare, prietenul și iubitul de treabă – şi-mi convine asta de minune. Când totul s-a dus naibii în Michigan, mi-am dorit să sufăr singur. Nu voiam să se distrugă nimeni alături de mine, în special nu Dakota.

Durerea ei era inevitabilă şi, orice-aş fi făcut, n-o puteam îndrepta. Trebuia s-o las să-şi trăiască suferinţa şi eram forţat să stau deoparte în vreme ce întreaga ei lume se prăbuşea din cauza unei tragedii pe care încercasem din răsputeri s-o previn. Ea era bandajul meu, iar eu eram plasa ei de siguranţă. Am prins-o în timp ce cădea şi vom rămâne legaţi, de prietenie sau poate de ceva mai mult, până la sfârşitul zilelor noastre datorită durerii pe care am împărtăşit-o.

Mintea mea nu o ia razna prea des aici, la amintirile pe care m-am străduit să le uit. Cutia aceea cu demoni e închisă. Sigilată cu superglue şi îngropată la trei metri sub un strat de ciment.

3

Când ajung la apartament, mă întâmpină în prag un pachet de mărime medie. Numele Tessei este mâzgălit cu marker negru, aşa că-mi dau seama imediat de la cine e. Vâr cheia în broască şi lovesc uşor cutia cu piciorul, băgând-o înăuntru. Luminile sunt stinse, deci ştiu că Tessa nu s-a întors încă de la muncă.

Sunt obosit şi mâine voi dormi până mai târziu. Marţea şi joia cursurile mele încep mai târziu decât în restul săptămânii. De-abia aştept; zilele de marţi şi de joi sunt preferatele mele pentru că pot zace în pat în boxeri şi mă pot uita la televizor. E un lux simplu şi oarecum trist, dar eu mă bucur de fiecare secundă. Îmi arunc pantofii din picioare şi-i aşez ordonat în vreme ce o strig pe Tessa prin tot apartamentul, ca să mă asigur că nu e aici. Nu-mi răspunde şi atunci încep să mă dezbrac în living, doar pentru că pot. Un alt lux simplu. Îmi desfac jeanşii şi mi-i trag în jos. Îi arunc cât colo, întinzindu-i pe podea. Ba chiar îi las acolo. Mă simt un pic rebel, dar cel mai mult mă simt epuizat.

După ce mă gândesc puţin, îmi ridic pantalonii, cămaşa, ciorapii şi boxerii de pe jos şi le duc pe toate în camera mea, unde le arunc pe jos. O să strâng mai târziu.

Trebuie să fac un duş.

Robinetul duşului din singura noastră baie se blochează aproape de fiecare dată când îl deschid. Apei îi ia cel puţin un minut să urce pe ţevi. Administratorul nostru l-a „reparat” de două ori, dar nu merge niciodată cum trebuie. Tessa chiar a încercat să-l repare ea singură de câteva ori. Se pare că nu e menită să fie instalatoare. Deloc. Râd când îmi aduc aminte de trupul ei ud leoarcă şi de cât era de furioasă când apa a ţâşnit din ţeavă. Robinetul de metal a zburat prin toată baia, făcând o gaură mică în tencuială. Câteva săptămâni mai târziu, s-a stricat din nou când Tessa a dat drumul duşului şi a izbit robinetul de perete. S-a stropit toată pe faţă cu apă rece ca gheaţa. A ţipat ca o nebună şi a ieşit fugind din baie de parcă luase foc.

În timp ce ascult apa circulând pe ţevi şi fac repede pipi, mintea îmi zboară la ziua de azi, la cât de repede au părut să treacă orele de curs, la cât de surprins am rămas când Dakota şi Maggy au intrat la Grind. Încă mă simt ciudat că am văzut-o pe Dakota, mai ales cu Aiden, şi-mi doresc să fi avut ceva timp la dispoziţie ca să mă pregătesc. N-am mai vorbit cu ea de câteva săptămâni şi mi-a fost greu să mă concentrez când am văzut-o purtând haine atât de transparente. Cred că totuşi întâlnirea a mers bine; n-am spus nimic stânjenitor, n-am vărsat cafeaua şi nici nu m-am bâlbâit. Mă întreb dacă şi Dakota s-a simţit ciudat şi dacă s-a forţat să discute cu mine sau dacă mai observă măcar tensiunea dintre noi?

Nu prea mai încearcă să mă contacteze – deloc, de fapt – aşa că n-am idee ce mai simte sau ce mai e între noi. Nu şi-a

exprimat niciodată emoţiile prea deschis, dar ştiu că e genul de fată care păstrează ranchiuna toată viaţa. N-are niciun motiv să mă urască, dar eu mă gândesc imediat la asta. E puţin ciudat pentru mine că am trecut brusc de la a discuta în fiecare zi la tăcere absolută. După ce m-a sunat să-mi spună că relaţia noastră s-a terminat, am încercat să rămânem prieteni, dar ea nu m-a ajutat deloc.

Uneori mi-e dor de ea.

La naiba, mi-e dor de ea rău de tot.

M-am obişnuit să n-o văd când m-am mutat din Michigan în Washington, dar încă vorbeam zilnic și zburam s-o vizitez de câte ori aveam ocazia, chiar și atunci când m-am aglomerat la facultate. Când ea s-a mutat la New York, a devenit distantă. Îmi dădeam seama că lucrurile s-au schimbat, dar tot am sperat că se vor îmbunătăţi. Cu toate astea, cu fiecare conversaţie telefonică o simţeam cum se îndepărtează din ce în ce mai mult de mine. Uneori stăteam și mă uitam în gol la telefon, sperând să mă sune şi să mă întrebe ce-am făcut în ziua respectivă. Doar atât, să mă întrebe și să-mi dea două-trei amănunte despre ce făcuse ea. Speram că poate era perioada de adaptare la noua ei existenţă. Poate că trecea printr-o perioadă proastă, m-am gândit.

Voiam să trăiască din plin experienţa noii ei vieţi şi să-şi facă noi prieteni. Nu voiam să-i răpesc nimic din toate astea. Voiam doar să fac parte din viaţa ei, aşa cum făcusem întotdeauna. Voiam să se cufunde în studiu la academia ei de dans; ştiam cât de important era asta pentru ea. Nu voiam s-o distrag. Am încercat s-o sprijin cât am putut, chiar dacă ea începuse să mă elimine din viaţa ei. Am jucat rolul iubitului înţelegător, deşi programul ei se aglomera din ce în ce mai mult.

Jucasem întotdeauna bine rolul acesta, încă din copilărie. Mă simt comod în acest rol, ca și în cel al tipului de treabă. Mi-am păstrat răbdarea şi am rămas mereu înţelegător. În seara în care ea îmi recita motiv după motiv pentru care relaţia noastră nu mai merge, eu tot dădeam din cap la celălalt capăt al liniei telefonice şi-i spuneam că totul e în regulă, că înţeleg. Nu înţelegeam deloc şi „motivele” ei mi se păreau neîntemeiate, dar ştiam că nu se va răzgândi şi că, oricât de mult mi-aş fi dorit să mă cert, nu voiam să devin o povară pentru ea. Nu voiam ca relaţia noastră să devină un alt lucru cu care să fie nevoită să se lupte. Dakota şi-a petrecut întreaga viaţă luptându-se. Reuşisem să devin una dintre puţinele energii pozitive din viaţa ei şi voiam ca lucrurile să rămână aşa.

Eram supărat şi, într-un fel, încă mai sunt. Nu prea pricep de ce pentru mine nu are niciun pic de timp, dar toate postările ei de pe Facebook erau poze cu ea și cu prietenii ei la diverse restaurante şi cluburi de noapte.

Îmi era dor să-mi povestească despre ce făcea. Voiam s-o ascult cum se laudă despre cât de bine se descurcă la cursuri. Mi-era dor s-o văd cum freamătă de nerăbdare în aşteptarea următoarei audiţii. Era întotdeauna prima persoană căreia mergeam să-i spun ceva. Asta s-a schimbat după ce am cunoscut-o pe Tessa şi am început să mă apropii mai mult de fratele meu vitreg, Hardin, dar tot îmi era dor de ea. Nu ştiu multe despre relaţii, dar cu siguranţă asta nu era o relaţie.

Brusc îmi dau seama că baia se umple de aburi de la duş în timp ce eu stau și mă holbez la mine însumi în oglindă, retrăind eşecul relaţiei mele. Intru în cele din urmă în duş – iar apa e fierbinte, parcă-mi jupoaie pielea de pe mine. Sar în spate şi potrivesc apa. Îmi conectez telefonul la iDock şi ascult sporturile mele preferate, intrând din nou în duş. Vocile comentatorilor sunt profunde şi zgomotoase, certându-se din cauza politicii nenecesare din jurul hocheiului. Încerc să fiu atent la problemele lor, dar sunetul se tot întrerupe, aşa că mă întind şi-l închid. Telefonul cade din suportul lui și aterizează în chiuvetă. Mă reped să-l prind înainte ca norocul meu proverbial să intervină şi să apară un elf de casă pe apă. Ar fi ideal să am un elf de casă, preferabil pe Dobby sau pe clona sa. Harry Potter era un copil norocos.

Baia asta e prea micuţă ca să mai încapă cineva în ea, elf sau nu.

E minusculă – de-a dreptul microscopică –, cu o chiuvetă joasă cu un robinet rablagit, plantată lângă o toaletă mică pe care de-abia am loc. Cine a proiectat apartamentul ăsta nu s-a gândit la un tip de un metru optzeci şi cinci. Nu mai trebuie să menţionez că acest tip trebuie să-şi îndoaie genunchii ca să încapă sub jetul duşului Apa caldă mi se scurge pe spate, iar eu mă torturez în continuare gândindu-mă la Dakota. S-a mutat la mine în cap și se pare că n-o mai pot da afară. Arăta atât de bine azi, atât de sexy în pantalonii aceia scurţi şi în bustiera de sport!

O fi observat că trupul mi s-a schimbat de când m-a văzut ultima oară? O fi văzut că braţele mi s-au îngroşat şi că abdomenul meu are, în sfârșit, mușchii la care lucram de atâta vreme?

În copilărie eram un grăsun. Constituția mea greoaie era deseori subiect de conversație pe culoarele liceului. „Grasul de Landon”, aşa-mi spuneau. „Să nu-l laşi pe Landon să aterizeze pe tine”, glumeau ei. Poate că acum sună prostesc sau copilăresc, dar mă deranja la culme când cretinii ăia mă strigau aşa, mergând în faţa mea. Aceasta era doar una dintre limbile de foc ale iadului care a însemnat pentru mine liceul. Nu era nimic în comparaţie cu ce i s-a întâmplat lui Carter, dar nu intru în detalii în seara asta.

Cu cât încerc să retrăiesc întâlnirea noastră de la Grind, cu atât creierul meu se încurcă mai tare în amintiri. Nu mi-am putut da

seama la ce se gândea Dakota. Niciodată n-am putut. Chiar şi când eram tineri de tot, ea avea întotdeauna secrete. Atunci era ceva atrăgător, misterios şi fascinant. Acum, când am mai crescut și ea s-a despărţit de mine fără o explicaţie întemeiată, nu mai e deloc distractiv.

Mă zgâiesc la faianţa verde din duş și mă gândesc la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spun şi să le fac în acele cinci minute. E un cerc vicios, reiau la nesfârşit ce-aş fi putut spune, apoi îmi reamintesc că nu e mare scofală, după care mă panichez din nou. Mă holbez în gol, amintindu-mi cum stătea azi, puţin mai devreme, în faţa mea. Aş vrea să fi putut descifra ce i se citea în ochii ei migdalaţi sau să fi descoperit nişte vorbe ascunse pe buzele ei pline.

Buzele acelea...

Buzele Dakotei sunt ceva deosebit. Sunt pline şi au nuanţa perfectă de roz a unor petale de trandafir. Culoarea lor rozalie m-a înnebunit întotdeauna, mai ales că stăpânea la perfecţie arta folosirii lor. Aveam numai 16 ani când ne-am giugiulit pentru prima oară. Era aniversarea noastră de două luni şi ea tocmai adoptase un căţel pentru mine. Ştiam că mama nu mă va lăsa să-l păstrez și ar fi trebuit să ştie şi ea, dar am încercat să-l ascundem în dulap. Dakota făcea deseori lucruri pe care ştia că nu trebuie să le facă, dar intenţiile ei erau întotdeauna bune. Îl hrăneam pe căţeluşul gri cu cea mai bună mâncare de la magazinul de animale de companie de pe stradă. Nu lătra prea mult şi, când totuşi o facea, tuşeam ca să acopăr zgomotul. A funcţionat o vreme, până când a crescut prea mare pentru micul meu dormitor.

După două luni de captivitate, a trebuit să-i spun mamei despre căţel. N-a fost nici pe departe atât de supărată pe cât credeam că o să fie. Cu toate astea, mi-a explicat cât costă să întreţii un căţel şi, când am comparat asta cu salariul meu minuscul de la spălătoria de maşini la care lucram din când în când, nu ieşea la socoteală. Nici măcar atunci când primeam bacşiş, tot nu puteam acoperi nota de plată la veterinar. După câteva lacrimi și proteste, Dakota a fost, într-un final, de acord. Ca să ne fie mai uşor, ne-am transformat în nişte tocilari şi ne-am uitat la toată seria *Stăpânul Inelelor*. Ne-am îndopat cu Frappuccino de la Starbucks şi ne-am plâns că dăm cinci dolari pe un pahar cu cafea. Am mâncat Twizzlers şi unt de arahide până când ni s-a făcut rău de la stomac, iar eu am mângâiat-o cu vârfurile degetelor pe obraji, aşa cum îi plăcea ei, până când a adormit la mine în braţe.

M-am trezit cu gura ei caldă, cu buzele ei în jurul penisului meu.

Eram luat prin surprindere, pe jumătate treaz şi excitat ca naiba, *privind* cum îmi ia penisul între buze şi şi-l vâră în jos, pe gât. A spus că voise să încerce asta mai demult, dar avea emoţii. Îşi mişca gura *perfect* în jurul meu, făcându-mă să-mi dau drumul cu o rapiditate stânjenitoare.

Şi-a dat seama că-i plăcea la nebunie să mă satisfacă aşa şi a început s-o facă aproape de fiecare dată când pierdeam vremea împreună. Îmi plăcea și mie, desigur.

Hei, pe cine naiba păcălesc eu aici? Îmi plăcea la nebunie. Nici nu-mi mai aminteam de perioada în care masturbarea mi se păruse o cale savuroasă de a ajunge la orgasm. Nici nu se compara cu gura ei și apoi, mai târziu, cu păsărică ei moale şi udă. Am trecut de la sex oral la futut destul de repede; niciunul dintre noi nu părea să se sature. N-a mai trebuit să mă autosatisfac până când m-am mutat la Washington. Mi-era dor de tot ce era legat de ea, inclusiv de intimitatea aceasta. Masturbarea nu era aşa de rea, cred. Mă uit în jos la penisul meu și la apa care curge peste el. Îl prind cu o mână de bază, mângâind vârful cu degetul mare, aşa cum mă atingea Dakota cu limba.

Cu ochii închişi și cu apa care curge peste mine, aproape că mă conving că nu mă ating de unul singur. În mintea mea, Dakota stă în genunchi în faţa vechiului meu pat din Washington. Părul ei cârlionţat era mai deschis la culoare și trupul începuse să i se contureze de la atâta dans. Arăta atât de bine, ca întotdeauna de altfel, dar pe măsură ce creşteam devenea din ce în ce mai sexy. Gura i se mişcă din ce în ce mai repede acum... între asta şi gemetele ei din mintea mea, aproape că-mi dau drumul.

Trupul începe să mi se încordeze, din vârful picioarelor până pe spinare. Mă sprijin cu spatele de peretele duşului şi unul dintre picioare îmi alunecă. Calc greşit, pierzându-mi echilibrul. Un şir de cuvinte pe care nu le folosesc de obicei îmi ţâşnesc de pe buze și mă prind de perdeaua de duş cu imprimeu de tablă de şah, trăgând de ea cu putere.

Clic,clic, clic. Nenorocita de perdea cedează, rupându-se din fiecare inel de plastic. Cade, luându-mă cu ea. Ţip din nou şi mă lovesc cu genunchiul de cada minusculă, apoi cad pe spate, lovindu-mă tare şi trezindu-mă cu jetul de apă fierbinte ţâşnindu-mi în faţă.

— Rahat! exclam.

Genunchiul pare că începe să se umfle deja şi-mi simt mâinile moi când mă prind de marginea căzii şi încerc să mă ridic. Uşa se deschide brusc, speriindu-mă, aşa că mă desprind de cadă şi lovesc cu capul de fundul căzii. Înainte să apuc să mă acopăr, o văd pe Tessa, care vântură din mâini ca un elicopter.

— Te simţi bine? ţipă ea.

Îşi aruncă privirea asupra trupului meu despuiat şi-şi acoperă ochii.

— Ah, Doamne! Îmi pare rău!

— Ce mama naibii? chiţăie Sophia, intrând în încăpere.

Minunat... și ea e aici acum. Mă întind după perdeaua sfâşiată și o trag peste corpul meu gol. Oare pot deveni lucrurile şi mai rele? Mă uit la ambele fete şi dau din cap, încercând să-mi recapăt suflul. Obrajii mi-au luat foc și aş prefera să dispar într-o

grămadă de rahat de câine decât să fiu prins aici în cadă, gol, cu un picior atârnat peste margine. Mă sprijin cu mâna liberă de podeaua udă și încerc să mă ridic.

Sophia trece pe lângă Tessa și mă prinde de mână ca să mă ajute. *Cineva să mă omoare*. Își dă repede părul castaniu după urechi şi-şi foloseşte ambele mâini ca să mă tragă în sus. *Vă rog, omorâţi-mă*. Încerc să-mi acopăr părţile intime cu perdeaua, dar aceasta cade exact când mă ridic în picioare. Mă aplec şi o iau din nou, cât pot de elegant.

Mă ascultă şi pe mine cineva? Dacă nu mă omorâţi, *măcar faceţi-mă să dispar. Vă implor.*

Ochii căprui ai Sophiei au o tentă verzuie pe care n-o observasem până acum. Sau poate că n-o au, ci sunt eu ameţit de la căzătură. Îmi iau privirea de la ea, dar încă-i simt ochii aţintiţi asupra mea. Încerc să mă concentrez la vârful pantofilor ei: sunt maronii, ascuţiţi şi-mi amintesc de încălţările pe care le poartă întotdeauna Hardin.

— Te ţii bine acum? spune Sophia, ridicând din sprânceana închisă la culoare.

Aş putea să fiu mai stânjenit de-atât? Nu cred. N-ar fi omeneşte posibil. Cu treizeci de secunde înainte, mă masturbam în duș și acum sunt gol și stingher. Aș fi râs în hohote dacă toată această harababură i s-ar fi întâmplat altcuiva. Sophia încă se uită la mine şi-mi dau seama că nu i-am răspuns la întrebare.

— Da. Da. Sunt bine, spun cu voce pierită.

— Nu te jena, spune ea încet.

Clatin din cap.

— Nu mă jenez, mint eu, apoi las bărbia-n jos şi mă forţez să râd.

Cel mai greşit mod de a face pe cineva să se simtă mai puţin stânjenit e să-i spui să nu se mai jeneze.

Tessa mă priveşte îngrijorată și e gata să spună ceva, când un bipăit zgomotos sparge tăcerea, făcându-mă să tresar.

Oare se poate şi mai rău?

— Se arde ciocolata! ţipă Tessa, dispărând din baie, iar pereţii băii parcă se strâng în jurul meu.

Oglinda e aburită și totul e umed în jur, iar Sophia încă e aici. Zâmbeşte şi-mi atinge cu degetul centrul abdomenului, chiar deasupra buricului, cu unghiile ei lungi şi negre. Mă uit la degetele ei când mă ating. Dakota nu are niciodată unghii lungi, din cauza dansului. Se plângea deseori de asta, dar iubea dansul mai mult decât manichiura, aşa că-şi păstra unghiile naturale.

— N-ar trebui să te jenezi.

Complimentul seamănă cu un tors de pisică și trupul meu reacţionează pe măsură. Degetul Sophiei îşi urmează cursul pe abdomenul meu, în jos, şi deşi sunt derutat, nu vreau ca ea să se oprească. Degetele ei coboară spre partea de jos a burţii mele, chiar deasupra perdelei care-mi acoperă penisul. Mintea mea

încearcă să priceapă de ce mă atinge aşa, în timp ce mă străduiesc să nu mi se scoale.

N-o cunosc atât de bine, dar ştiu că e mult mai tupeistă decât fetele de vârsta mea pe care le-am întâlnit. Nu se jenează să înjure în timpul emisiunii *Master Chef şi* e clar că nu are nicio problemă să-mi atingă trupul ud şi despuiat. Dâra de păr care-mi uneşte buricul cu vintrele pare să se simtă foarte bine când Sophia-şi trece vârful arătătorului peste ea.

A spus ceva? Ah, da, a spuă. A spus:

— N-ar trebui să te jenezi.

Când s-a oprit oare bipăitul alarmei?

Ce vrea să spună cu asta? N-ar trebui să mă jenez? Aproape că mi-am rupt fundul în baie în timp ce mă masturbam și am fost găsit în pielea goală pe jos, în duş.

Normal că mă jenez. Şi uite aşa, dintr-odată, vraja se evaporă şi mă trezesc brusc la realitate. O privesc, mă uit la reflexia părul ei castaniu-închis în oglinda aburită.

— Mulţumesc, răspund cu voce slabă, apoi îmi dreg glasul și continui: Am luat o căzătură serioasă.

Râd, încercând să găsesc umorul în toată povestea asta.

Ochii ei sunt plini de căldură, iar degetul ei încă mă atinge, mişcându-se lent și chinuitor. Nu e ciudat, dar nu ştiu ce să spun sau ce să fac. Înainte să-mi dau seama, ea se retrage zâmbind.

Mă întorc cu spatele la ea, cu obrajii roşii, și şterg oglinda cu mâna. Ea încă stă acolo, sprijinită cu spatele de suportul de prosoape. Mă uit la propria mea reflexie şi tresar când îmi trec degetul peste rana mică, dar adâncă, de deasupra ochiului. O dâră de sânge mi se scurge în jos de pe frunte. Mă întind prin spatele Sophiei şi-mi iau un prosopel, tamponând julitura. Îmi jur că n-o să mai încerc niciodată să mă masturbez într-un duş minuscul decât cu o armură pe mine sau ceva de genul ăsta. Apăs rana cât pot ca să opresc sângerarea.

Dacă Sophia tot e încă în baie, ar trebui să fac conversaţie cu ea sau ceva de genul ăsta? Nu ştiu ce să cred despre faptul că m-a atins. Nu cunosc eticheta când vine vorba despre lucruri de genul ăsta. Aşa procedează de obicei oamenii tineri și necombinaţi?

Am avut o singură iubită până acum, aşa că nu pot pretinde că mă pricep la genul ăsta de chestii. Nu pot pretinde că ştiu ce are fata asta în cap sau ce vrea. Aproape că nu ştiu nimic despre ea.

Am cunoscut-o în treacăt la Washington, când familia ei s-a mutat aproape de mama şi de Ken. Ştiu că e cu câţiva ani mai mare decât mine și că-i place ca prietenii să-i spună pe celălalt nume al ei, Nora, lucru pe care-l uit constant, iar Tessa mă corectează încruntându-se la mine. Ştiu că miroase mereu a zahăr și bomboane. Știu că vine des pe-aici pentru că nu-i plac colegele ei de apartament. Ştiu că-i ţine Tessei companie când eu nu pot și cumva au devenit prietene în ultimele câteva luni. Cam asta ştiu. Pare mult când le pun pe hârtie dar nu sunt decât nişte lucruri

superficiale, nimic mai mult. Ah, da, în plus a absolvit şcoala culinară şi lucrează la acelaşi restaurant cu Tessa.

Şi acum pot adăuga și faptul că-i place să atingă abdomene goale și ude.

Îmi iau privirea din oglindă şi mă uit la ea.

— Stai aici ca să fii sigură că n-am vreo contuzie? o întreb.

Ea dă din cap, zâmbindu-mi larg. Face nişte riduri subţiri la colţurile ochilor, iar buzele ei par incredibil de pline, mai ales când îşi trece limba peste ele. Buzele umede şi ochii aceia... sunt o combinaţie mortală.

Si ştie asta.

Si eu o ştiu.

Şi preşedintele Obama o ştie.

E genul de femeie care te va mesteca şi te va scuipa când se va sătura de tine, iar ţie o să-ţi placă asta la nebunie. Îşi atinge buza de jos cu degetul arătător, iar eu tot nu zic nimic. Oare se dă la mine? Sunt confuz. Nu mă plâng, dar sunt confuz.

— Îţi apreciez grija, îi spun, făcându-i cu ochiul.

Oare chiar am făcut asta?

Mă uit repede în altă parte, înspăimântat că mintea mea proastă m-a împins să fac o astfel de tâmpenie. Să-i fac cu ochiul? Eu nu sunt genul ăla de băiat care face cu ochiul și sunt destul de convins că am părut cel mai mare ciudat. Din lume.

Nora mă priveşte drept în ochi şi buzele i se întredeschid. Face un pas către mine și închide micul spaţiu dintre noi Trupul meu reacţionează și mă retrag, sprijinindu-mă cu mijlocul de chiuvetă.

— Eşti atât de drăguţ, spune ea uşor, iar privirea ei îmi trece din nou peste piept.

Cuvântul *drăguț* doare un pic când vine de la cineva care dă pe dinafară de atâta sex appeal. De la buzele conturate la șoldurile ei rotunde, Nora e dorință pură. Eu sunt întotdeauna cel drăguţ, cel de treabă. Nicio femeie nu are fantezii cu mine și nici nu mă consideră sexy.

Nora îşi ridică mâna spre faţa mea, iar eu mă crispez puțin, întrebându-mă dacă nu cumva mă va pocni pentru că mi-am închipuit-o goală de mai multe ori. Dar ea nu mă pocnește, probabil pentru că nu-mi poate citi gândurile, în ciuda faptului că mă simt foarte expus. Închid surprins ochii și, când îi deschid la loc, ea deja se răsucește, gata să plece.

Fără niciun cuvânt, iese din baie şi se îndepărtează pe hol. Îmi trec mâna peste faţă, dorind să şterg ultimele cinci minute din viaţa mea... și poate să le păstrez pe ultimele două.

Când o aud pe Tessa întrebându-mă dacă mă simt bine, îmi dau ochii peste cap, inspir adânc şi închid uşa trăgând încuietoarea. Perdeaua de duș e distrusă, iar mica baie arată de parcă ar fi fost lovită de tornadă. Inelele de plastic ale perdelei sunt împrăştiate peste tot, sticlele de şampon și săpunul de corp al Tessei zac

risipite în toate părţile. În timp ce le ridic, nu-mi pot reţine un hohot de râs când mă gândesc la toată povestea. Sigur că asta trebuia să mi se întâmple mie.

Hainele pe care le-am adus în baie cu mine sunt ude leoarcă; tricoul are o pată imensă de apă pe spate, dar pantalonii nu arată deloc rău. Îi trag pe mine și duc hainele ude la mine în cameră. Părul meu negru se usucă de-acum; numai rădăcinile mai sunt jilave. Îmi trec peria Tessei prin păr și apoi folosesc un pieptăn ca să-mi aranjez barba pe care mi-am lăsat-o să crească în ultima vreme. Loțiunea ei de vanilie e puțin cam grasă, dar miroase bine și mereu uit să-mi cumpăr și eu una. Din fericire, în dulăpior găsesc leucoplast și mi-l lipesc peste julitură.

Bineînțeles că nu este un leucoplast normal: Tessa a cumpărat bandaje cu *Frozen*.

Vai, ce mişto. E din ce în ce mai bine.

Când ies pe hol, râsul Norei se aude zgomotos, dar Tessa tace. N-a mai râs de când s-a mutat aici. Asta mă supără, dar am înţeles că trebute să se împace cu despărţirea asta cum ştie ea mai bine, aşa că n-o forţez. Ea nu e genul care să accepte sfaturile altora, mai ales când vine vorba despre Hardin. Şi cumva, când mă gândesc la el, îmi amintesc că mâine lucrez în schimbul de dimineaţă. Rahat. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă trezesc devreme ca să alerg, aşa că-mi arunc hainele în coşul cu rufe murdare de pe hol și mă duc la bucătărie să-mi iau nişte apă şi să le spun noapte bună fetelor. Ştiţi voi, să încerc să restabilesc normalitatea. Un moment care să pună capăt acestei seri.

Tessa stă pe canapea, cu picioarele ridicate pe o pernă, iar Nora e întinsă pe o carpetă, cu o pernă sub cap și învelită ca o sârmă în pătura mea galbenă cu cafeniu, cu Gryffindor[3]. Arunc o privire spre televizor: *Cupcake Wars*[4]. Ca de obicei. Femeile astea nu se uită la nimic altceva decât la Food Network şi la telenovelele pentru adolescenţi de pe Freeform. Ca să fiu sincer, și mie-mi plac câteva din serialele astea. Cel cu puştii care vânează demoni e preferatul meu. Ăsta şi cel cu familia adoptivă.

— Fetelor, aveţi nevoie de ceva de la bucătărie? întreb eu, trecând peste picioarele Norei, încotoşmănate în nişte şosete pufoase, care ies de sub pătură.

— Apă, te rog.

Tessa se apleacă şi pune stop-cadru. O femeie cu păr negru și cârlionţat încremeneşte pe ecran, cu gura larg deschisă şi cu mâinile ridicate. E stresată din cauza unor prăjituri arse sau ceva de genul ăsta.

— Ai şi altceva în afară de apă? întreabă Nora. ,

— Aici nu e alimentară, o necăjeşte Tessa.

Nora îşi trage perna de sub cap şi-o aruncă înspre Tessa. Iar aceasta zâmbeşte, aproape că izbucneşte în râs, dar se opreşte. Ce păcat! Are un râs minunat.

În afară de Gatorade, nu ştiu dacă mai avem altceva, dar mă duc să verific. În frigider, rândurile de sticle sunt perfect aliniate. Da, Tessa organizează inclusiv frigiderul şi se pare că avem ce oferi unui musafir însetat în afară de apă.

Gatorade, ceai îndulcit la gheaţă, suc de portocale! strig eu.

Tresar când aud vocea Sophiei din apropierea mea.

— Bleah! Urăsc Gatorade-ul, în afara celui albastru, spune ea, de parcă ar fi fost personal ofensată de băutura mea preferată.

— Bleah? Cum poţi să spui aşa ceva, Sophia?

O privesc neîncrezător şi-mi sprijin braţul de uşa deschisă a frigiderului.

— Aşa simplu!

Zâmbeşte, aplecându-se peste blat.

— Şi nu-mi mai spune Sophia – dacă mă mai obligi să-ţi atrag o dată atenţia, o să-ţi zic George Strait de câte ori te văd.

— George Strait? spun eu, pufnind în râs. Din toate numele pe care le puteai alege, ăsta e chiar... ei bine, e chiar aiurea.

Râde și ea, un râs uşor, cu ochi voioşi. I se potriveşte. Nora-nu-Sophia ridică din umeri.

— George e preferatul meu.

Îmi propun să-l caut pe George Strait ca să văd cum arată. Sunt sigur că l-am mai văzut, dar n-am mai ascultat melodii country din copilărie.

Nora şi-a prins acum părul în coadă; buclele lungi îi acoperă un umăr și poartă un tricou scurt, care-i lasă abdomenul la vedere, şi nişte colanţi până la genunchi. Ca să fiu cinstit, mai devreme eram prea concentrat asupra propriei mele goliciuni ca s-o observ pe a ei.

Oare flirtează cu mine? Nu-mi dau seama. Dakota mă necăjea mereu pentru că nu mă prindeam niciodată de avansurile din partea femeilor. Îmi place să mă cred necontaminat, nu neexperimentat. Dacă aş fi fost conştient de toate avansurile posibile, m-aș fi transformat probabil într-un tip obsedat de felul în care-l percep femeile. Aş pune la îndoială tot ce spun sau tot ce fac. Poate aş deveni unul dintre indivizii ăia care-şi umplu părul cu gel şi-şi fac ţepi în cap, ca gagiul din emisiunea la care se uitau Tessa și Nora aseară. Nu vreau să-mi ascund cărţile de literatură SF sau să mă prefac că nu ştiu fiecare replică din filmul cu Harry Potter. Nu vreau să încerc să par un şmecher. Sunt destul de sigur că n-o să fiu şmecher niciodată. N-am fost niciodată și nu mă deranjează asta. În plus, aş prefera să nu concurez cu milioanele de bărbaţi perfecţi din lumea asta, ci să-mi păstrez realismul, găsind o femeie căreia să-i placă detaliul acesta.

Nu aveam Gatorade albastru, aşa că am încercat s-o ispitesc cu preferatul meu, cel roşu.

— Eşti foarte tăcut, spune Nora când îi ofer sticla.

O examinează, ridică din sprânceană şi scutură din cap. Nu zic nimic.

— E mai bun ca apa, cred.

Are vocea blândă, în ciuda faptului că urăşte din tot sufletul Gatorade-ul. Mă întreb în mintea mea ce alte păreri mai are. Mai sunt și alte băuturi energizante împotriva cărora are ceva de spus? Mă trezesc dorindu-mi să aflu. Îmi pregătesc în avans discursul ca să iau apărarea sucurilor mele preferate pe care ea le-ar putea detesta, iar ea desface dopul sticlei roşii şi ia o înghiţitură. După o clipă spune:

— Eh.

Ridică din umeri şi mai ia o sorbitură, după care se răsuceşte și pleacă.

E o ciudată. Nu în sensul că mai locuieşte acasă la mama ei și colecţionează păpuşi Beanie-Babies. E ciudată pentru că nu-i pot desluşi personalitatea şi, cu siguranţă, nu pot desluşi ce înseamnă acele pauze bizare și atingeri întâmplătoare. De obicei mă pricep să citesc oamenii.

Dar în loc să încerc să descifrez acest cod al atracţiei, îmi iau apa din frigider, mă duc la mine în cameră, îmi termin de scris eseul, apoi mă culc.

4

S-a făcut dimineaţă repede. M-am culcat pe la unu și m-am trezit pe la şase. Câte ore de somn recomandă doctorii? Şapte? Deci sunt cu 30 la sută în afara targetului. Ceea ce, da, înseamnă destul de mult. Dar m-am obişnuit să stau până târziu și să mă trezesc devreme. Încet-încet, devin un newyorkez sadea. Beau cafea. Încep să-mi dau seama de sistemul de la metrou şi am învăţat să împart trotuarul cu mămicile cu cărucioare din Brooklyn.

Tessa a învăţat şi ea toate astea, alături de mine, deşi ne deosebim poate într-o direcţie semnificativă: dau mai puţini bani cerşetorilor pe care-i întâlnesc pe drum către şcoală şi înapoi. În ceea ce o priveşte pe Tessa, ea dă de pomană jumătate din bacşişul ei în drum spre casă. Nu că nu-mi pasă sau că nu vreau să ajut, doar că eu prefer să le dau cafea și brioşe când pot, nu bani, ca să le alimentez posibilele dependenţe.Înţeleg speranţa pe care o simte Tessa când îi oferă unui om fără adăpost o bancnotă de cinci dolari. Ea chiar crede că respectivul îşi va cumpăr mâncare cu ei sau ce mai are el nevoie. Eu nu cred asta, dar nu mă pot certa cu ea în această privinţă. Poate că ea se pricepe mai bine la asta, dar eu ştiu că mare parte din atitudinea ei vine din legătura personală pe care o are cu persoanele fără adăpost Tessa a descoperit că tatăl ei, care nu i-a fost aproape în viaţă, trăia pe străzi. Au apucat să se cunoască mai bine înainte ca el să cedeze dependenţelor sale și să moară, acum mai puţin de un an. Tessei i-a fost foarte greu şi cred că, atunci când îi ajută pe străinii ăştia, o mică parte din rana ei deschisă se vindecă.

Pentru fiecare bancnotă de cinci dolari pe care o dă de pomană, primeşte un zâmbet, un „mulţumesc” sau un „Dumnezeu să te binecuvânteze”. Tessa e genul de persoană care încearcă să scoată tot ce e mai bun din oricine. Se oferă altora mai mult decât ar trebui și se aşteaptă ca oamenii să fie buni, chiar dacă nu asta e trăsătura lor principală. Crede că aşa repară puţin din relaţia eşuată cu tatăl ei și chiar cu Hardin, care e unul dintre cei mai dificili indivizi pe care-i cunosc. Poate că pe ăştia doi n-a avut cum să-i ajute, dar poate ajuta alţi oameni. Ştiu că e naivă, dar e prietena mea cea mai bună şi acesta este unul dintre puţinele lucruri pozitive care o însufleţesc în ultima vreme. Nu doarme. Ochii ei cenuşii sunt umflaţi 99 la sută din timp. Se luptă să depăşească o despărţire catastrofală, moartea tatălui, mutarea într-un loc nou şi faptul că n-a fost acceptată la NYU.

E mult de dus în spate pentru o singură persoană. Când am cunoscut-o pe Tessa, în urmă cu un an, era atât de diferită! Pe dinafară era la fel, o blondă frumoasă cu ochi drăguţi, cu voce blândă și cu note mari. Prima oară când am vorbit cu ea, am simţit că mi-am întâlnit replica feminină. Ne-am apropiat imediat pentru că am fost primii doi care am ajuns în sala de conferinţe,

în cea dintâi zi de facultate. Tessa și cu mine am devenit din ce în ce mai apropiaţi, pe măsură ce relaţia ei cu Hardin a înaintat. Am văzut cum s-a îndrăgostit de el, şi el de ea, după care amândoi au cedat şi s-au despărţit.

Am văzut cum s-au sfâşiat reciproc şi apoi s-au reparat la loc unul pe celălalt. Am văzut cum au devenit totul unul pentru celălalt, apoi nimic, apoi din nou totul. Mi-a fost greu să aleg o tabără în timpul acestui război, care n-a fost fără victime. Era însă prea complicat și aiurea, aşa că am luat exemplu de la Bella Swan și am rămas neutru, ca Elveţia.

Bleah, am ajuns să vorbesc din *Amurg*. Am nevoie de cafeină. Pronto. Când ajung în bucătărie, o găsesc pe Tessa la masă cu telefonul în mână.

— ’Neaţa.

Dau din cap și pornesc maşina Nespresso. Am devenit oarecum pretenţios când vine vorba de cafea de când lucrez la Grind. Mă ajută mult să am o colegă de cameră care e la fel de obsedată. Nu la fel de sofisticată, dar chiar mai dependentă decât mine.

— Bună dimineaţa, soare, spune Tessa distrată, mai întâi de-abia ridicându-şi privirea din telefon, dar apoi aţintindu-şi ochii către rana de deasupra sprâncenei mele şi căpătând o expresie îngrijorată.

După ce mi-am dat cu nişte Neosporin pe julitură de dimineaţă, m-am bucurat când am văzut că pot sta și fără leucoplast.

— Sunt bine, dar, la naiba, a fost penibil.

Iau o capsulă de espresso brazilian şi o împing în maşină. Spaţiul de aici e minimal și chestia asta ocupă jumătate din încăpere, între frigiderul crem și cuptorul cu microunde, dar e o necesitate. Tessa zâmbeşte, muşcându-şi buza.

— Un pic, mă aprobă ea şi-şi acoperă gura ca să-si înăbuşe amuzamentul.

Mi-aş dori să râdă... Vreau să-şi amintească senzaţia asta. Mă uit la ceşcuţa ei de cafea. E goală.

— Mai vrei una? Munceşti azi? o întreb eu.

Ea oftează, îşi ia telefonul, apoi îl pune la loc jos.

— Muncesc.

Are ochii injectaţi cu firicele roşii. Împăienjeniţi din cauza la lacrimilor vărsate pe perna ei. N-am auzit-o plângând noaptea trecută, dar asta nu înseamnă că n-a plâns. În ultima vreme se pricepe mai bine să-şi ascundă sentimentele. Sau aşa-şi închipuie ea.

— Da la amândouă. Muncesc. Şi mai vreau cafea. Te rog, mă lămureşte ea cu un zâmbet strâmb.

Apoi îşi drege glasul şi-şi lasă privirea în jos, întrebând:

— Ştii cumva în ce zile va fi Hardin aici?

— Nu încă. Mai sunt câteva săptămâni până atunci, deci nu mi-a spus. Știi cum e el.

Ridic din umeri. Dacă cineva îl cunoaşte pe Hardin, atunci ea e aceea.

— Eşti sigură că e-n regulă, da? Că dacă nu e, o să-l trimit să stea la un hotel sau ceva de genul ăsta, îi spun eu.

N-aş vrea să se simtă stingheră niciodată în propriul ei apartament. Hardin se va certa cu mine din cauza asta, dar nu-mi pasă. Ea zâmbeşte forţat.

— Nu, nu. E în regulă. E locuinţa ta.

— Si a ta, îi reamintesc.

Pun prima ceaşcă de espresso în congelator pentru Tessa. În ultima vreme face chestia asta, bea cafea rece. Eu bănuiesc că și lucrurile simple, cum ar fi o ceaşcă de cafea caldă, îi amintesc de iubitul ei.

— O să-mi iau nişte ture-n plus la Lookout. Oricum, aproape că am terminat cu pregătirea. Mă lasă azi să lucrez și la brunch, şi la cină.

Mă doare sufletul pentru prietena mea şi, pentru prima oară, singurătatea mea nu mai pare atât de rea prin comparaţie cu inima ei sfâşiată.

— Dacă te răzgândeşti...

— Nu mă răzgândesc. Sunt bine. Cât a trecut? spune ea ridicând din umeri. Patru luni sau ceva de genul ăsta?

Se preface, desigur, dar n-ar folosi la nimic s-o contrazic. Uneori trebuie să-i laşi pe oameni să simtă ce au nevoie să simtă. Să ascundă ce consideră ei că trebuie să ascundă şi să prelucreze aceste lucruri cum pot ei mai bine.

Cafeaua mă arde pe gât. E densă şi tare şi dintr-odată am mai multă energie decât cu două secunde înainte. Da, îmi dau seama că e o chestie mentală și nu, nu-mi pasă. Pun ceşcuţa în chiuvetă şi-mi iau hanoracul de pe spătarul scaunului. Încălţările de alergare sunt la uşă, aranjate în rând cu ceilalţi pantofi... Opera Tessei. Mă încalţ și ies din casă.

5

Aerul e rece şi pot simţi mirosul toamnei. E anotimpul meu favorit. Îmi place să aştept schimbarea anotimpurilor, să văd cum frunzele devin maronii din verzi cum erau, să simt aroma lemnului de cedru. Sezonul de fotbal american face loc sezonului de hochei pe gheaţă, iar asta înseamnă că viaţa mea devine interesantă pentru o vreme. Întotdeauna mi-a plăcut la nebunie să aştept începutul sezonului sportiv, greblând curtea alături de mama şi sărind în grămezile imense de frunze căzute, apoi băgându-le în saci de plastic cu feţe de dovleci desenate pe ele.

Aveam mereu foarte multe frunze de strâns din cauza celor doi mesteceni masivi din curtea din faţă. Toamna în Michigan nu dura totuşi niciodată cât mi-aş fi dorit eu. Pe la al treilea meci din campionat, scoteam mănuşile şi hainele groase. Şi deşi-mi părea rau să văd cum toamna se duce, îmi plăcea mereu să simt aerul rece al iernii muşcându-mi obrajii. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, eu înfloresc iarna. Pentru mine, frigul înseamnă sport, vacanţă şi o grămadă de dulciuri pe masa din bucătărie. Dakota a urât dintotdeauna frigul. Felul în care i se înroşea nasul şi în care i se usca părul cârlionţat o scotea din minţi. Arăta mereu drăguţ, încotoşmănată în pulovere şi, vă jur, fata asta purta mănuşi în septembrie.

Cel mai bun parc de alergat pe pistă din Brooklyn e un pic departe de apartamentul meu. Parcul McCarren leagă cele mai şmechere părţi ale Brooklyn-ului: Greenpoint şi Williamsburg. Bărbile studiate şi flanelele de tăietori de lemne sunt abundente în această parte a oraşului. Localnicii poartă ochelari cu rame negre şi-şi deschid restaurante micuţe cu lumini discrete şi cu mâncăruri coborâte din paradis. Nu prea înţeleg de ce nişte bărbaţi la douăzeci şi ceva de ani vor să se îmbrace ca la şaptezeci, dar mâncarea creată de puştii ăştia cool merită să te pierzi într-o mare de oameni cu mustăţi răsucite. Plimbarea până la parcul meu favorit durează cam douăzeci de minute, aşa că de obicei alerg până acolo, apoi alerg încă o oră și mă întorc acasă încet, ca să mă destind.

Trec pe lângă o femeie care-şi aşază bebeluşul într-un cărucior de alergare. Mă doare genunchiul, dar dacă ea poate alerga cu un copilaş în căruţ, n-o să păţesc nimic. După două minute de alergare, jena din genunchi se transformă într-o durere sfâşietoare și ascuţită. Treizeci de secunde mai târziu, durerea trece dintr-un muşchi în altul. Simt fiecare moment al căzăturii pe care am tras-o în duş. Las-o baltă!

Azi sunt liber şi, chiar dacă piciorul meu face figuri, nu vreau să stau în casă în prima mea sâmbătă liberă de când am început să lucrez. Tessa trebuie să muncească diseară. Pe lângă faptul că m-a anunţat, am văzut asta scris pe micuţa ei agendă de pe frigider. Mă hotărăsc s-o sun pe mama, scot telefonul şi mă aşez pe o bancă. Trebuie să nască în curând și îi simt emoţiile de la distanţă. O să fie cea mai bună mamă pe care o poate avea surioara mea, indiferent ce-o să creadă ea.

Mama nu răspunde. Ei bine, singura mea prietenă e ocupată şi mama n-a răspuns, asta însemnând că habar n-am ce să fac mai departe. Oficial, sunt un ratat. Aud cum adidaşii mei lovesc trotuarul și încep să-mi număr paşii. Durerea din genunchi nu e atât de rea atâta vreme cât merg, în loc să alerg.

— În stânga! strigă o femeie cu un cărucior, trecând pe lângă mine.

E însărcinată şi în căruţ are doi copii dolofani. Tipa asta e superocupată. Ăsta e trendul în Brooklyn – o grămadă de copii şi o grămadă de cărucioare. Am văzut cum oamenii intră cu cărucioare, cu copii în ele, în baruri, seara devreme.

N-am nimic de făcut. Sunt un student, în vârstă de douăzeci de ani, care locuieşte în cel mai tare oraş din lume şi nu am absolut nimic de făcut în ziua mea liberă.

Mi-e milă de mine însumi. Ei, nici chiar aşa, dar prefer să mă văicăresc și să mă plâng în privinţa vieţii mele plicticoase decât sa încerc să-mi fac prieteni noi. Nu ştiu unde să încep să-mi fac prieteni. NYU nu e la fel de prietenoasă ca WCU şi, dacă Tessa nu mi-ar fi vorbit prima, probabil că nici acolo nu mi-aş fi făcut niciun amic. Tessa este prima persoană cu care am devenit prieten după moartea lui Carter.

Pe Hardin nu-l includ aici, pentru că situaţia a fost mult mai complicată de la bun început. Se purta de parcă m-ar fi urât, dar eu aveam senzaţia că nu era chiar aşa, nici măcar atunci. Pe bune, era mai degrabă faptul că el simţea că relaţia pe care o aveam cu tatăl lui era cel mai rău lucru din viaţa lui. Era gelos şi acum înţeleg asta. Nu era corect că eu beneficiam de versiunea nouă şi îmbunătăţită a tatălui său, care în trecut fusese alcoolic şi îl abuzase emoţional. Mă dispreţuia pentru pasiunea mea pentru sport. Ura faptul că tatăl lui se mutase cu mine și cu mama într-o casă mare şi detesta maşina pe care mi-o cumpărase tatăl lui. Ştiam că el va însemna o parte dificilă din noua mea existenţă, dar n-aveam nici cea mai vagă idee că voi putea să mă identific cu furia lui şi să-i înţeleg suferinţa. Nu am crescut în căminul perfect, aşa cum credea el.

Am avut un tată care murise înainte să-l cunosc și toată lumea din jurul meu a încercat să compenseze această lipsă. Mama mi-a umplut copilăria cu poveşti despre acest om, încercând să aline moartea lui timpurie. Îl chema Allen Michael şi, din spusele ei, era un bărbat de treabă, cu păr lung şi castaniu şi visuri mari.

Voia să devină rock star, mi-a spus mama. Poveştile de genul ăsta mă făceau să-i duc dorul fără ca măcar să-l cunosc. Era un om modest, spunea ea, care a murit din cauze naturale la nedreapta vârstă de 25 de ani, când eu aveam doar doi ani. Aş fi fost de-a dreptul norocos să-l cunosc, dar n-am avut această şansă. Suferinţa lui Hardin venea dintr-o cauză diferită, dar am fost întotdeauna de părere că oamenii n-ar trebui să-şi compare durerea.

Cea mai mare diferenţă dintre creşterea mea și cea a lui Hardin se datorează mamelor noastre. Mama a fost destul de norocoasă să aibă o slujbă bună în oraş şi ne-am revenit cu ajutorul asigurării de viaţă a tatei, de la locul său de muncă de la fabrică. Mama lui Hardin muncea mult şi câştiga puţin pentru a se întreţine, pe ea şi pe fiul ei. Ei o duseseră mult, mult mai rău.

E greu să mi-l închipui pe tatăl meu vitreg, Ken, aşa cum l-a cunoscut Hardin. Pentru mine fusese mereu omul bun, sufletist şi treaz care e azi – și rector la WCU. A făcut atât de multe pentru mama şi o iubeşte din toată inima. O iubeşte mai mult decât iubea băutura, iar Hardin ura chestia asta, dar acum înţelege că n-a fost niciodată vorba de o competiţie. Dacă ar fi putut, Ken şi-ar fi ales fiul în locul sticlei, cu mulţi ani în urmă. Dar uneori oamenii nu sunt, pur şi simplu, atât de puternici pe cât ne dorim. Toată durerea lui Hardin s-a adunat şi a devenit o vâlvătaie pe care n-a mai putut s-o stăpânească. Când totul a explodat şi Hardin – şi noi, restul – a descoperit că nu Ken e tatăl lui natural, vâlvătaia s-a mai înteţit o dată și l-a mistuit definitiv. După asta a ales să-şi controleze propria viaţă, propriile fapte, propria persoană.

Nu ştiu ce-i face terapeutul lui, dar funcţionează, și mă bucur pentru asta. Şi a făcut minuni și pentru mama, care-l iubeşte pe băiatul ăsta furios de parcă ar fi propriul ei fiu.

Trec pe lângă un cuplu care se ţine de mână plimbându-şi câinele şi mi se face şi mai milă de mine. Ar trebui să ies cu fete? Nici măcar n-aş şti de unde să încep. Îmi doresc să am pe cineva prin preajmă tot timpul, dar nu sunt sigur că aş putea ieşi cu altcineva în afară de Dakota. Tot jocul acesta cu întâlnirile romantice pare atât de chinuitor şi n-au trecut decât şase luni de când s-a despărţit de mine. Oare ea iese cu cineva? Îşi doreşte asta? Nu-mi pot imagina că există cineva care mă cunoaşte mai bine decât ea sau care mă va face mai fericit ca ea. Mă ştie de atâta timp și vor trece ani întregi înainte ca altcineva să mă cunoască la fel de bine ca ea... Cum mă cunoştea.

Știu că nu am ani la dispoziţie de aşteptat; nu întineresc. Dar gândurile de genul ăsta nu mă ajută să merg mai departe.

Perechea se opreşte să se sărute, iar eu mă uit în altă parte, zâmbind pentru că mă bucur pentru ei. Mă bucur pentru necunoscuţii care nu sunt nevoiţi să-şi petreacă nopţile singuri, masturbându-se în duș.

Ah, ce amar vorbesc!

Parcă aş fi Hardin.

Că tot veni vorba de Hardin, îl pot suna ca să treacă măcar cinci minute înainte să-mi închidă în nas. Îmi scot telefonul din buzunar şi-l apelez.

— Mda? spune el înainte ca telefonul să sune a doua oară.

— Unul dintre faimoasele tale saluturi cordiale.

Traversez strada, continuându-mi drumul fără scop în direcţia cartierului meu. Ar trebui să învăţ oricum mai bine zona asta; aş putea începe chiar acum.

— Mai cordial de-atât n-o să pupi. Ai nevoie de ceva anume?

Un taximetrist nervos ţipă pe geam la o femeie mai în vârstă care trece încet strada prin faţa maşinii sale.

— Mă uit la cum vei arăta tu în viitor, să-ţi spun drept, îi Zic eu râzând.

Privesc scena din faţa mea ca să mă asigur că bătrâna trece strada bine mersi. El nici nu râde, nici nu întreabă despre ce naiba vorbesc

— Mă plictisesc şi voiam să vorbim despre venirea ta aici îi spun la telefon.

— Ce-i cu ea? Nici n-am rezervat biletul de avion deocamdată dar o să ajung acolo în jurul datei de 30.

— Septembrie?

— Evident.

Simt cum îşi dă ochii peste cap.

— Stai la hotel sau la mine in apartament?

Femeia ajunge pe celălălt trotuar și o văd cum urcă nişte trepte, cel mai probabil la ea acasă.

— Ea ce vrea să fac?

Are vocea joasă, precaută. Nici nu trebuie să-i mai rostească numele de la o vreme încoace.

— N-are nimic împotrivă să stai la noi, dar dacă se va răzgândi, să ştii că va trebui să pleci.

Nu fac mari diferenţe între ei doi, dar Tessa e prioritatea mea în această poveste. Ea e cea pe care o aud plângând noaptea. Ea e cea care încearcă să-şi revină. Nu sunt prost – lui Hardin îi e probabil și mai rău. Dar el şi-a găsit un sistem de sprijin și un terapeut bun.

— Mda, ştiu asta, ce mama dracului!

Nu sunt deloc surprins de enervarea lui. Nu poate suporta ca nimeni, nici măcar eu, să vină în ajutorul Tessei. Crede că asta e treaba lui. Chiar și atunci când o protejez de el.

— N-o să fac nicio tâmpenie. Am câteva întâlniri şi voiam să-mi petrec un strop de timp cu ea şi cu tine. Sincer, mă bucur că sunt în aceeaşi stare ca ea.

Mă concentrez pe prima parte a răspunsului său.

— Ce fel de întâlniri? Vrei deja să te muţi aici?

Sper că nu. Nu sunt pregătit să mă arunc din nou în mijlocul unei zone de război. Credeam că mai am la dispoziţie cel puţin câteva săptămâni înainte ca forţele magice ale nebuniei să-i aducă pe cei doi iarăşi împreună.

— Nu, la naiba. E doar un rahat pentru ceva la care lucrez. O să-ți spun când o să am timp să-ți explic toată tărășenia, adică nu acum. Mă sună cineva pe cealaltă linie.

Îmi închide înainte să-i pot răspunde. Mă uit pe ecran la ceas. Cinci minute și douăsprezece secunde, un record. Traversez strada şi-mi bag telefonul la loc în buzunar. Când ajung în colţ, mă uit în jur ca să văd unde sunt. Şiruri de case de cărămidă și de piatră mărginesc ambele părţi ale străzii. La capătul cartierului, o mică galerie de artă expune afişe cu forme abstracte și aprins colorate, atârnate în geam. N-am fost înăuntru, dar îmi pot imagina cât de scumpe sunt exponatele astea.

— Landon! aud un glas cunoscut de vizavi.

Mă uit şi-o văd pe Dakota. S-o ia naiba pe femeia asta cu îmbrăcămintea ei sumară cu tot. E îmbrăcată la fel ca ieri: un costum mulat, şort de antrenament și o bustieră. Nu are pieptul foarte mare, dar are cele mai obraznice ţâţe din câte am văzut vreodată. Nu că am văzut foarte multe, dar ale ei sunt uimitoare.

Îmi face cu mâna traversând intersecţia şi, dacă nici asta nu e o întâlnire ticluită de soartă, atunci nu ştiu care mai e.

6

Când ajunge lângă mine, Dakota îşi încolăceşte imediat braţele în jurul gâtului meu şi mă trage lângă ea. Îmbrăţişarea noastră durează un pic mai mult decât de obicei şi, când se desprinde de mine, îşi sprijină capul pe mâna mea. E cu aproape treizeci de centimetri mai scundă ca mine, deşi mi-a plăcut întotdeauna s-o necăjesc şi să-i spun că părul ei, nebunia aceea răvăşită de cârlionţi, adaugă cel puţin zece centimetri la poza din carnetul ei de şofer.

Are nasul roşu și părul incredibil de ciufulit. Deocamdată nu e frig, dar bate vântul și apropierea de East River aduce un fior în plus. Nu e îmbrăcată pentru vremea de toamnă; de fapt, e cam dezbrăcată. Eu nu mă plâng.

— Ce cauţi în partea asta a oraşului? o întreb.

Ea locuieşte în Manhattan, cu toate astea, e a doua oară când o văd în Brooklyn săptămâna asta.

— Alerg. Am traversat Podul Manhattan şi am ţinut drumul.

Mă priveşte în ochi, apoi îşi îndreaptă privirea spre fruntea mea.

— Ce naiba ai păţit la faţă?

Mă apasă cu degetele pe piele şi eu tresar.

— E o poveste lungă.

Mă ating pe locul sensibil și simt un nod lângă rană.

— Te-ai încăierat cu cineva pe drum încoace? mă necăjeşte ea și simt cum mă gâdilă ceva în piept.

Îmi e dor de ea, chiar dacă stă chiar în faţa mea.

Nici nu-mi trece prin cap să-i spun ce mi s-a întâmplat, de fapt, la cap. Sau la genunchi. Ah, mă simt ca un pervers acum când e în faţa mea şi eu mă gândesc la ea de câte ori mă masturbez.

— Nu chiar, spun eu, clătinând din cap. Am căzut în duş. Dar îmi place mai mult versiunea ta. Mă face să par mai şmecher, desigur.

Chicotesc, coborându-mi privirea spre ea. Răspunsul meu o binedispune şi se ridică pe călcâiele pantofilor ei Nike, de un roz strălucitor. Semnul galben de pe încălţările ei se regăseşte şi pe bustieră, dar şi pe şortul ei minuscul.

— Deci ce mai faci? Vrei să bem o cafea sau ceva de genul ăsta? întreabă ea.

Îşi aruncă ochii vizavi și se holbează la cuplul pe care l-am văzut mai devreme. Se ţin strâns de mână şi se plimbă pe străzile din Brooklyn. E o privelişte romantică. El îi aşază haina lui pe umeri, aplecându-se ca s-o sărute pe păr.

Dakota se uită în sus la mine şi-mi doresc să pot auzi ce-i trece prin cap. *Îi e dor de mine? Faptul că vede acel cuplu fericit şi ţinându-se de mână o face să tânjească după afecţiunea mea?*

Vrea să stea acum cu mine – *ce înseamnă asta?* N-am absolut nimic de făcut, dar probabil că ar trebui să mă prefac că am, cumva, o viaţă în afara şcolii şi a serviciului.

— Chiar am puţin timp liber.

Ridic din umeri, iar ea mă ia de braţ şi mă trage după ea. Cât mergem, încerc să fac o listă de începuturi normale de conversaţie care să nu pară stânjenitoare. Spun „aproape” pentru că dacă are cineva talentul de a face din situațiile normale unele incomode, eu sunt acela.

Starbucks se află la numai câteva străzi distanţă, dar Dakota a fost tăcută aproape tot drumul. Are ea ceva, îmi pot da seama.

— Ţi-e frig? o întreb.

Ar fi trebuit s-o întreb mai devreme. Trebuie să-i fie frig, e aproape dezbrăcată. Ea își ridică privirea la mine și nasul ei de Rudolph o dă de gol, chiar dacă scutură din cap.

— Poftim.

Mă retrag uşor de lângă ea, îmi scot hanoracul peste cap și i-l ofer. Mă doare un pic când ea miroase materialul gri, aşa cum făcea odinioară. Era obsedată să-mi poarte hanoracele când eram în liceu. Trebuia să-mi cumpăr câte unul săptămânal ca să ţin pasul cu apucăturile ei de hoaţă.

— Încă te dai cu Spicebomb, zice ea, fără să mă întrebe.

Mi-a cumpărat prima mea sticluţă de colonie la cel dintâi Crăciun petrecut împreună şi apoi din doi în doi ani.

— Dap. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Mă uit la ea în vreme ce-şi pune hanoracul meu pe ea. Buclele îi ies primele la suprafaţă, iar eu o ajut să-şi tragă bluza peste claia de păr. Hanoracul îi ajunge până la genunchi. Se uită în jos, la desenul imprimat pe partea din faţă.

— Deathly Hallows[5].

Atinge vârful triunghiului cu unghia ei nevopsită.

— Unele lucruri chiar nu se schimbă niciodată.

Aştept să zâmbească, dar asta nu se întâmplă. Miroase hanoracul încă o dată.

— Asta e pentru că-ţi place mirosul sau pentru că ţi-a mai rămas vreunul de la mine?

Dakota râde, în cele din urmă, dar e un râs amar.

— Ia loc la masă, aduc eu cafeaua, mă ofer eu.

Aşa făceam întotdeauna în Saginaw: ea alegea masa, de obicei la fereastră, iar eu comandam băuturile noastre gemene. Două mocha Frappuccino, o linguriţă de zahăr lichid în plus pentru ea, un extra shot de cafea pentru mine. Comandam întotdeauna două felii de tort cu lămâie și mereu ea mânca şi glazura prăjiturii mele.

Gusturile mele s-au schimbat de-a lungul anilor și nu-mi mai pot imagina cum ar fi să beau milk shake îndulcit pe post de cafea. Comand un Frappuccino pentru ea şi mie îmi iau un Americano. Două felii de tort cu lămâie. Cât timp aştept să-mi strige numele, mă uit la masa la care s-a aşezat Dakota, holbându-se în gol, cu mâinile sub bărbie.

— O mocha Frap și un Americano pentru... *London!*

Fata drăguță de la bar îmi strigă numele greșit. Pare obrăznicuță când pune băuturile pe tejghea, cu un zâmbet enorm pe față, ca toti angajații pe care i-am văzut lucrând la lanțul cu sirena pe emblemă.

Dakota se ridică ușor când vin la masă. Îi întind paharul mare, iar ea îl cercetează din priviri pe al meu.

— Ce-i asta? întreabă ea.

Mă așez vizavi de ea, iar ea duce paharul meu la buze.

— N-o să-ți placă asta..., încerc s-o avertizez.

E prea târziu, are ochii deja închiși și fața i se schimonosește. N-o scuipă, dar așa ar vrea. Are obrajii umflați cu amestecul de espresso și apă și arată ca o veveriță adorabilă care se chinuie să înghită ce are în gură.

— Bleah! Cum poți să bei așa ceva? întreabă ea când reușește, în cele din urmă, să dea cafeaua pe gât.

Îi întind paharul ei ca să-i treacă gustul.

— Parcă e tutun – bleah!

Întotdeauna i-a plăcut să fie un pic dramatică.

— Mie-mi place.

Ridic din umeri, sorbind din cafea.

— De când bei tu cafea de fițe?

Dakota strâmbă din nou din nas, dezgustată. Eu mă hlizesc.

— Nu e de fițe. Nu e decât espresso cu apă, spun eu, apărându-mi băutura preferată.

Ea pufnește în râs.

— Mie mi se pare de fițe.

E ceva anume în vorbele sale. Nu-mi dau seama exact ce anume, dar parcă e ofticată pe mine pentru ceva ce habar n-am că am făcut. Se poartă de parcă încă suntem împreună.

— Ți-am luat și tort cu lămâie. Două felii.

Îi împing punga maronie peste masă. Ea scutură din cap și o împinge înapoi, spre partea mea de masă.

— Nu mai pot manca așa ceva și cafeaua asta e tot prânzul meu.

Strâmbă din nas și-mi amintesc cum se plângea că trebuie să-și schimbe obiceiurile alimentare dacă voia să intre la academie. Trebuie să țină o dietă strictă, iar tortul de lămâie nu se încadrează aici.

— Îmi pare rău.

Tresar și închid gura pungii de hârtie. O să iau tortul acasă și-o să-l mănânc mai târziu, când ea nu va putea asista la lăcomia mea.

— Ce-ai mai făcut? o întreb după o pauză lungă.

Niciunul dintre noi nu știe să se poarte dacă nu suntem împreună. Ne comportăm ca niște străini. Am fost prieteni ani întregi înainte să ieșim împreună; amiciția noastră a devenit și mai strânsă când eu și fratele ei am ajuns să fim cei mai buni

prieteni. Mă străbate un fior pe şira spinării şi-o aştept să-mi răspundă.
— Sunt bine.

Oftează. Închide ochii pentru o clipă şi ştiu că mă minte. Mă întind peste masă şi-mi aşez mâna lângă mâinile ei. N-ar fi potrivit s-o ating, dar îmi doresc atât de mult!
— Mie poţi să-mi spui, ştii bine.

Ea oftează din nou, refuzând.
— Eu sunt siguranţa ta, mai ţii minte? îi spun eu, amintindu-i de relaţia noastră.

Prima dată când am găsit-o plângând pe scările de la intrarea în casa ei, cu sânge în păr, am jurat că o s-o protejez întotdeauna. Nici trecerea timpului, nici despărţirea noastră nu vor schimba asta.E clar că nu asta voia să audă, aşa că-mi împinge mâna la o parte.
— N-am nevoie de siguranţă, Landon, am nevoie de... ei bine, nici măcar nu ştiu de ce anume am nevoie, pentru că viaţa mea se duce naibii şi habar n-am cum trebuie s-o repar.

Are ochii întunecaţi acum, aşteptându-mi răspunsul.

Viaţa ei se duce naibii? Ce vrea să însemne asta?
— Cum aşa? Şcoala e de vină?
— Totul – practic fiecare părticică din nenorocita mea de viaţă.

Nu pricep. Probabil pentru că nu mi-a oferit niciodată nicio informaţie ca s-o pot ajuta.

Când aveam vreo cincisprezece ani, mi-am dat seama că aş face orice ca ei să-i fie bine. Eu sunt cel care repară lucrurile, eu sunt cel care repară totul pentru toată lumea, mai ales pentru fata cârlionţată din vecini, cu un tată ticălos şi cu un frate care de-abia putea deschide gura în propria lui casă fără să se aleagă cu o vânătaie pentru asta. Iată-ne acum, cinci ani mai târziu, plecaţi din oraş, departe de omul acela îngrozitor. Dar unele lucruri nu se schimbă niciodată.
— Spune-mi ceva ca să pot continua.

Îi acopăr mâna cu palma mea, iar ea se retrage, aşa cum ştiam că o să facă. O las. Mereu am lăsat-o.
— N-am primit rolul pentru care m-am pregătit *la nesfârşit* în ultimele două luni. Credeam că e rolul meu. Mi-am neglijat şi notele pentru că mi-am petrecut atât de mult timp repetând pentru audiţie.

Expiră forţat şi închide din nou ochii.
— Ce s-a întâmplat cu audiţia? De ce n-ai obţinut rolul?

Am nevoie de mai multe informaţii ca să vin cu o soluţie
— Pentru că nu sunt albă, spune ea tare şi răspicat.

Răspunsul ei apasă greu pe furia pe care o simt când mă confrunt cu lucrurile pe care nu le pot stăpâni. Pot repara o grămadă de chestii dar nu pot repara ignoranţa, oricât de mult mi-aş dori.
— Au spus ei asta?

Îmi păstrez vocea calmă, deşi nu vreau asta. Au fost în stare să spună aşa ceva unei studente? Ea scutură din cap, respirând întretăiat.

— Nu, n-a fost nevoie. Toate fetele alese pentru rolurile principale sunt albe. M-am săturat de chestia asta.

Mă sprijin de spătarul de lemn al scaunului şi iau prima gură de cafea.

— Ai vorbit cu cineva? întreb eu timid.

Am mai avut discuţia asta, de câteva ori. Să ai o relaţie cu cineva de culoare în Vestul Mijlociu nu deranja pe nimeni din cartier sau la şcoală. Populaţia din Saginaw e echilibrată din punct de vedere rasial, iar eu locuiam într-o zonă predominant de culoare. Cu toate astea, au existat câteva situaţii în care cineva ne-a întrebat, fie pe ea, fie pe mine, de ce suntem împreună.

— *De ce te combini numai cu tipi albi?* o întrebau prietenele ei.

— *De ce nu te combini şi tu cu o tipă albă?* mă întrebau ţoapele, cu contur alb la ochi şi cu tone de machiaj îndesate în poşetele lor false, cumpărate de la Kmart.

N-am nimic împotriva magazinelor Kmart, mi-au plăcut la nebunie înainte să se închidă. În fine, în afara podelelor lipicioase – alea erau oribile.

Dakota soarbe din pai preţ de câteva clipe. Când se opreşte, are un strop de frişcă în colţul gurii. Mă lupt cu instinctul de a-i şterge frişca de pe buză.

— Mai ţii minte cum stăteam la Starbucks în Saginaw ore întregi?

Şi, uite asa, a închis subiectul care-o deranjează cu adevărat. N-o mai forţez să vorbească despre asta. Niciodată n-am făcut-o. Dau din cap.

— Şi le spuneam că ne cheamă altcumva.

Ea râde.

— Şi mai ţii minte când tipa aia s-a supărat atât de tare pentru că nu putea scrie Hermione şi a refuzat să ne mai scrie numele pe pahare?

Râsul ei e acum autentic şi dintr-odată am din nou cincisprezece ani, alergând pe străzi după rebela de Dakota, care s-a întins peste tejghea şi i-a furat femeii markerul din şorţ. Ningea în ziua aceea şi când am ajuns acasă eram plini de noroi. Mama era derutată când Dakota a strigat că fugim de poliţişti, în timp ce ne năpusteam pe scările vechii mele case. Mă alătur amintirii ei haioase.

— Chiar ne imaginam că poliţia îşi pierde vremea cu doi puşti care fură un marker.

Câţiva clienţi se uită înspre noi, dar e destul de aglomerat aici, aşa că-şi găsesc rapid altceva la care să se uite, ceva mai distractiv decât o întâlnire la cafea între doi foşti iubiţi.

— Carter a zis că femeia aia i-a spus că nu mai avem voie acolo, adaugă ea, devenind serioasă.

Faptul că l-a amintit pe Carter îmi dă fiori pe ceafă. Cred că Dakota vede asta în privirea mea, pentru că se întinde şi mă prinde de mână. Întotdeauna am lăsat-o să facă asta. O imit şi schimb subiectul.

— Ne-am distrat pe cinste în Michigan.

Dakota înclină capul şi lumina de deasupra îi luminează părul, facându-l să strălucească. Nu mi-am dat seama cât de singur am fost în ultima vreme. În afară de mângâierea trecătoare a Norei, nu m-a atins nimeni de luni întregi. N-am mai fost sărutat de luni întregi. N-am mai îmbrăţişat pe nimeni în afara Tessei și a mamei, de când Dakota m-a vizitat ultima oară în Washington.

— Da, ne-am distrat, spune ea. Până când m-ai părăsit.

7

Mă întreb dacă expresia mea arată ce simt pe dinăuntru. Nu m-ar surprinde să fie aşa. Mi-am întors capul brusc când ea a spus asta. *Cred că a văzut şi ea*, numai la asta mă pot gândi, holbându-mă la ea fără să-mi vină să cred şi aşteptând să-şi ia vorbele tăioase înapoi.

— Ce e? întreabă ea, calmă.

Doar nu crede aşa ceva...

— Nu voiam să plec... dar n-am avut de ales.

Vorbesc pe un ton coborât, dar sper să-şi dea seama că sunt sincer. Tipul de la masa de lângă noi ridică privirea preţ de-o clipă, apoi se întoarce din nou la laptopul lui.

Îi prind ambele mâini peste masă şi i le strâng uşor. Îmi dau seama ce face. E supărată din cauza şcolii, aşa că-şi proiectează furia și stresul asupra mea. Întotdeauna a făcut aşa, iar eu am lăsat-o.

— Asta nu schimbă faptul că m-ai părăsit. Tu ai plecat, Carter murise, iar tata...

— N-aş fi plecat nicăieri dacă aş fi avut vreun cuvânt de spus. Mama se muta şi n-o puteam convinge să mă lase să rămân în Michigan doar pentru că eram în ultima clasă de liceu. Ştii bine asta.

Sunt blând cu ea, aşa cum aş fi cu un animal rănit care atacă pe oricine se apropie. Furia i se evaporă instantaneu și o aud oftând.

— Știu. Îmi pare rău.

Îşi lasă umerii în jos și ridică privirea la mine.

— Poţi să vorbeşti întotdeauna cu mine, despre orice, îi reamintesc.

Ştiu cum e să te simţi mic într-un oraş atât de mare. N-am prea auzit-o vorbind despre alţi prieteni în afară de Maggy, iar acum e prietenă cu Aiden dintr-un motiv oribil pe care nu-l pricep și nici nu cred că vreau să-l aflu. Felul în care s-a întors după el...

Dakota se uită spre uşă și oftează din nou. N-am auzit pe nimeni oftând mai mult ca ea în toată viaţa mea.

— Mă simt bine. O să fiu în regulă. Trebuia doar să mă descarc, cred.

Mie nu mi-e de-ajuns explicaţia asta.

— Nu eşti în regulă, Baby Beans, îi spun eu, folosind instinctiv vechea ei poreclă.

Schimonoseala i se transformă într-un zâmbet timid, iar eu mă retrag și las intimitatea dintre noi să se înstăpânească. Se înmoaie, în sfârşit, și asta mă face să mă simt mai puţin stingher în preajma ei.

— Pe bune?

Dakota îşi trage scaunul pe podea ca să se mute mai aproape de mine.

— Asta a fost o lovitură sub centură.

Zâmbesc, păstrând tăcerea şi clătinând din cap. N-am folosit porecla ca să obţin vreun avantaj. Îi spusesem aşa din întâmplare într-o zi – sincer, habar n-am de ce – şi aşa i-a rămas. S-a topit atunci și iat-o cum se topeşte și acum. Mi-a scăpat fără să mă gândesc, dar recunosc că mă bucur când observ cum îşi sprijină capul de braţul meu și mi-l înconjoară cu mâna ei. Porecla aceea prostuţă și întâmplătoare a avut întotdeauna asupra ei acest efect care-mi place la nebunie.

— Arăți atât de bine, spune ea, ciupindu-mă de biceps. Când s-a întâmplat asta?

Am tras mai mult de fiare şi aş minţi dacă aş spune că nu voiam ca ea să observe asta, dar acum, că a observat şi este atât de aproape de mine, mă simt oarecum ruşinat. Dakota mă mângâie în sus şi în jos pe braţ, iar eu îi îndepărtez cu blândeţe părul cârlionţat de faţa mea.

— Nu ştiu, răspund în cele din urmă, cu o voce mai moale decât aş fi dorit.

Degetele ei se joacă în continuare pe pielea mea, lăsând urme invizibile şi făcându-mă să mă înfior.

— Am alergat mult, iar la mine în bloc e o sală de sport. Nu mă duc prea des, sincer, dar de alergat, alerg aproape zilnic.

E atât de bine să fii atins! Uitasem ce bine e să ai pur și simplu cu cine să stai și mai ales să simţi căldura unei alte persoane. Imaginea unghiilor Norei brăzdându-mi abdomenul îmi trece prin minte şi mă face să tremur. Atingerea Dakotei e diferită, mai blândă. Ştie exact cum să mă atingă, cum sunt obişnuit. Atingerea Norei m-a cutremurat; această atingere e una liniştitoare.

De ce mă gândesc la Nora?

Dakota continuă să mă mângâie, iar eu încerc s-o alung pe Nora din cap. Mă simt stingherit de atenţia ei, dar în acelaşi timp e minunat că-mi observă cineva eforturile depuse la sală. Mi-am schimbat tot trupul în ultimii doi ani şi mă bucur că ea pare să aprecieze chestia asta. Ea a fost întotdeauna cea mai drăguţă dintre noi doi și poate că noua mea înfăţişare fizică o va face să şi dorească să mă atingă mai des şi poate chiar să petreacă mai mult timp cu mine.

E un gând superficial şi disperat, dar e tot ce pot acum, pentru că mă agăţ de Dakota.

Ea e şi mai frumoasă decât înainte şi-mi imaginez că va deveni şi mai frumoasă pe măsură ce se va transforma în femeie. Odinioară plănuiam să devenim adulţi împreună. O să avem doi copii, spunea ea, deşi eu îmi doream patru. Lumea părea atât de diferită atunci şi ideea de a creşte și de a deveni tot ce ne doream părea atât de tangibilă! Când trăieşti într-un orăşel din Vestul Mijlociu, luminile strălucitoare și oraşele mari par atât de îndepărtate pentru majoritatea oamenilor – dar nu şi pentru Dakota.

Ea şi-a dorit întotdeauna mai mult. Mama ei voise sa devină actriţă și se mutase la Chicago ca să apară într-o producţie dramatică și să se transforme astfel într-o vedetă adevărată. Asta nu s-a întâmplat niciodată; oraşul ăla i-a furat sufletul și ea a devenit dependentă de nopţile târzii şi de lucrurile care te ţin treaz ca să le poţi savura. N-a putut niciodată să scape de acolo, iar Dakota a fost mereu hotărâtă să facă exact ce nu făcuse mama ei, adică să reuşească.

Se apleacă mai aproape de mine. Părul ei îmi gâdilă nasul şi mă cufund și mai adânc în scaun.

— Mâine toată criza asta a mea va părea amuzantă, zice ea, rezemându-se de spătarul scaunului ei și deturnând conversaţia de la persoana mea.

Ca să fiu sincer, mă bucur. Îi spun că sunt de acord cu ea, că mâine totul va părea diferit, lucrurile vor fi mai bune şi că dacă are nevoie de ceva nu trebuie decât să mă sune.

Rămânem tăcuţi câteva minute înainte ca telefonul Dakotei să înceapă să sune. În timp ce ea vorbeşte, eu mă joc cu un şerveţel pe masă și apoi încep să rup hârtia în bucăţele. Într-un final, ea ciripeşte la telefon:

— Voi fi acolo, păstrează-mi un loc.

Apoi vâră la loc telefonul în geantă. Se ridică brusc şi-şi aruncă geanta pe umăr.

— Era Aiden.

Soarbe prelung din Frappuccino. Pieptul mi se încordează și mă ridic și eu în picioare.

— E o audiție și o să-mi păstreze un loc. E pentru o reclamă online pentru academie. Trebuie să plec, dar mulțumesc pentru cafea – trebuie să ne mai vedem în curând!

Îşi sprijină mâna de umărul meu și mă sărută pe obraz. Și după asta, pleacă. Paharul ei pe jumătate gol cu Frapuccino rămâne vizavi de mine, bătându-şi joc de singurătatea mea.

8

Tot drumul spre casă mă gândesc:

1. *Asta a fost de-a dreptul ciudat.*
2. *Nu-l pot suporta pe Aiden, cu părul lui alb şi sinistru şi cu picioarele lui lungi – ce mama dracului vrea de la ea?*
3. *Probabil că încearcă s-o atragă de partea întunecată – dar sunt pe urmele lui!*

Când deschid uşa apartamentului, mă întâmpină un puternic miros de vanilie. Fie Tessa a exagerat din nou cu deodorantul, fie cineva face prăjituri. Mă rog să fie prăjituri. Aroma aceasta mă linişteşte – casa copilăriei mele a fost întotdeauna plină de cele mai dulci mirosuri de fursecuri cu fulgi de ciocolată şi prăjituri cu arţar – şi, sincer, nu vreau să am aceste sentimente faţă de un deodorant oarecare; amintirea ar fi prea asemănătoare cu ceea ce tocmai am trăit cu Dakota...

Îmi arunc cheile pe măsuţa de lemn de la intrare și mă crispez când brelocul cu Red Wings ciupeşte un pic din lemn. Mama mi-a dat această măsuţă când m-am mutat la New York şi m-a pus să-i promit că o să am grijă de ea. A fost un cadou de la bunica şi mama preţuieşte tot ce e asociat cu răposata ei mamă mai mult decât orice altceva, mai ales pentru că nu au rămas prea multe lucruri – în special după ce Hardin a făcut praf un dulap întreg cu vase prea iubite.

Bunica era o femeie adorabilă, din câte-mi povesteşte mama. Am o singură amintire conturată cu ea și acolo e oricum, numai adorabilă nu. Aveam vreo şase ani la momentul respectiv și m-a prins furând nişte alune dintr-un borcan imens de la un magazin de alimente din oraş. Aveam gura şi buzunarele pline de alune şi stăteam pe locul din spate al furgonetei ei. Nu-mi amintesc de ce am făcut asta și nici măcar dacă am înţeles ce făcusem, dar când s-a întors să vadă ce fac, m-a prins spărgând cojile și mestecând în voie. Când a călcat brusc frâna, m-am înecat cu o bucată de coajă. Ea credea că mă prefac, lucru care m-a supărat și mai tare.

Am tuşit cât am putut ca să scot cojile blocate în beregată şi am încercat să-mi recapăt răsuflarea, în timp ce ea a întors maşina în mijlocul autostrăzii, a ignorat claxoanele din partea şoferilor pe bună dreptate indignaţi și m-a dus înapoi la magazin. M-a pus să recunosc ce făcusem și să-mi cer scuze nu numai vânzătoarei, ci și managerului. M-am simţit umilit, dar n-am mai furat niciodată.

A murit când eram în şcoala gimnazială, lăsând în urma ei două fiice care nu puteau fi mai deosebite una de alta. Restul informaţiilor pe care le am despre ea vin de la mătuşa Reese, care o descrie ca pe o tornadă, în comparaţie cu restul familiei mele

liniştite. Nimeni nu s-a pus cu cineva pe care-l chema Tucker, numele de fată al mamei, cu atât mai puţin când era vorba de Bunica Nicolette.

Mătuşa Reese e văduvă de poliţist şi are părul mare şi blond, tapat înalt și sprayat. Are o puzderie de păreri. Mi-a plăcut întotdeauna să mă aflu în preajma ei şi a soţului ei, Keith, înainte ca acesta să moară. Era mereu veselă, mereu atât de amuzantă și sforăia când râdea. Unchiul Keith, care mi se părea automat grozav pentru că era poliţist, îmi dădea mereu cartonaşe cu jucători de hochei. Îmi amintesc că-mi dorisem de câteva ori ca el să fi fost tatăl meu. Jalnic, știu, dar uneori îmi doream un alt bărbat alături de mine. Și astăzi îmi amintesc ziua în care a murit, urletele sfâșietoare ale mătușii răsunând pe holuri și apoi chipul mamei, atât de palid, şi mâinile ei atât de tremurătoare, când mi-a spus:

— Totul e în regulă, du-te înapoi în pat, iubitule.

Moartea lui Keith ne-a dat pe toţi peste cap, mai ales pe Reese. Aproape că banca era să-i ia casa din cauză că era *atât de tristă.* N-o mai interesa deloc viaţa, deci nu mai putea nici să rupă o filă din carnetul de cecuri ca să plătească facturile din nenorociţii de bani proveniţi din asigurarea de viaţă a soţului ei. Nu mai făcea curat, nu mai gătea, nu se mai aranja; avea totuşi mereu grijă de copiii ei. Copilaşii erau spălaţi şi îngrijiţi, iar burticile lor dolofane erau dovada supremă că-şi punea odraslele mai presus de oricine altcineva. Umbla vorba că mătuşa mea îi dăduse toţi banii lui Keith fiicei lui cea mare, dintr-o căsătorie anterioară. N-am cunoscut-o niciodată, deci nu pot spune dacă e adevărat sau nu.

Reese şi mama au fost apropiate toată viaţa lor, între ele fiind o diferenţă de numai doi ani. Mătuşa Reese ne vizitase la Washington o singură dată, dar vorbeau mult la telefon. Moartea bunicii nu părea s-o afecteze pe Reese aşa cum o afectase pe mama. Mama trecuse peste moment cu o abordare raţională și cu o grămadă de prăjituri. Totuşi îi era greu şi măsuţa asta pe care tocmai o zgâriasem era singurul lucru care-i rămăsese.

Ce fiu rău sunt...

— Alo? ţipă Tessa din bucătărie, stricând imaginea cu micii Yoda care mi se învârteau prin cap.

Mă aplec să-mi scot pantofii şi să cruţ parchetul vechi şi impecabil de curat. Tessa şi-a petrecut toată săptămâna trecută lustruindu-l şi am învăţat repede să nu intru încălţat, măcar o vreme. Pentru fiecare urmă, jur că stătea câte douăzeci de minute pe jos cu uneltele de lustruit în mână. Având în vedere câtă mizerie e pe străzile din New York, probabil că e mai bine să faci aşa tot timpul...

— Alo? repetă Tessa apropiindu-se.

Când ridic privirea, o văd la câţiva centimetri distanţă de mine

— M-ai speriat, zice ea, privindu-mă în ochi.

E atât de agitată de când cineva a spart, acum câteva luni, apartamentul de la etajul unu, unde locuieşte un cuplu! N-o spune des, dar îmi dau seama după cum priveşte neliniştită uşa ori de câte ori se aude un scârţâit pe hol. Tessa poartă un tricou cu WCU şi colanţii ei negri sunt plini de ceva ce pare a fi făină.

— Scuze. Te simţi bine? o întreb.

Cearcănele întunecate de sub ochii ei îmi spun că nu se simte bine deloc.

— Da, normal, zâmbeşte ea, foindu-şi picioarele. Fac prăjituri, cum poate fi ceva aiurea când faci aşa ceva?

Cuvintele i se transformă într-un râset sec.

— E şi Nora aici, la bucătărie, adaugă ea.

Mintea mea ignoră ultima parte a informaţiei.

— Mama ar fi mândră de tine.

Îi zâmbesc şi-mi arunc jacheta pe braţul scaunului. Tessa observă, dar trece cu vederea de data asta. În afară de curăţenia obsesivă, e o colegă excelentă de apartament. Îmi oferă timp şi spaţiu în casă şi, când e aici, mă bucur de compania ei. E cea mai bună prietenă a mea și nu se află în cea mai bună formă în acest moment.

— Da! o aud ţipând pe Nora.

Tessa îşi dă ochii peste cap, iar eu îi arunc o privire întrebătoare, la care-mi răspunde îndreptând capul spre bucătărie.

— Slavă Cerului, zice ea sarcastic când eu o urmez în bucătărie.

Aroma dulce devine din ce în ce mai puternică. Tessa se duce direct la masă. Cel puţin zece vase de copt sunt puse unul peste altul în spaţiul meschin. Tessa îmi anunţă motivul lor de sărbătoare.

— Cred că a nimerit cantităţile.

— Am pus stăpânire pe bucătărie, îmi spune Nora.

Ochii ei verzi-căprui îmi surprind privirea preţ de un moment, apoi studiază haosul făcut.

— Hei, Sophia Nora de Laurentiis, zic eu, deschizând frigiderul și luându-mi o sticlă cu apă.

Tessa aude numele „Sophia” și dă să mă corecteze, dar apoi cred că pricepe glumiţa mea și nu mai spune nimic.

Nora zice doar:

— Hei, Landon.

Apoi îşi vede de treaba ei.

Încerc să nu mă zgâiesc la dungile de glazură violet împrăştiate pe pieptul tricoului ei negru, care e destul de mulat, întins peste sânii ei. Iar glazura violet e atât de strălucitoare...

Uită-te-n altă parte, Landon.

Mă uit la harababura violetă din faţa ei, care nu e deloc o harababură. E o prăjitură cu trei straturi, colorată în violet şi acoperită cu flori mari liliachii şi albe. Floarea din centrul glazurii e galbenă și are sclipici. Prăjitura aproape că nu pare adevărată datorită glazurii atât de detaliate. Florile de zahăr au un

miros încântător şi, înainte să-mi dau seama ce fac, mă înclin şi adulmec. Nora chicoteşte scurt, iar eu ridic privirea la ea. Se uită la mine de parcă aş fi de pe altă planetă.

E într-adevăr foarte frumoasă. Pometii ei înalţi o fac să semene cu o zeiţă. Are o înfăţişare exotică, cu pielea ei bronzată şi cu ochii ei de un căprui-deschis. Are părul atât de închis la culoare, încât străluceşte sub lumina zumzăitoare din tavan.

Trebuie să repar lumina aia.

Nişte bătăi în uşă îmi întrerup visarea.

— Mă duc eu, spune Tessa, apoi adaugă, cu un zâmbet: E tare frumoasă, nu-i aşa?

O loveşte uşor pe Nora peste şold cu spatula şi se duce la uşă. Mă bucur s-o văd zâmbind. Nora roşeşte şi îşi lasă bărbia în jos. Îsi ascunde mâinile la spate.

— Chiar e, sunt eu de acord.

Mă întind, îi cuprind bărbia cu degetele şi-i ridic faţa către mine Ea geme şi buzele ei pline se deschid sub atingerea mea. Simt fiori pe şira spinării, apoi ea se smuceşte.

De ceeeee, ah, de ce am atins-o în felul acesta? Sunt un idiot.

Şi stânjenit.

Un idiot stânjenit.

Asta pare să fie senzaţia când ea e prin preajmă. În apărarea mea, pot spune că ea a început cu atingerile astea aiurea mai deunăzi, când mi-a trecut unghiile ei negre peste abdomenul dezgolit.

Privirea Norei rămâne asupra mea. Vad o urmă de plictiseală acolo, ascunsă in spatele mândriei faţă de creaţia ei comestibilă. Am impresia că trebuie să faci multe lucruri ca s-o mulţumeşti pe femeia asta.

— Ce e? face ea, pe jumătate jignită, pe jumătate flatată.

Ridic din umeri.

— Nimic.

Îmi ling buzele, iar ochii ei îmi cercetează chipul, oprindu-se asupra gurii mele. Are o energie kinetică; femeia asta are ceva de-a dreptul electric. Înainte să-mi termin gândul, ea străbate micul spaţiu care ne desparte şi-şi încolăceşte mâinile în jurul meu, lăsându-şi-le pe ceafa mea. Buzele ei aprige se lipesc brusc de ale mele. Deschid gura, primind-o după ce trec de şocul iniţial al gestului ei. Are buzele calde, iar sărutul ei e aprig, în timp ce-şi strecoară limba peste limba mea. Mă lupt cu impulsul de a o trage mai aproape şi de a lăsa sărutul acesta să-mi intre pe sub piele. Mâinile Norei se mută acum de pe gâtul meu. Are mâini mici şi graţioase. Azi are unghii lungi şi purpurii. Cred că-şi face manichiura des. Îşi întinde palmele, mângâindu-mi muşchii încordaţi de pe piept.

Sărutări, mângâieri, sărutări.

A o săruta pe Nora e ca şi cum ai atinge ceară fierbinte. Arsura aprigă şi surprinzătoare te ustură, dar senzaţia se evaporă repede, transformându-se în ceva cu totul opus, mai blând. Mâinile mele îi găsesc şoldurile și îi împing trupul în blatul din bucătărie. Scoate nişte gemete uşoare și se muşcă de buza de jos. Trupul meu îi răspunde fără să vrea. Încerc să fac un pas înapoi ca să nu-mi lipesc erecţia de ea, dar nu acceptă. Mă prinde de talia pantalonilor şi mă trage lângă trupul ei moale. Are un tricou mulat şi nişte colanţi și mai mulaţi. Ştiu că-mi simte penisul erect împungând-o.

— Doamne Dumnezeule, îmi răsuflă ea aproape de gură.

Oftez lângă buzele ei. Se răsuceşte şi se retrage și brusc simt arsura deşertăciunii. Unghia ei roşie mă atinge pe vârful nasului. Nora zâmbeşte, cu obrajii îmbujoraţi și cu buzele umflate din cauza sărutului.

— Ei bine, la asta nu mă aşteptam.

Îşi acoperă gura cu mâna şi-şi ciupeşte buza de jos între degetul cel mare şi arătător.

Nu te aşteptai? Pe bune?

Fac pe şmecherul, sprijinindu-mă de blat. Îmi rezem coatele de piatra rece şi încerc să spun ceva inteligent. Trupul meu încă vibrează, iar electricitatea aceea tăcută îmi străbate venele. Ea însă pare total neafectată.

Ce-a fost asta?

Mă hotărăsc să fiu curajos, aşa cum e ea. Cel puţin, deocamdată.

— De ce m-ai sărutat? o întreb.

Ea mă priveşte, mijind ochii, și inspiră profund. Marginea tricoului ei e un pic ridicată, luând forma şoldului ei bronzat şi rotund. Îmi distrage atenţia în toate felurile, fără ca măcar să vrea asta.

— De ce? întreabă ea, părând de-a dreptul uluită.

Părul îi scapă din spatele urechii şi şi-l împinge înapoi. Are gâtul dezgolit; parcă mă imploră să i-l umplu de sărutări.

— Nu voiai să te sărut?

Ba da, voiam ar suna disperat.

Nu, nu voiam ar suna nepoliticos.

Mă căznesc să dau răspunsul corect. Nu-mi dorisem să mă sărute. Pe de altă parte, nici nu-mi dorisem să nu mă sărute. Mă încurc în propriile mele gânduri, deci știu că dacă încerc să-i explic o să iasă o harababură și mai mare.

Cum stau eu aşa, mut și prostit, ea pare dintr-odată din nou plictisită. Observ cum fierbinţeala din jurul ei se evaporă într-un abur uşor. Dar apoi schimbă iute subiectul.

— Ar trebui să vii cu mine și cu colegele mele de cameră diseară.

OK...

Într-un fel, îmi doresc să continuăm conversaţia şi să aflu de ce m-a sărutat de la bun început, dar îmi dau seama că nu vrea să vorbească despre asta, aşa că n-o forţez. Nu vreau s-o stânjenesc sau să-i dau impresia că nu mi-a plăcut.

Încerc să învăţ cum să mă maturizez. Mi-e din ce în ce mai uşor lună de lună, dar uneori uit că intimitatea imediată e ceva ce numai tinerii îşi doresc. Dacă am fi fost adolescenţi, sărutul ei ar fi însemnat că-mi face cumva o promisiune, dar relaţiile între adulţi sunt aşa de... mult mai complicate. E un proces mult mai lent. De obicei, se întâmplă aşa: cunoşti pe cineva prin prietena ta, îţi place persoana respectivă, o inviţi în oraş. La sfârşitul celei de-a doua întâlniri de obicei vă sărutaţi. După cinci întâlniri v-aţi culcat deja împreună, după douăsprezece faceţi sex în mod regulat. După un an vă mutaţi împreună, după încă doi vă căsătoriţi. Cumpăraţi o casă, se naşte un copil.

Uneori ultimele două sunt inversate, dar de cele mai multe ori așa merge treaba, se pare. Dacă te iei după televizor și după filmele romantice. Desigur, nu și pentru oamenii ca Hardin și Tessa, care sigur nu au căutat pe Google *Micul Ghid al întâlnirilor* şi s-au mutat împreună după cinci luni de relaţie, totuşi...

— Asta înseamnă că nu? insistă ea.

Scutur din cap, încercând să-mi amintesc despre ce anume discutam. Colegele ei de cameră... Ah, da, să ieşim cu colegele ei de cameră.

Mă uit înspre living, unde o aud pe Tessa vorbind cu cineva şi, când mă întorc spre Nora, o văd întinzându-se, ridicându-şi braţele în sus, lăsând la iveală şi mai multă piele golaşă. E înaltă și are forme rotunde; pare să aibă cel puţin un metru şaptezeci.

Mă distrage, asta e clar.

— Unde vă duceţi? întreb eu.

Nu vreau să refuz, sunt doar curios.

— Nu ştiu deocamdată, sinceră să fiu.

Îşi ia telefonul de pe blat şi-şi trece degetul peste ecran.

— Stai să-ntreb. Avem grupul ăsta pe Whatsapp pe care de obicei îl ignor pentru că trei gagici excitate îşi trimit la nesfârşit poze cu bărbaţi sexy și despuiaţi, dar o să-ntreb.

Izbucnesc în râs.

— Pare genul meu de grup.

Tresar imediat la auzul propriei mele glume, dar ea se amuză. De ce nu pot să-mi ţin gura în preajma ei? Trebuie sa nu mai fiu atât de jalnic. Deşi, dacă n-aş spune atâtea chestii stânjenitoare, probabil n-aş avea nimic de spus.

— Păi bine atunci...

Râde. Toată stinghereala mea dispare la auzul acelui sunet. Are un râs liber, ca și cum n-ar avea nicio grijă. Vreau să aud din nou râsetul acesta.

— Uneori mă străduiesc prea tare, recunosc eu, râzând laolaltă cu ea.

Ridică bărbia spre mine.

— Nu mai spune.

Acum are buzele ţuguiate, de parcă m-ar pune la încercare. De parcă m-ar ruga s-o sărut din nou.

Telefonul începe să-i sune cu cântecul de generic al unei emisiuni, pe care-l recunosc imediat. Ridic din sprânceană.

— *Parks and Rec?* Nu-mi imaginam că eşti genul ăsta, o necăjesc eu. Mi-a plăcut la nebunie emisiunea aceea până când internetul a confiscat-o şi a transformat-o într-o chestie şmecheră și generatoare de meme-uri, cu care mintea mea nu se împacă deloc.

Ignoră apelul, dar telefonul începe să sune din nou, iar Nora respinge din nou şi-l pune pe blat. Mă gândesc s-o întreb de ce a făcut asta, doar ca să mă asigur că totul e în ordine. Nu mă pot abţine. A devenit un fel de obicei pentru mine, să mă asigur că toată lumea se simte bine. Însă înainte să apuc să mă amestec în treburile Norei, Tessa se întoarce în bucătărie, urmată de un tânăr îmbracat într-o vesta roşie de muncitor şi cu o centura cu scule.

— A venit să repare aparatul de tocare a deşeurilor, explică ea.

Bărbatul îi zâmbeşte, privind-o prelung.

— Avem aşa ceva? întreb eu.

Asta e ceva nou pentru mine. Fetele se uită una la alta și fac lucrul acela pe care-l făceau femeile prin anii cincizeci – îşi dădeau ochii peste cap dorind parcă să spună *Ah, bărbaţii ăştia!*

Nu e corect. Eu ajut cu vasele. Le pun în maşină. Le frec bine. Şterg tacâmurile dacă Tessa nu mi-o ia înainte. Deci nu sunt un tâmpit care nu ştie că există un aparat de tocare a gunoiului pentru că sunt leneş – pur și simplu, nu l-am observat. Nici nu l-am folosit. Dacă stau să mă gândesc bine, nu cred c-am folosit aşa ceva în toată viaţa mea.

Nora îşi ia telefonul de pe blat. Luminează de parcă ar suna din nou, dar probabil că l-a pus pe modul silenţios. Închide ochii şi oftează.

— Mai bine plec, anunţă ea.

Îşi coboară din nou privirea la telefon. Şi-l îndeasă în buzunarul jachetei care e agăţată pe spătarul scaunului şi pe care o înşfacă. Mă apropii ca s-o ajut şi-i ţin haina ca să se îmbrace. Instalatorul o observă şi o priveşte cum o îmbrăţişează pe Tessa și apoi cum mă sărută pe mine pe obraz. Ceva fierbinte şi puţin amărui fierbe înăuntrul meu în timp ce el se holbează la fundul Norei. Nici măcar nu încearcă să se ascundă. Nu că l-aş condamna că vrea să tragă cu ochiul, dar, pe bune, fii un pic respectuos!

Înainte să-l învăţ pe individ bunele maniere, Nora îmi face cu mâna şi spune:

— Îţi dau mesaj când aflu unde mergem!

Aş minţi dacă aş spune că nu sunt interesat, dar și un pic îngrijorat că, de fapt, n-o să-mi dea niciun mesaj. Nu ştiu ce opţiuni are în jur. Nu ştiu cum arată concurenţa mea – oh, Doamne, compar relaţiile cu sportul. Din nou. Am ajuns de multe ori la concluzia că nu sunt atât de diferite, dar e în avantajul meu dacă privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă.

Dar de ce trag eu atât de repede concluzia că Nora vrea să iasă cu mine? Pentru că m-a sărutat, apoi m-a invitat să merg în oraş cu ea?

Da, fix de-asta. Nici nu-mi dau seama dacă ăsta e un pas înapoi în procesul meu de maturizare sau nu.

După plecarea Norei, Tessa seamănă cu o veveriţă care tocmai a găsit o rezervă de alune ascunse sub nişte frunze.

— Ce-a fost asta? întreabă ea curioasă.

Sunt atât de obişnuit cu faptul că e băgăcioasă, încât nici nu mă mai deranjează. Îmi trec mâna peste bărbie, trăgându-mă uşor de barbă. Ridic mâinile defensiv.

— N-am nici cea mai vagă idee, pur şi simplu m-a sărutat. Nici măcar n-am habar dacă ştie cum mă cheamă...

— Ce-a făcut?! ţipă Tessa.

Bârfa asta mică e suficientă ca s-o ţină pe Tessa Young în formă zile întregi. Cu siguranţă, o să mai aud despre asta mai târziu. Şi mama s-ar putea să audă.

Instalatorul îşi înclină capul într-o parte de parcă se uită la o telenovelă. Ar putea măcar să fie mai subtil. Dar probabil că şi mie, dacă aş repara electrocasnice toată ziua, mi-ar prinde bine

nişte comicării sau orice alt fel de distracţie. Ca și cum ai adăuga un strop de culoare unei picturi în alb și negru.

— Nici eu nu aveam habar! Dar sunt sigură că ştie cum te cheamă, zice Tessa, luând lucrurile la fel de în serios ca întotdeauna.

— Nu ştiu ce să zic. Sunt la fel de derutat ca tine.

E ceva trist în felul în care mă priveşte Tessa, de parcă încearcă să-şi ascundă dezamăgirea. Nu ştiu cum să reacţionez. Poate că-i e dor de Hardin, dar probabil că mă înşel. Habar n-am ce să cred despre toate astea.

În loc să mă bag într-o bârfa care nu merită efortul, îmi înnod şireturile pantalonilor de trening și mă îndrept spre uşă.

— N-am terminat discuţia, Landon Gibson! strigă Tessa după mine.

Si cumva, toată povestea asta mă face să mă simt ca un infractor fugar.

9

Închid uşa apartamentului în urma mea și aproape că mă ciocnesc de cineva pe coridor.

Când îşi dă gluga jos, nu-l recunosc. Poartă o haină neagră și pantaloni gri de fâş. Dă din cap spre mine, destul de prietenos, şi-şi ridică gluga la loc. Clădirea noastră are cam douăzeci de apartamente şi i-am văzut aproape pe toţi, singuri sau cupluri, care locuiesc aici, dar pe tipul ăsta nu. Poate că de-abia s-a mutat.

— Scuză-mă, pardon! spun eu și mă dau la o parte din calea lui, iar el mormăie ceva drept răspuns.

La colţul blocului o iau la fugă. Aştept ca durerea de la genunchi să reapară. Şi chiar reapare, dar este suportabilă acum. E o durere surdă şi constantă, nu mai e o zvâcnire ascuţită.

Îmi găsesc ritmul. Încălţările mele Nike se înfig în asfalt aproape fără să scoată vreun sunet. Îmi amintesc de vremea în care m-am apucat de alergat și picioarele mă ardeau şi pieptul stătea să-mi explodeze. M-am tot forţat – trebuia să fiu sănătos şi acum chiar sunt. Nu la fel de sănătos ca mamele cu cărucioare din Brooklyn care beau shoturi de pir la micul dejun şi-şi hrănesc bebeluşii cu kale şi quinoa la masa de prânz. Dar suficient de sănătos ca să fiu activ.

De multe ori îmi golesc mintea când alerg, deşi uneori gândesc la mama şi la bebeluş, la Tessa și la Hardin sau fierb de supărare dacă Chicago Blackhawks îi învinge pe Detroit Red Wings. Azi simt că am foarte multe pe cap.

Mai întâi: comportamentul Dakotei. De-abia a vorbit cu mine de când s-a despărţit de mine, iar acum se poartă de parcă o să ne vedem în fiecare zi. Era atât de preocupată de audiţia ei şi-mi doresc să fi putut face ceva în privinţa asta. Nu pot să merg la una dintre cele mai prestigioase academii de balet din ţară şi să le bat la uşă, acuzându-i de discriminare rasială, fără nicio dovadă. Mai ales cu toată nebunia care e deja în ţară. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să atrag asupra Dakotei prea multă atenţie negativă, când ea încearcă să-şi înceapă o carieră acolo.

Chestiile cu care sunt obişnuit s-o ajut sunt foarte diferite de asta. Cariera ei e ceva pentru care nu pot face absolut nimic. Obstacolele pe care le înfruntam împreună par atât de îndepărtate acum, o parte din trecutul nostru. Problemele noastre păreau mult mai dificile atunci, mai urgente. Nu ştiu ce să fac cu problemele practice şi zilnice, cum ar fi şcoala sau cariera profesională.

Acesta e unul dintre puţinele momente în care mi-aş dori să fiu ca Hardin pentru vreo oră. Aş da buzna la academie, aş bate cu pumnii în uşă și aş cere dreptate pentru Dakota. I-aş convinge că Dakota e cea mai bună balerină de pe pământ şi că, în ciuda faptului că nici măcar nu e încă balerină, le e indispensabilă. Cea mai bună.

Pentru Dakota, baletul e ca hocheiul pentru mine, dar de zece ori mai important, pentru că ea îl şi practică. La şcoală la mine nu se făcea hochei și când mama m-a înscris la un centru local de recreere au fost cele mai nasoale două ore din viaţa mea. Am învăţat foarte repede că hocheiul e un sport pe care-mi place să-l urmăresc, dar pe care nu-l voi juca niciodată. Dakota dansează din copilărie. A început cu hip-hop, a trecut la jazz şi s-a oprit la balet în adolescenţă. Credeţi sau nu, să începi să faci balet când eşti adolescentă e un mare dezavantaj şi, în unele cercuri, este considerat tardiv. Dar Dakota a dat de pământ cu toate aceste prejudecăţi în timpul primei sale audiții la şcoala Americană de Balet. Mama i-a trimis bani ca să meargă la audiţie, drept cadou de ziua ei. A plâns de bucurie și i-a promis mamei că va face tot ce-i va sta în puteri ca să-i răsplătească într-o zi generozitatea.

Mama nu voia banii înapoi, voia s-o vadă pe fata drăguţă din vecini cum se ridică deasupra destinului potrivnic şi reuşeşte în viaţă. În ziua în care a aflat că a intrat la academie, Dakota a venit alergând la noi acasă fluturând scrisoarea de acceptare deasupra capului. Ţipa și sărea de bucurie și a trebuit s-o iau în brațe și să-i strâng trupul mic ca s-o fac să se potolească. Era atat de fericită! Iar eu eram atât de mândru! Şcoala ei nu era chiar Joffrey, dar e o academie apreciată și sunt din cale-afară de mândru de ea.

Tot ce-mi doresc e să fie fericită şi talentul ei să fie recunoscut. Vreau să repar asta de dragul ei, dar e ceva ce nu stă în puterile mele. Oricât de supărător ar fi, nu mă pot gândi la o soluţie realistă pentru problema asta. Ar fi trebuit s-o întreb ce altceva se întâmplă; trebuie să mai fie ceva la mijloc...

Îmi propun să mă gândesc la asta mai târziu şi-mi îndrept atenţia spre Nora. I se potriveşte mai bine Nora decât Sophia şi, din fericire, eu nu sunt atât de nasol ca Hardin când vine vorba de nume. Pe Dakota n-o scoate din Delilah, inclusiv de faţă cu ea. Gata, am vorbit destul despre nesuferitul de Hardy.

Hardy.

Asta mă face să râd. Aşa o să-i spun data viitoare când o să-i zică Dakotei „Delilah”

Când trec pe lângă o alimentară, o femeie cu braţele pline de sacoşe se zgâieşte la mine, aşa că mă opresc din râs, punând capăt şi planurilor de a**-l** reboteza pe Hardin. Sau pe Hardy.

Mă umflă din nou râsul.

Am nevoie de mai multă cafea.Mă aflu la numai douăzeci de minute distanţă în alergare de Grind, dar e în direcţia opusă parcului...

Cafeaua merită efortul. Poţi să-ţi iei cafea de la orice colţ de stradă aici, dar nu e cafea bună – *bleah,* cafeaua de la magazinele de delicatese e cea mai rea – și trebuie să verific oricum dacă s-a afişat programul de lucru pentru săptămâna viitoare. Schimb direcţia şi o iau la fugă înapoi spre cafenea. Trec de femeia care-

şi cară pungile cu cumpărături şi observ că una dintre ele îi alunecă din mână. Mă grăbesc s-o ajut, dar nu sunt suficient de rapid şi sacoşa cafenie se rupe, iar conservele cu mâncare se rostogolesc pe trotuar. Pare atât de ofticată, încât nu m-ar mira să ţipe la mine pentru că o ajut.

Culeg o conservă cu supă de pui înainte să ajungă în stradă. Se mai rupe o pungă şi femeia trage o înjurătură când legumele i se împrăştie pe jos. Părul ei castaniu îi acoperă chipul, dar ghicesc că are vreo treizeci de ani. Poartă o rochie largă şi are o umflătură mică dedesubtul acesteia. Poate e gravidă, poate nu e: mai bine îmi ţin gura şi nu întreb nimic.

Doi adolescenţi traversează strada şi se îndreaptă spre noi. Pentru o clipă, chiar cred că ne vor ajuta.

Nup. În vreme ce noi ne chinuim să strângem cumpărăturile de pe jos, ei nu ne aruncă nici măcar o privire. Nici vorbă de ajutor între vecini; ţopăie doar, fiind destul de amabili cât să nu calce pe o cutie de orez care le stă în cale. Uneori, a nu zdrobi lucrurile care-ţi ies în drum e amabilitatea maximă de care poţi da dovadă în acest oraş.

— Locuieşti departe de aici? o întreb pe femeie.

Ridică privirea şi scutură din cap.

— Nu, pe strada următoare.

Îşi vâră mâinile cafenii adânc în păr şi mârâie enervată. Fac un gest spre cumpărăturile din cele două pungi.

— Hmm, bine. Hai să punem lucrurile în ordine.

Îmi dau seama că n-am nicio plasă prin buzunare, aşa că-mi scot hanoracul peste cap și încep să bag cumpărăturile acolo. Nu cred că o să încapă toate, dar merită să încerc.

— Mulţumesc, spune ea, gâfâind.

Se apleacă pentru a mă ajuta, dar eu o opresc. O mașină claxonează, apoi alta. N-am decât un picior în stradă, dar ele claxonează oricum. Cel mai bun lucru când locuiești în Brooklyn e lipsa claxoanelor (de obicei). Manhattan-ul este o insuliță haotică și furioasă, dar mă văd stabilit în Brooklyn, predând la o școală publică și întemeindu-mi o familie. Visarea mea include de obicei și alte orașe, unele mai liniștite. Totuşi trebuie să conving o fată să iasă cu mine mai întâi, deci chestia asta va mai dura o vreme. Hai să spunem că e planul meu cincinal...

Bine, e planul meu pe zece ani.

Îmi îndes o sticlă cu ulei de gătit la subraţ.

— Le-am luat pe toate. E-n regulă, îi zic femeii.

Mă uit la ochii ei încercănaţi. Mă priveşte acum, sceptică și nesigură dacă sunt serios sau nu. *Poţi să ai încredere-n mine*, îmi vine să-i spun. Dar mi-e teamă că, dacă spun, o s-o fac să devină și mai bănuitoare. Vântul se înteţeşte, scăzând instantaneu temperatura cu câteva grade. Mă mişc mai repede şi, după ce pun majoritatea cumpărăturilor în hanorac, leg mânecile, făcându-mi astfel propria mea sacoşă. Mai arunc înăuntru o cutie de biscuiţi

săraţi şi un pachet de carne. Mă ridic în picioare şi-i pun în mână plasa făcută din hanorac. Privirea i se îmblânzeşte.
— Poţi să păstrezi hanoracul, am o grămadă, îi zic.
— Pariez că într-o bună zi o să faci o femeie foarte fericită, tinere, îmi spune ea zâmbind.

Își strânge pungile care nu s-au rupt, își aranjează hanoracul în mâini şi pleacă. Sunt flatat de compliment, dar mă întreb repede cum de a presupus că sunt singur. Se vede că sunt disperat şi singur?

Probabil.
— Ai nevoie de ajutor? Te pot ajuta să le cari până acasă? o întreb și am grijă să sune ca o ofertă, nu ca o comandă.

O să-i ia o veşnicie să ajungă acasă, cărând sacoşele alea aşa. Ea scutură din cap și se uită peste mine, în direcţia în care se îndreaptă.
— E chiar aici. Mă descurc.

Aud un accent mic în vocea ei, dar nu-l pot desluşi. Când pleacă îmi dau seama că de fapt nu are nevoie de ajutorul meu – cară fără probleme pungile și hanoracul. Cred că asta e un fel de metaforă trimisă de forţele universului ca să-mi arate că nu trebuie să ajut pe toată lumea, ca Augustus și ţigările sale din *Sub aceeaşi stea*[6]. În fine, nu chiar la fel, dar tot pe-acolo. În mod clar, lui îi era mai greu decât mie, săracul de el.

O las pe femeie să plece singură şi-mi continui drumul spre sud, afundându-mă în Bushwick. Îmi place la nebunie cartierul în care locuiesc. E aproape de toate chestiile şmechere din Williamsburg, dar chiriile sunt mai mici. Cu siguranţă, chiria noastră e şi aşa destul de mare – m-a şocat la culme când m-am mutat aici – şi e practic mai mare decât rata ipotecară a mamei. Dar dacă gradul de şmecherie a cartierului nostru va creşte, se va dubla în scurt timp. Cu toate astea, lucrurile nu sunt atât de scumpe aici pe cât ar putea fi. Nu sunt nici ieftine, să ne înţelegem, dar zvonurile că un litru de lapte costă zece dolari în New York City nu sunt adevărate... în mare parte. Rusul care e patronul magazinului din colţ de lângă apartamentul meu adoră să aibă preţuri ridicate, dar presupun că plătesc în plus pentru că pot ajunge acolo în mai puţin de un minut. Aş putea să merg încă două minute și să găsesc alt magazin. Unul din cele mai bune lucruri în oraşul ăsta îl reprezintă opţiunile infinite. De la magazinele de cartier la restaurante şi la oameni, întotdeauna există o altă opţiune.

10

Când ajung la Grind, Posey e în spatele barului, turnând o găleată cu gheaţă la gunoi. Jane, cea mai veche angajată a cafenelei, căreia îi place uneori să se autointituleze „înţeleaptă înţelepţilor” cu o voce alintată, curăţă parchetul pătat. Înmoaie mopul în găleată şi apa plină de săpun dă pe dinafară. O fetiţă se ridică de la o masă din spate şi se apropie de Jane, care şterge mizeria cu mopul și usucă pardoseala. Mă uit pe la diverse mese după părinţii ei, dar cafeneaua e cam goală. Din zece mese, numai două sunt ocupate. Două fete cu laptopurile și manualele lor care ocupă toată masa şi un tip cu patru ceşti goale de espresso în faţă sunt singurii oameni pe care-i zăresc.

Posey mă observă şi mă salută cu un zâmbet tăcut.

Fetiţa, care pare să aibă vreo patru ani, se aşază pe jos şi scoate ceva din buzunar. O maşinuţă roşie îşi face apariţia lângă băltoacă și văd cum privirea i se luminează. Jane îi spune ceva, dar nu-mi dau seama ce anume.

— Lila, te rog, nu face asta.

Posey ridică uşa batantă şi iese din spatele tejghelei. Se apropie de fetiţă și se apleacă la nivelul acesteia. Fetiţa prinde maşina roşie înainte ca Posey să ajungă la ea. O strânge la piept și scutură cu furie din cap.

— Vleau maşina, răsună vocea ei subţirică.

Posey întinde mâna și cuprinde obrazul fetiţei. O mângâie cu degetul mare pe faţă şi o linişteşte. Cred că micuţa o cunoaşte pe Posey.

E sora ei, desigur. Fetiţa asta cu părul şaten e probabil sora de care a vorbit de câteva ori.

— Poţi să ţii maşina, dar, te rog, n-o băga în apă.

Glasul lui Posey e diferit când vorbeşte cu fetiţa. E mai blând.

— Bine?

Posey mângâie nasul fetiţei şi aceasta chicoteşte. E drăgălaşă.

— Mbine.

Vocişoara ei e şi mai drăgălaşă. Mă apropii de ele și mă aşez la o masă. Jane mai dă o dată cu mopul şi-şi termină treaba, apoi salută şi dispare în magazie să facă inventarul. Posey se uită în jur să vadă cât de aglomerat e magazinul, încasează politicos notele de la cele două mese, apoi vine înapoi înspre mine și fetiţă.

— Te rog să nu-i spui lui Jacob că am adus-o cu mine la muncă.

Posey se aşază în scaunul din faţa mea.

— Niciodată, îi zic zâmbind.

Jacob poate fi un nemernic. E cam prea tânăr ca să fie manager şi e genul de individ căruia gustul puterii i se urcă la cap. E un pic cam autoritar și un pic cam dobitoc.

— Bunica are o întâlnire și n-am putut s-o las la ea, se justifică tensionată Posey.
— Păi, atunci eşti norocoasă; ai ocazia să-ţi petreci toată ziua cu sora ta.

Posey zâmbeşte şi dă din cap, evident uşurată.

Micuţa Lila nu se întoarce după vocea mea. Clopoţelul de la uşă sună, anunţând-o pe Posey că a intrat un client. Se uită la Lila, iar eu dau din cap, în semn ca stau eu cu fetiţa. Posey se întoarce la bar și salută doi bărbaţi la costum. Eu mă răsucesc pentru a fi atent la fetiţa care se distrează cu jucăria ei. Pe mine nu mă bagă deloc în seamă. Maşinuţa aceea o fascinează și e teribil de drăguţă cum plimbă micuţul Camaro pe parchetul inegal. Se târăşte în urma lui, în ciuda faptului că e clar că poate merge. Tenişii ei mititei se luminează când picioruşele ei ating podeaua, și are degeţelele încolăcite în jurul maşinuţei, pe care o răstoarnă și răsuceşte în toate direcţiile, zâmbind tot timpul.
— Ai o maşinuţă grozavă, îi zic.

Ea nu ridică privirea la mine, dar spune:
— Maşina.

Posey se uită la noi în timp ce toarnă lapte de soia dintr-o cutie în blender. Îi surâd și umerii i se relxează. Își ţuguie buzele zâmboind simplu și se întoarce la treaba ei. Are unghiile vopsite într-o culoare închisă, cu puncte mici şi galbene pictate pe ele. Îi privesc mâinile în timp ce toarnă ceaiul rece, gata făcut, dintr-un ceainic în paharul plin cu lapte de soia şi gheaţă. Amestecă preparatul și dă din cap pe melodia celor de la Coldplay care se aude din boxele noastre. Mă uit din nou la fetiţa care se uită cu adoraţie la micul ei Camaro de plastic.

— Vruum, spune încet Lila.

Ridică maşina și se uită la ea de la depărtare. Stau tăcut până când clienţii dispar. Posey şterge sticlele cu sirop aromat, cu o cârpă umedă. Mesele sunt murdare, opt din cele zece. Mă duc la magazie și scot un lighean din dulapul de lângă coşul de gunoi. Lila încă îngână „maşină” şi „vruum”, iar eu încep să curăţ prima masă. Un bacşiş de trei dolari.

Nu-i prea rău. Aţi fi miraţi de câţi clienţi care-şi lăsă masa murdară nu se gândesc să ofere un bacșiș persoanei care o curăță. Nu-mi dau seama dacă e nesimțire sau nepăsare. Ca șoferii de pe Uber: noi presupunem că își iau tot bacșișul, care se taxează automat, dar am auzit oamenii că nu este așa. Chiar dacă tu spui 15 la sută e bacșiș, ei nu văd de fapt banii aceia, așa că un coleg de cursuri mi-a spus că ar trebui să le dăm bacşiş în bani gheaţă. Apoi mi-a spus că el e din Franţa, dar avea accent evident nemţesc, aşa că probabilitatea ca el să mintă e destul de mare...

Oricum ar fi, cei care prepară cafele ar trebui să primească bacşişuri mai mari decât primim noi. Am terminat cu discursul despre serviciile publice. Mergem mai departe.

Pe următoarea masă, zahărul din cel puţin patru plicuri a fost golit și aşezat într-o grămăjoară. Sunt de-a dreptul impresionat când văd pacheţelele împăturite sub forma unor mici siluete subţirele. Fix în centrul dealului de zahăr e o scobitoare cu o bucată de şerveţel în vârf, pe post de steag. Încerc să-mi amintesc cum arăta tipul care stătea aici. De fapt, cred că era o fată. Sau femeie. N-am văzut-o bine la faţă, dar oricine ar fi fost, se pricepe de minune la sculptura miniaturală în zahăr.

— Lila, o strig pe fetiţă ca să-i atrag atenţia.

Ea ridică privirea, dar nu se mişcă de pe podea, unde stă întinsă.

— Vrei să vezi chestia asta de-aici? E destul de mişto.

Arăt spre grămăjoara de zahăr și mă uit la sabia din mâna unuia dintre oamenii făcuţi din pacheţele de hârtie. Lila spune un „nu” hotărât, iar eu dau din cap, nu neapărat surprins, dărâmând delușorul cu cârpa. Pendulez între curăţarea celorlalte mese şi supravegherea Lilei. Când termin de şters antepenultima masă, Posey iese de la bar și se postează în faţa mea.

— Nu trebuie să faci asta, zice ea; ochii îi sunt atât de injectaţi, că de-abia li se mai ghiceşte culoarea. E ziua ta liberă.

— Te simţi bine? întreb eu.

Se uită în jurul ei prin cafenea şi dă din cap, oftând și aşezându-se la masa cea mai apropiată de sora ei. Ridică din umeri.

— Sunt doar obosită. Muncă, şcoală, ca de obicei.

În ciuda cuvintelor sale, încă surâde. Nu-i place să se plângă, îmi dau seama de asta, deşi are motive s-o facă sau măcar să se descarce.

— Dacă poţi să renunţi la nişte ture sau ceva de genul ăsta, anunţă-mă. Nu mă deranjează să te ajut şi am ceva timp liber semestrul ăsta.

De fapt, nu am așa de mult timp liber, dar mi-ar plăcea s-o ajut dacă pot. E clar că are mai multe decât mine pe cap.

Posey scutură din cap și se înroșește în obraji. Câteva șunițe roșii îi scapă de sub bentița neagră care e prea mică pentru a-i ține părul. În lumină, părul ei pare mai deschis la culoare, de parcă l-ar fi vopsit roșcat. Tenul nu-i dă de gol niciun secret.

— Am nevoie de ture. Dar dacă știi pe cineva care face niște baloane în care să punem drăcușori de patru ani în timp ce lucrăm, re rog să-mi spui.

Zâmbim împreună și ne uităm la Lila**,** care încă stă întinsă pe podea.

— E autistă, spune ea.

Undeva în mintea mea, îmi dădusem seama de asta în primele minute de când o întâlnisem.

— Nu ştim exact cât este de grav. Acum învaţă să vorbească – face o pauză scurtă – la patru ani.

— Mă rog, uneori ăsta nu-i un lucru atât de rău.

O lovesc uşor cu umărul, încercând să găsesc un strop de umor în ceva atât de înspăimântător. Ea îşi descrucişează braţele și zâmbeşte larg și relaxat.

— Corect.

Îşi lipeşte degetele de buze. Apoi se apleacă mai aproape de surioara ei şi-şi sprijină mâinile pe genunchi. Nu aud ce spune, dar văd că o înveseleşte pe Lila.

Mă uit la ceas; e aproape şase. Dacă vreau să ies cu Nora și cu prietenii ei, trebuie să mă întorc acasă şi să fac un duş. N-am emoţii, doar că habar nu am ce crede despre mine. Oare aşa sărută ea oamenii, la întâmplare? Dacă e aşa, e-n regulă, dar mi-ar plăcea să ştiu ce simte sau cum se poartă la o întâlnire. A mai flirtat şi înainte – mă rog, aşa mi s-a părut mie, dar până acum nu dăduse niciun semn că are chef să mă sărute aşa cum a făcut-o de dimineaţă. Era atât de sigură pe ea când s-a apropiat de mine, când s-a lipit de mine, trecându-şi mâinile peste pieptul meu! Îmi amintesc gustul limbii ei și mi se scoală dureros. Trebuie să fac ceva în privinţa asta şi, de data asta, n-o să mai sfâşii perdeaua de la duş și nici n-o să mai cad în fund ca să mă tai pe faţă şi să mă lovesc la genunchi. Sex fără riscuri: o să stau în siguranţă la mine în pat. Cu uşa încuiată. De fapt, o s-o blochez cu şifonierul.

Mă uit la Posey, care s-a aşezat din nou la masă. Are telefonul la ureche și se încruntă. O văd cum dă din cap și mormăie ceva la telefon, apoi închide. Sunt curios, vreau s-o întreb dacă se simte bine, dar în acelaşi timp nu vreau să mă bag în viaţa ei fără ca ea să-şi dorească asta.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să plec? o întreb, în timp ce mă duc în spatele barului să-mi verific programul și să-mi fac un espresso.

Un espresso dublu. Îmi vine să-mi fac unul triplu, dar nu cred că e cea mai bună idee.

Schimbul lui Posey mai are puţin și se termină. Clatină din cap mulţumindu-mi, dar spune că se descurcă. Le fac cu mâna ei și Lilei, strigându-i la revedere lui Jane, destul de tare ca să mă audă din magazie.

11

Când împing uşa greoaie a cafenelei şi ies pe stradă, în asfinţit, telefonul îmi bipăie în buzunarul din faţă. Câţiva saci imenşi de gunoi mărginesc strada, aproape revărsându-se pe trotuare. E la fel în fiecare zi, dar nu cred că mă voi obişnui vreodată. În Manhattan cred că e şi mai rău, cu toate magazinele și cu un milion şi jumătate de oameni care împart un spaţiu atât de mic. E un oraş în care e imposibil să locuieşti dacă nu-ţi place să se ciocnească lumea de tine, să fii claxonat sau hărțuit.

Mă uimeşte cât de mulţi oameni se pot înghesui în milioanele de apartamente minuscule, cu ferestre mici şi bucătării la fel de micuţe. Camerele de la mine de-acasă sunt mai mari decât mă aşteptam (baia e mică de tot), dar ştiam că nu-mi pot permite să locuiesc într-un loc scump din Brooklyn care să aibă mai mult de 45 de metri pătraţi. Tatăl meu vitreg, Ken, ne ajută să ne plătim chiria, dar eu am strâns bani de când m-am angajat şi plănuiesc să-i dau înapoi într-o bună zi, măcar parţial. Nu-mi convine foarte mult ideea că el mă ajută să-mi plătesc facturile. Sunt suficient de responsabil, în mare parte datorită lui şi predicilor sale despre gospodărirea banilor şi despre cheltuielile studenţeşti. Nu-mi sparg banii pe băutură sau pe ieşiri în oraș. Îmi plătesc facturile și ocazional îmi cumpăr cărţi sau bilete la vreun meci de hochei.

Faptul că am avut un părinte într-o poziţie atât de înaltă la o universitate mi-a făcut, fără îndoială, viaţa de student mult mai uşoară. Am primit susţinere în toate direcţiile, mi-am putut alege mai înţelept cursurile și am reuşit să mă înscriu la unele deja complete. Ken avea cu siguranţă mai multă influenţă la Washington decât la NYU, dar tot m-a ajutat să văd avantajele şi dezavantajele diverselor materii.

Mă tot întreb cum ar fi arătat viaţa mea dacă mama ar fi rămas în Michigan. Aş fi părăsit-o acolo și m-aş fi mutat la New York cu Dakota? Simt că ar fi fost mai puţin probabil să mă mut dacă nu l-ar fi avut pe Ken și grupul ei de prietene de la Washington. Viaţa mea ar fi fost atât de diferită dacă ea nu l-ar fi cunoscut pe Ken!

Uneori mă gândesc că, în afara câtorva lucruri evidente, New Yorkul nu e *chiar atât* de diferit de Saginaw. Soarele e deseori ascuns în Manhattan, luând lumina locuitorilor oraşului şi ţinând-o prizonieră într-o cutiuţă, pe o plajă de undeva de pe Coasta de Vest. M-am obişnuit atât de mult cu faptul că în fiecare oraş în care am locuit cerul este mereu înnorat, încât atunci când soarele străluceşte aici, în Brooklyn, mă dor ochii aproape tot drumul pe jos până la muncă. Mi-am cumpărat o pereche de ochelari de soare, pe care am pierdut-o rapid. Dar soarele se arată mai degrabă în Brooklyn, astfel că i-aş fi folosit, acesta fiind unul

dintre numeroasele motive pentru care am preferat să locuiesc aici şi nu în Manhattan. În septembrie, norii întunecă deja toate locurile înalte. Cu cât te îndepărtezi mai mult de clădirile zgârie-nori, cu atat te poţi bucura mai mult de lumina soarelui.

O grămăjoară scundă şi dolofană de haine puse una peste alta, cu o pălărie în vârf, trece pe lângă mine pe trotuar, iar individul de sub ele împinge un căruţ de cumpărături plin de conserve de aluminiu şi de sticle de plastic. Are mâinile vârâte în nişte mănuşi maronii, groase și uzate, acoperite de mizerie negră. Câteva smocuri de păr cărunt îi ies de sub pălăria de stofă roșu cu verde pe care o poartă și ochii îi sunt pe jumătate închiși, de parcă trecerea timpului și greutățile îndurate l-au trimis direct pe marginea prăpăstiei. Privește drept înainte, nebăgându-mă în seamă, dar pe kine mă doare inima pentru el.

Pentru mine, sărăcia din unele părți ale orașului e cel mai dificil lucru cu care am de-a face. Mi-e dor de mama, dar când văd expresia tristă și rușinată de pe chipul bătut de vreme al vreunui individ de vârstă mijlocie care stă lângă geamul unei bănci, cerșind bani pentru mâncare cu ajutorul unei bucăți de carton, chestia asta e foarte greu de suportat pentru mine. Chiar și-așa, cred că oamenilor care se sprijină de clădirile ce adăpostesc milioane de dolari le este și mai greu. Să vadă, pe stomacul gol, cum grupuri de oameni îmbrăcați la patru ace trec pe lângă ei în timpul pauzei de prânz și cheltuie câte douăzeci de dolari pe o salată cu semințe, în vreme ce ei mor de foame.

În Saginaw nu sunt mulţi oameni fără adăpost. Cei mai mulţi oameni săraci din oraş au totuşi locuinţe. Pereţii caselor lor vechi stau să se prăbuşească, zidurile sunt pătate de mucegai şi paturile sunt pline de insecte micuţe care se hrănesc în somn din trupurile lor. Dar măcar au un acoperiş deasupra capului. Majoritatea oamenilor pe care-i cunosc în Saginaw fac eforturi s-o scoată la capăt, dar e greu acolo. Toţi părinţii prietenilor mei erau fermieri sau muncitori de când se ştiau, dar pentru că toate fabricile s-au închis în ultimul deceniu, nu mai există locuri de muncă. În afara heroinei, oraşul nu mai are nicio industrie în creştere. Familiile care se descurcau bine în urmă cu zece ani acum de-abia mai au ce să pună pe masă. Şomajul a ajuns la cele mai înalte cote din istorie, odată cu criminalitatea și consumul de droguri. Fericirea a dispărut odată cu locurile de muncă şi uneori cred că nu se va reîntoarce niciodată.

Asta e cea mai mare diferenţă între oraşul meu de baştină și acesta. Speranţa care vibrează prin tot New Yorkul înseamnă această imensă deosebire. Milioane de oameni se mută în cel mai mare al ţării bazându-se numai pe factorul emoţional. Speră la mai mult. Speră să fie mai fericiţi, să aibă mai multe şanse, să câștige mai multă experienţă și – mai mult decât orice – mai mulţi bani. Străzile sunt înţesate de oameni care-şi părăsesc ţările

de origine și-și construiesc aici un cămin şi o viaţă pentru familiile lor. E destul de tare, dacă stai să te gândeşti la asta.

Oamenii îşi fac bagajele şi se mută aici, o statistică incredibilă de peste o sută de oameni în fiecare zi. Metroul funcţionează douăzeci şi patru de ore din douăzeci și patru – la naiba, e valabil pentru toate categoriile de servicii – și drumurile nu sunt blocate de camioane imense sau tractoare, ca în Michigan. Micile clădiri maronii pe care le numim „centrul" oraşului Saginaw nu înseamnă nimic în comparaţie cu zgârie-norii impunători din New York City.

Deci, cu cât mă gândesc mai mult la asta, New York şi Saginaw n-au absolut nimic în comun și cred că-mi convine chestia asta. Poate tot încerc să găsesc asemănări ca să mă asigur că traiul de aici nu mă va schimba... că după întregul proces de maturizare, orice ar însemna el, voi fi tot eu când va lua sfârşit, doar cu un strop mai diferit.

Telefonul îmi bipăie din nou. Îl scot din buzunar şi, când văd afişat numele mamei de două ori, inima mi-o ia la goană. Când citesc mesajele, mă relaxez. Într-unul dintre ele e un link către un articol despre un bar tematic Harry Potter care tocmai s-a deschis în Toronto, iar în celălalt e noua greutate a surioarei mele. Deocamdată e micuţă, dar mama mai are patru săptămâni până va naşte. Această ultimă lună ar trebui să-i ajungă micuţei Abby ca să crească acolo, înăuntru.

Gândul la surioara mea plină de încreţituri, purtând o bentiţă roz și ridicând pumnişorii durdulii mă face să râd. Nu ştiu cum va fi să fiu fratele mai mare, mai ales la vârsta mea. Sunt prea mare ca să am ceva în comun cu micuţa, dar vreau să fiu cel mai bun frate mai mare din lume. Vreau să fiu acel frate mai mare pe care mi l-am dorit în copilărie. Va fi o mare schimbare pentru mama şi pentru Ken, să aibă din nou un bebeluş când ceilalţi copii ai lor au crescut deja și au părăsit cuibul. Mama îmi tot spunea că de-abia aşteaptă să aibă toată casa numai pentru ea, dar îmi dădeam seama că-i voi lipsi. Am fot întotdeauna ea și cu mine, la bine și la greu.

În timp ce aștept la semafor și mă zgâiesc la silueta albă luminoasă, îmi amintesc ce norocos sunt să am o astfel de mamă. Nu mi-a pus niciodată deciziile la îndoială și mi-a suportat toate mofturile, de când eram copil. Era genul acela de mamă, care se îmbrăca laolaltă cu mine în costume înfricoșătoare cu luni întregi înainte de Halloween. Ba chiar mi-a spus că pot trăi pe lună, dacă asta vreau. Când eram copil, m-am întrebat deseori – dacă alerg suficient de rapid, oare aterizez pe lună? Uneori îmi doresc să fi fost posibil.

Când semaforul se schimbă, o tipă cu tocuri înalte se luptă să traverseze strada înaintea mea. Nu pricep de ce se supun femeile unei astfel de torturi pentru a părea mai înalte. Semafoarele din intersecții se schimbă repede aici, iar pietonii nu au de obicei mai

mult de treizeci de secunde ca să treacă strada. Îi răspund repede mamei şi-i promit că o s-o sun diseară. Îmi îndes telefonul la loc în buzunar, hotărât să citesc mai târziu despre bar.

Chiar îmi doresc să merg la Toronto, mi-am dorit dintotdeauna, iar zborul de aici durează doar o oră, aşa că poate îmi voi plănui călătoria pentru vacanţa de iarnă. Probabil că o să mă duc singur, deşi partea mea descreierată îmi spune s-o iau şi pe Nora – cred că ar fi distractiv să călătoresc cu ea. Am sentimentul că ea a călătorit mai mult decât mine. Chiar fără s-o cunosc, mi se pare că e cineva care s-a plimbat de colo până colo sau pur și simplu știe mai multe decât mine despre lume în general. Un manual te poate învăţa multe lucruri. Eu sunt dovada vie a acestui lucru. Mi-ar plăcea la nebunie să călătoresc și asta cât de curând.

Dar de ce mi-o imaginez pe Nora alături de mine undeva pe o plajă tropicală, de ce mi-o închipui într-un costum de baie minuscul, cu fundul ei generos ieşit în afară? De-abia o cunosc şi totuşi nu mi-o pot scoate din cap.

Magazinul de delicatese de la parterul clădirii mele nu e niciodată aglomerat şi uneori mi-e milă de Ellen, puştoaica din Rusia care lucrează acolo. Îmi fac griji că stă acolo singură, noaptea. Clopoţelul la uşă sună când intru, iar Ellen îşi scoate capul dintr-un manual gros și îmi zâmbeşte politicos. Părul ei scurt şi ondulat e prins cu o bentiţă subţire care se asortează cu puloverul ei roşu cu bulinul albe. *

— Salutare, îmi zice ea, în vreme ce eu caut nişte lapte în spatele magazinului.

— Hei, Ellen, spun, luând o cutie de lapte, verificând data de expirare pentru că am plecat de-aici de mai multe ori cu produse ieşite din garanţie.

Apoi caut un Gatorade albastru, ca să i-l dau Norei data viitoare când mai trece pe la noi, dar nu au. Am destul timp, aşa că o să mă duc până la următorul magazin după ce plec de aici.

Şi pentru a doua oară pe ziua de azi, îmi dau seama că mi-ar fi fost de folos una dintre sacoşele pe care Tessa le ţine după uşă. Încearcă să descurajeze utilizarea plasticului şi acum, de câte ori deschid uşa, o aud cum îmi reaminteşte cât de dăunătoare pentru mediu sunt pungile de plastic. Femeia asta se uită la prea multe documentare. În curând o să înceapă să boicoteze pantofii sau ceva de genul ăsta.

Ellen îşi închide manualul când mă apropii. Îmi iau un pachet de gumă de pe raftul din faţa tejghelei. Pare un pic stresată, aşa că acum chiar îmi doresc să fi luat cu mine punga de pânză pe care sunt desenaţi un pepene roşu și un cantalup. Lângă pepenele roşu e o bulă în care scrie: *Ar trebui să fugim şi să ne căsătorim,* iar cantalupul răspunde: *Îmi pare rău,* şi sub asta faţa cantalupului se măreşte şi zice: *I CANTaloupe*[7]. Lui Ellen îi plac

mult glumele cu fructe, ca și mie, lucru care o face un om mişto. Şi poate că o glumă ar fi făcut-o să zâmbească.
— Ce mai faci? o întreb.
— Bine, învăţam.

Casa de marcat veche bipăie când Ellen bate costul laptelui și al gumei. Scot cardul și-l trec peste POS.
— Mereu înveți, zic.

E adevărat: de fiecare dată când vin aici, o găsesc singură la tejghea, fie citind dintr-un manual, fie completând fișe.
— Trebuie să intru la facultate, spune ea, ridicând din umeri și săgetându-mă cu ochii ei căprui.

Facultate? E la liceu și lucrează aici atât de târziu, atât de des? Chiar și în zilele în care nu intru în magazin, o văd prin geam, muncind.
— Câți ani ai? O întreb curios.

Nu e treaba mea și nu sunt cu mult mai mare decât ea, dar, dacă aș fi în locul părinţilor ei, mi-aş face puţin griji că fiica mea adolescentă lucrează singură noaptea într-un magazin din Brooklyn.
— Împlinesc şaptesprezece săptămâna viitoare, spune ea încruntându-se, lucru deloc caracteristic adolescentelor tipice, care zâmbesc la ideea că se mai apropie cu un pas de vârsta de aur – 18 ani.
— Ce drăguţ, îi spun când îmi dă chitanţa s-o semnez.

E tot încruntată când îmi întinde un pix roşu legat de un clipboard micuţ cu o sfoară maronie murdară. Semnez și i-l înapoiez. Îşi cere scuze din plin când imprimanta se blochează înainte să iasă chitanţa. Scoate capacul imprimantei, dar eu îi spun că nu e nicio problemă.
— Nu mă grăbesc, îi zic.

N-am unde să mă duc, decât acasă, ca să învăţ la Geologie. Ah, şi întâlnirea mea cu Nora, pentru care am destule emoţii. Nu-i mare scofală.

Fata rupe hârtia mototolită și-o aruncă într-un coș de gunoi din spatele tejghelei. Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că Ellen nu e niciodată lipsită de griji, așa cum trebuie să fie o fată de șaptesprezece ani. Uneori uit că majoritatea oamenilor din lume nu au o mamă ca a mea – la naiba, nici măcar majoritatea copiilor alături de care am crescut nu au așa ceva. în copilărie nu am avut nicio figură paternă în jur, dar asta nu m-a deranjat niciodată prea mult, sincer vorbind. Am avut-o pe mama. Toți reacționează la diverse lucruri, bazându-se pe experiența personală de viață și pe felul în care sunt construiți. Hardin, de pildă... experiențele sale au avut efecte diferite asupra lui decât ale mele asupra mea și a trebuit s-o apuce pe un alt drum ca să le înțeleagă. Nu contează de ce; contează că și-a asumat responsabilitatea pentru ele și că se străduie din răsputeri să-și înțeleagă trecutul și să-și definească viitorul.

Când aveam doisprezece ani, am început să număr anii și lunile pe care le mai aveam până la cea de-a optsprezecea mea aniversare – chiar dacă n-aș fi plecat nicăieri imediat, pentru că urma să-i împlinesc chiar la începutul clasei a douăsprezecea. Din cauza limitei de înscriere la școală, eram mereu cel mai mare din clasa mea. Nu plănuiam s-o părăsec pe mama până la facultate, dar asta se întâmpla înainte ca Dakota să înceapă să-mi vorbească despre mutarea la New York, alături de ea, în timpul ultimului an de liceu. După ce-am petrecut câteva luni încercând să mă transfer, să mă înscriu la credite pentru studenți la NYU, să găsesc un apartament pentru două persoane care să fie aproape de metrou ca să putem ajunge cu ușurință în campus, să mă împac cu gândul că-mi părăsesc cei mai buni prieteni, pe mama, care era gravidă, și pe tatăl meu vitreg, viața Dakotei s-a schimbat și ea a uitat să-mi spună.

Încă sunt bucuros că m-am mutat, sunt fericit că am devenit un individ conștient din punct de vedere social, cu responsabilități și planuri de viitor. Nu sunt perfect – de-abia îmi pot spăla propriile rufe și încă nu m-am obișnuit să-mi plătesc facturile –, dar învăț rapid ce am de făcut și mă și distrez în acest timp. Tessa mă ajută mult. Tessei îi place să păstreze curățenia mai mult decât unei persoane normale, dar facem curat împreună și avem sarcini egale în casă. N-am lăsat niciodată o pereche de șosete murdare în living și nici n-am uitat să-mi ridic hainele murdare și ude de pe jos, din baie, după duș. Știu bine că împart apartamentul cu o femeie cu care nu am intimități, așa că nu las niciodată capacul toaletei ridicat și nici nu mă sperii când văd un pachet de tampoane în coșul de gunoi. Mă asigur că nu e acasă când mă masturbez și am grijă să nu las nicio urmă când o fac.

Deși probabil că tot ce s-a întâmplat ieri îmi contrazice ultima afirmaţie. Gândurile îmi tot zboară la întâlnirea cu Nora.

După ce stinge şi aprinde iar imprimanta și schimbă rola de hârtie de două ori, Ellen îmi printează chitanţa. Mă hotărăsc să mai zăbovesc un pic; am senzaţia că nu prea interacţionează cu oamenii în afara personajelor din cărţile ei de istorie.

— Faci ceva special de ziua ta? o întreb, sincer curios.

Ea râde ironic și se înroşeşte în obraji. Tenul ei palid se îmbujorează şi fata scutură din cap.

— Eu? Nu, trebuie să lucrez.

Cumva ştiam că nu are niciun plan, în afară de a sta pe taburetul din spatele tejghelei.

— Mă rog, zilele de naştere sunt supraestimate, oricum, îi zic eu, cu cel mai mare zâmbet pe care sunt în stare să-l afişez.

Ea surâde slab și ochii îi strălucesc, cu un strop de fericire în ei. Se îndreaptă uşor de spate şi umerii nu-i mai sunt atât de lăsaţi.

— Da, aşa e.

Îi urez o seară bună. În timp ce închid uşa în urma mea îi spun să nu se omoare cu învăţatul. Frate, cum ar fi fost să am şaptesprezece ani şi să locuiesc în oraşul ăsta? Nici nu-mi pot imagina.

În timp ce merg către magazinul de la capătul străzii, citesc despre barul de care mi-a spus mama şi o sun. Ken tocmai a ajuns acasă de la o conferinţă în Portland, îmi spune ea și mi-l dă la telefon ca să vorbim despre cel mai recent meci al celor de la Giants. Ca urmare a înfrângerii lor, eu câştig un mic pariu pe care-l aveam cu Ken și nu mă pot abţine să nu mă laud puţin. Mai vorbim un pic şi apoi închidem, pentru ca el şi mama să se ducă la cină.

Obişnuiam să iau cina cu ei aproape în fiecare seară şi să vorbim despre lucruri normale, şcoală, sport, printre altele. Deşi mă bucur că mi-am petrecut timpul cu familia mea înainte de a mă muta, când mă gândesc la ei îmi dau seama o dată în plus că trebuie să-mi fac mai mulţi prieteni.

12

După ce găsesc nu unul, ci trei sticle de Gatorade roşu, mă îndrept înapoi spre apartament.

În dreptul blocului meu, un camion zgomotos de livrare e parcat aiurea în mijlocul străzii. Magazinul de la parter face livrări la orice oră din noapte; gunoierii vin pe la ora trei aproape în fiecare noapte şi zgomotul tomberoanelor golite în camionul lor metalic mă trezea tot timpul. De curând însă am făcut cea mai bună achiziţie din viaţa mea – un aparat care imită sunetele mării, ale pădurii tropicale, ale deşertului nocturn. Singura setare pe care o folosesc de fapt e zgomotul alb.

Aştept răbdător ca liftul să ajungă la primul etaj şi intru în el. E mic, numai pentru două persoane de statură medie şi o pungă de cumpărături. De obicei, nu mă deranjează s-o iau pe scări, dar a început din nou să mă doară genunchiul.

În timp ce urcă la etajul al treilea, liftul scârţâie şi geme şi acele sunete, alăturate neliniştii pe care o simt pentru diseară, mă fac să mă întreb oare când unul dintre ascensoarele astea vechi din oraş o să mă ia prizonier pentru câteva ore? Dacă se va întâmpla în seara asta, n-o să mai pot ieși cu Nora...

Nu, diseară mă voi distra.

Va fi tare distractiv, îmi spun în vreme ce bag laptele și Gatorade-ul în frigider.

E ceva normal să ies în oraș cu o femeie și cu colegele ei de cameră, chiar dacă nu le cunosc, mă gândesc sub jetul fierbinte și liniștitor al dușului. Un duș lipsit de evenimente, în timpul căruia nici perdelele, nici orgoliul meu nu u avut de suferit. Un duș pe care-l savurez.

E complet normal și nu am de ce să am emoții.

Dar exact când mă conving de asta, cineva micuț și cu părul cârlionțat se gândește să-mi strice toate planurile. Întins în pat, cu părul încă ud, îmi verific mesajele. Unul e de la Tessa, care-mi transmite că și-a luat o tură în plus. Spune că va veni după noi, dacă poate, și că Nora o să-mi trimită în curând toate informațiile pentru diseară.

Celălalt e de la Dakota.

Hei ce mai faci? citesc, apoi repet cu voce tare, un pic derutat.

Mă zgâiesc la ecran şi aştept câteva clipe înainte de a răspunde. Nu vreau să-i spun că mi-am făcut planuri cu altcineva, în special cu altă femeie. Nu înseamnă că vreau s-o mint; aş prefera orice în afara minciunii. Doar că nu văd ce lucru bun s-ar putea întâmpla dacă i-aş spune ce fac de fapt. Nici măcar nu ştiu dacă am vreun motiv să-i spun. Nu suntem împreună. Nora şi cu mine suntem doar prieteni, indiferent cât timp îmi pierd gândindu-mă la ea.

Dar mint oricum.

Învăţ. Tu?

Închid ochii înainte de a trimite mesajul. Imediat mă simt vinovat că am minţit, dar e prea târziu să dau înapoi.

Îmi bag telefonul la încărcat şi mă duc la dulap ca sa mă pregatesc pentru diseară. Îmi iau o pereche de jeanşi bleumarin rupţi în ambii genunchi. Sunt mai strâmţi decât cei pe care-i port de obicei, dar îmi place cum îmi stă cu ei. Până acum doi ani, n-aş fi încăput niciodată în aşa ceva fără să semăn cu o prăjitură revărsată. Nici măcar cu o prăjitură... cu o brioşă. Cu o brioşă urâtă.

Mă tot holbez la dulap, încercând să-mi localizez infimul simț al modei pe care-l am ascuns undeva, într-un cotlon al minţii mele. Nu-l găsesc. Găsesc elfi, vrăjitori, pucuri de hochei şi o grămadă de personaje fermecate, dar niciun pont despre modă. Nu am nimic prin dulap, în afară de cămăşi în carouri și o grămadă de hanorace cu însemnele WCU. Mă îndrept spre mica mea comodă și deschid sertarul de sus. O să-mi pun chiloţii gri, una dintre puţinele perechi în care nu e nicio gaură. E un aer cam îmbâcsit, aşa că mă înclin și deschid fereastra.

Cel de-al doilea sertar e plin cu tricouri, cele mai multe cu mesaje imprimate pe piept. Ar fi trebuit să mă duc la cumpărături?

Unde e Tessa când am nevoie de ea?

Pregătirile pentru o ieşire în oraş sunt un lucru cu care nu sunt nici pe departe obişnuit. De obicei port tricouri simple cu jeanşi sau pantaloni lejeri şi, de când m-am mutat în Brooklyn, mi-am adăugat la garderobă câteva jachete. Aş spune că sunt pe la mijlocul procesului de a mă îmbrăca de unul singur aşa cum trebuie.

Nu ştiu în ce fel de loc vom merge sau cum se va îmbrăca Nora. Nu ştiu multe în general.

Mă întind după un tricou gri şi mi-l trag peste cap. Mânecile sunt ciudat de lungi, aşa că le rulez, apoi îmi pun chiloţii.

Mi-a crescut părul; mi se ondulează uşor pe frunte, dar nu mă pot hotărî dacă să-l tund sau nu. Îmi dau cu spray-ul de păr al Tessei și încerc să-mi aranjez tuleiele rebele de pe faţă. Îmi convine aspectul oarecum neîngrijit, dar mi-ar plăcea să nu am atâtea locuri fără barbă în partea de jos a obrajilor.

După ce mă îmbrac şi-mi domesticesc oarecum părul, primesc un mesaj de la Nora. Singurul lucru pe care-l conţine este o adresă şi un emoji cu inimioară.

Ceea ce mă entuziasmează... şi îmi dă și mai multe emoţii.

Exact atunci îmi dau seama cât e ceasul şi că trebuia grăbesc naibii dacă nu vreau să întârzii. Mă încalţ cu bocancii *maronii şi* introduc adresa în telefon, bucuros că pot ajunge acolo pe jos în vreo jumătate de oră.

Plimbarea mă ajută să mă liniștesc și încerc să mă gândesc la niște subiecte interesante de discuție pentru a le distra pe Nora și

pe prietenele ei. Doamne, sper că nu le pasionează politica: conversațiile pe tema asta nu se termină niciodată.

Sunt atât de preocupat, încât nici nu observ că Dakota nu mi-a mai răspuns la mesaj.

13

Când ajung la club, observ că e mai mic decât mă aşteptam să fie un local de noapte. Am mai fost o dată în Detroit la un club care era de două ori mai mare decât clădirea de cărămidă în faţa căreia aşteptăm acum. Clubul acesta nu arată ca-n filme. Acolo e întotdeauna un tip musculos şi autoritar care păzeşte uşa, cu un clipboard în mână și cu căşti în urechi, care are puterea de a clădi sau distruge încrederea de sine a unor femei care, în alte condiţii, n-ar da nici doi bani pe el.

Un simplu gest al său din cap, în timp ce desface funia de catifea de la intrare, validează cele două ore pe care tipele le-au petrecut pregătindu-se. Dacă te lasă să aştepţi prea mult timp, eşti un nimic. Aşa vrea oricum să te facă să te simţi şi asta e o porcărie imensă.

Cu toate astea, totul e o glumă; probabil că doarme singur nopţile și a doua zi de dimineaţă nu se simte mândru de ce a făcut. Puterea lui are termen de expirare de douăsprezece ore. După asta, se urăşte și e ofticat că nu i-a mers manevra cu tipa după care tânjea sau cu numărul de telefon al unei gagici sexy cu care s-a purtat dispreţuitor. Mă întristează un pic faptul că în 2016 oamenii încă au acces în cluburile de noapte pe baza înfăţişării lor. Încerc din răsputeri să nu acord atenţie lucrurilor de genul ăsta, dar știu că așa se întâmplă.

De aceea, sunt foarte bucuros că locul acesta nu e deloc așa.

Micuţa clădire de cărămidă roşie se află pe colțul străzii, chiar lângă un şir de rulote cu mâncare parcate pe un loc viran. Pe stradă nu e aceeaşi aglomeraţie ca pe trotuar; sunt numai câteva taxiuri și o Tesla.

Cât timp urmăresc cum vopseaua neagră a Teslei străluceşte în luminile stradale, simt atingerea unei mâini pe braț. Mă întorc și o văd pe Nora; e machiată cu fard cenuşiu la ochi. Poartă nişte pantaloni negri care-o fac să arate de parcă şi i-ar fi picat direct pe pulpele ei generoase. Şi-a ascuns şoldurile cu o cămaşă neagră cu simbolul Adidas imprimat pe ea. Parcă a băgat foarfeca în partea de sus a cămăşii de bumbac moale, făcând un decolteu în forma literei V. Peste cămaşă poartă un sacou negru și în picioare are tenişi albi. Arată atât de firesc şi atât de elegantă în acelaşi timp! Nu e deloc de nasul meu.

E prea drăguță.

Prea sexy.

Prea în toate felurile.

După ce Nora îmi eliberează brațul, stă pur și simplu mută în fața mea, părând că mă așteaptă. Nu știu ce să fac, așa că mă zgâiesc și eu la ea. Mai mulți oameni ni se alătură pe trotuar, așteptând cu toții să intrăm. În cele din urmă, Nora aruncă o privire către ușa barului.

— Mergem? întreb eu agitat.

Zâmbește cu buzele ei lucioase și dă din cap. O văd cum îmi măsoară din ochi ținuta și încep să mă simt stânjenit de hainele pe care le-am pus pe mine.

Oare ar fi trebuit să port niște pantaloni mai largi? Mânecile rulate sunt prea mult?

Nora își mută, în sfârșit, privirea de la trupul meu și se uită înspre fereastra barului.

— Dap. Hai să intrăm.

Apoi arată înspre interiorul barului şi adaugă.

— Fetele au deja o masă.

Mă simt nelalocul meu. Îi scriu Tessei în timp ce mă ţin după Nora, ca să-i spun că am ajuns. Mă simt un pic prost că i-am trimis atâtea mesaje să vină cu noi. Ştiu că ar prefera să fie în patul ei, citind paginile subliniate ale cărţii ei preferate. Ar prefera să stea sub pătura ei, plângând pentru greşelile și regretele personajelor, dorindu-şi ca și relaţia ei să fi fost ca acelea din romane.

Dar nu-i face bine să stea în pat nefericită. În plus, mi-ar prinde bine un chip cunoscut în acest teritoriu nefamiliar.

Când uşa clubului se deschide, o muzică plăcută și electrizantă se aude până pe trotuar. Ritmul e superb, lent și viu în acelaşi timp, blând, dar complicat. Mă grăbesc şi mă apropii de Nora, încercând să fac conversaţie.

— Vii aici des să dansezi? o întreb când intrăm.

Ea se întoarce şi-şi trece degetul arătător peste mijlocul buzelor mele.

— Nu dansează nimeni aici.

Îmi surâde aşa cum o mamă îi surâde copilului ei când îi explică o chestie simplă şi logică. Când privesc în jur, îmi dau seama că acesta nu e deloc un club. De ce mama naibii nu am căutat pe Google numele locului? E un loc de întâlnire al hipsterilor și e plin până la refuz. Mese mici de lemn, lumină discretă, decor industrial. Grupuri de oameni sunt strânşi pe lângă bar, râzând și bând cocktailuri artizanale. Un tip cu părul alb scutură un pahar mare cu un lichid fluorescent și toată lumea îl priveşte, ovaţionând când toarnă băutura pe un pat de gheaţă. Băutura sfârâie și un nor de fum se ridică din pahar. Sunt de-a dreptul impresionat.

Ne îndreptăm spre bar, iar eu mă uit la Nora şi observ cum expresia i se schimbă de la curiozitate la scepticism total.

— *Să fii barman – asta e cea mai penibilă şmecherie dintre toate*! strigă ea, suficient de tare ca barmanul s-o audă, în ciuda muzicii.

Mă uit dintr-o parte în alta, cercetând toate chipurile acum întoarse spre noi. Nora nu se clinteşte; se uită fix în ochii bărbatului când acesta se răsuceşte spre ea.

— Ah! Trebuia să-mi dau seama că tu eşti.

Se preface că e de-a dreptul enervat, dar nu e așa. Felul în care nu se poate abține să se uite la ea îmi spune că o cunoaște destul de bine, suficient ca s-o tachineze.

Trecător și total iraţional, mă întreb dacă au ieşit cumva împreună sau poate mai ies și acum.

Ea zâmbeşte și se sprijină de bar.

— Hei, Mitch.

Se foloseşte de tejghea ca să-şi sprijine sânii. Iar el observă asta. În mod evident, îi place. Îl privesc cum se holbează fără ruşine la decolteul ei îndrăzneţ. E atât de adânc, tăietura în formă de V atrage privirile, iar în combinaţie cu jeanşii ăia blestemaţi, pot spune că n-am mai văzut pe nimeni să arate atât de bine într-o ținută atât de simplă.

— Nu te mai încrunta, nu-ți stă bine, îmi şopteşte Tessa la ureche.

Atât de transparent sunt? Îmi revin și încerc să gândesc raţional. N-am fost niciodată o persoană geloasă. Dakota ar fi înnebunit definitiv pe cineva gelos, pentru că-i plăcea să flirteze și părea să-i atragă pe toţi tipii din liceu. Se descurca perfect totuşi, nefăcându-mă să mă simt vreodată ca și cum ar fi trebuit să mă lupt pentru ea – era mereu a mea şi n-am simţit niciodată nevoia de a fi imatur și gelos sau să fac vreo scenă din cauza asta.

— Când ai ajuns? o întreb, luându-mi privirile de la Nora.

— Exact acum; a fost groaznic la muncă.

Oftează, ridicând din umeri, de parcă ar prefera să fie oriunde altundeva, dar nu aici. E în uniforma ei de la serviciu, pantaloni negri şi o cămaşă albă; şireturile şorţului îi atârnă din geantă. Ce mai prietenă harnică am!

Barmanul excitat vine către noi, cu un zâmbet larg și cu păr perfect coafat. Sunt sigur că e mişto. Are umerii unui fundaș și statura lui Adam Levine. E micuţ şi musculos. E o combinație bizară, dar recunosc că poate fi atrăgător.

Nora se întinde să-l îmbrăţişeze, iar el se lasă în brațele ei. Tejgheaua e singurul obstacol dintre trupurile lor. Mă uit în altă parte și mă prefac că studiez decorul, dar cu coada ochiului văd că încă se îmbrățișează.

Mă uit în jur. Toate numele băuturilor sunt scrise cu creta pe o tablă neagră din spatele barului şi, când o aud pe Nora comandând două dintre ele, le caut cu privirea. „Letters to Your Lover” conține gin, zmeură și ceva ce nu disting. „Knot-So-Manhattan” e o combinaţie de whiskey, vermut și bitter. Cineva a desenat un nod lângă lista de ingrediente scrise de mână.

Continui să citesc lista ciudată de cocktailuri artizanale, presupunând că, de vreme ce Nora are cam 25 de ani şi-l cunoaşte evident pe barman, n-o să avem probleme dacă vom cere băuturi cu alcool. Eu nu consum des – şase cutii de bere probabil că mi-ar ajunge o lună –, dar în seara asta mi-ar plăcea să beau ceva. Tessa și cu mine am ieşit în oraş de câteva ori şi,

când ni s-a oferit un meniu cu cocktailuri, am reuşit de câteva ori să comandăm băutură fără să ni se ceară actele de identitate. Mda, ne-am făcut şi noi de cap de câteva ori.

Tessa nu pare în largul ei. Se trage de marginea cămăşii ei albe.

— Mă duc la toaletă, spune ea, iar eu dau din cap şi rămân stingher, aşteptând ca Nora să-şi aducă aminte că sunt aici.

Mă zgâiesc la Mitch şi mi se pare din ce în ce mai atrăgător... şi din ce în ce mai enervant. N-ar trebui să prepare băuturi sau ceva de genul ăsta? Acum suntem doar eu, Nora şi unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi născuţi vreodată.

Aceşti bărbaţi vin pe lume ca să-i facă pe indivizii ca mine să se simtă nelalocul lor. Au dinţi drepţi şi mai albi decât o pereche de tenişi. Mă uit la ei din nou, înclinându-mă pe călcâie şi încercând să nu mă holbez. Poate că ar fi trebuit să mă duc la toaletă cu Tessa – ştiţi voi, cum fac fetele?

Înainte să mă îndepărtez, Nora se desprinde de Domnul Sexy – care e prea sexy ca să lucreze într-un băruleţ – şi mă prinde de braţ. Mâinile îi sunt reci când îmi atinge pielea. I le iau în mâinile mele şi i le masez. Se încălzesc aproape instantaneu, la fel ca obrajii mei, care mi s-au îmbujorat de atâta tupeu. Slavă Cerului că e întuneric aici!

Ridică privirea la mine, curioasă. Se uită la mâinile noastre, la gestul meu, şi zâmbeşte. Luminile suspendate de tavan se mişcă, aruncând umbre şi lumini asupra trupului ei. Gâtul şi pieptul ei strălucesc sub dansul lor lent. Se uită fix la mine, eu mă uit fix la ea şi nu mă pot opri.

Îi arunc o privire Domnului Sexy şi constat că el nu mă bagă în seamă. Într-un fel, aş fi dorit s-o facă. Aş fi dorit să vadă asta...

Ce mi se-ntâmplă? Trebuie să încetez să mai vorbesc atât de mult cu Hardin. Mă transformă într-un dobitoc.

Un dobitoc nevrotic.

Nora nu-şi dezlipeşte ochii de la mine.

— Vrei să stăm jos?

E oarecum stânjenior să stai ochi în ochi cu cineva, mai ales cu o fată frumoasă de care deja am recunoscut că sunt oarecum atras. Când m-a sarutat, trupul meu a reacţionat de parcă tot ce aştepta era ea, sărutul ei.

Se întoarce la bar, mulţumită lui Mitch, şi-mi întinde un pahar cu un fir de lemn dulce roşu, legat sub forma unui nod, în el. În băutură mai e un beţigaş care are la capăt silueta unui zgârie-nori inversat. Pare a fi făcut din lemn. Sunt impresionat. Băutura Norei are un bileţel prins pe pahar. Presupun că e o scrisorică. Sunt şi mai impresionat.

Nora continuă să mă privească fix şi-mi amintesc că a spus că ar trebui să ne aşezăm. Dau din cap, dorindu-mi să mă îndepărtez de aglomeraţia de lângă bar. Şirul de mese pare şi el destul de aglomerat, dar măcar putem lua loc. Muzica e plăcută, cu un ritm

drăguţ și la un volum normal. Nu există ring de dans; e un bar de cocktailuri care are şi un mic meniu de gustări, nu un club de noapte. Tot nu-mi vine să cred că nu am căutat locul pe Google și că am preferat să fac presupuneri.

Nora mă prinde de încheietură şi mă conduce în partea din spate a barului. Cu cât ne îndepărtăm de bar, cu atât se face mai întuneric şi, în cele din urmă, ne oprim la o masă plină de femei care ridică privirile, zâmbesc și ne salută. Încă mă uimeşte cât de aproape unul de altul sunt dispuşi să stea oamenii în oraşul acesta. Măsuţele sunt lipite una de alta şi poţi auzi tot ce vorbesc oamenii din jur, deşi muzica e suficient de zgomotoasă ca asta să nu reprezinte o problemă. La masă sunt câteva scaune libere și Nora îmi face semn să iau loc. Se aşază vizavi de mine și ridică paharul. Ciocnim, iar eu iau lemnul dulce și micuţa clădire de lemn și le dau la o parte înainte de a sorbi din pahar.

Ce mama naibii, chestia asta are gust de benzină! Într-un fel ştiam că aşa va fi.

Îi zâmbesc, dar scutur din cap şi flutur din mâini înspre pahar.

— O să sar peste chestia asta.

Ea izbucneşte în râs, acoperindu-şi gura şi dând din cap.

— Nu te pot condamna! Le-a făcut *tari.*

Împinge un pahar mare cu apă spre mine, zâmbindu-mi. Îmi ia paharul şi-l adulmecă, strâmbând din nas din cauza mirosului tare. Apoi îl împinge deoparte, înspre marginea mesei, cât mai departe de mine.

Îmi place că Nora nu se supără că prefer să nu beau. Soarbe din nou din cocktailul ei și linge marginea roz de zahăr a paharului. Dezlipeşte bileţelul și deschide plicul minuscul. O las o clipă să citească, apoi întind mâna după scrisoare. Ea pufneşte, dându-şi ochii peste cap din cauza mesajului siropos. Se joacă uşor cu lanţul pandantivului în timp ce eu citesc:

Iubitule drag, nu deschide o nouă uşă
Dacă ai ceva de ascuns în spatele alteia.

Râd și-i înapoiez scrisoarea. Ăsta e marketing isteţ. În vreme ce mă întreb dacă mai schimbă bileţelele şi, dacă da, cât de des, Nora pare un pic jenată când începe să mă prezinte prietenelor ei.

— Melody.

Nora arată spre o asiatică frumuşică. E machiată cu mult negru la ochi, cu o linie dreaptă care depăşeşte puţin pleoapa.

— Bună, spune Melody, mutându-şi privirea de la Nora la mine.

Urmează Raine, apoi Scarlett, apoi Maggy şi în curând chipurile se amestecă între ele pentru că, sincer, vreau să vorbesc doar cu Nora. Vreau s-o întreb ce-a mai făcut de când a venit de la Washington, cum îi place cafeaua, ce anotimp preferă – adică s-o cunosc un pic mai bine, pentru că, deși ne-am întâlnit mai demult, n-am apucat să petrecem prea mult timp împreună.

Observ că prietena Norei pe nume Maggy spune ceva și o bate uşor pe umăr pe fata de lângă ea – și atunci am o revelație care mă loveşte în moalele capului.

Maggy e *Maggy*. a

Maggy...

Ceea ce înseamnă că...

Fata bătută pe umăr se răsuceşte și chipul i se schimonoseşte de confuzie când mă zăreşte. Cred că mintea-mi joacă feste.

Dakota se zgâieşte şi ea la mine; ochii i se cască imediat și buzele i se strâng. Se încruntă uluită.

— Landon? spune ea, cu ochii căscaţi.

Totuşi tonul ei e oarecum stins și am senzaţia că ea mi-a observat prezenţa înainte s-o observ eu pe-a ei. Mă priveşte fix, golindu-mă de orice urmă de entuziasm pe care o simţeam când am intrat aici. Acum e unul dintre momentele acelea când îmi doresc să am la dispoziţie un portal între lumi prin care să sar și să ajung oriunde, numai aici să nu fiu. Aş prefera să mă transporte în mijlocul bătăliei de la Helms Deep[8]. Din păcate pentru mine, n-am găsit calea de a mă teleporta în filmele mele preferate.

Când aveam 16 ani, mătuşa mea mi-a cumpărat un set LEGO *Stăpânul inelelor* şi am încercat să construiesc fix acea scenă de bătălie. Era prea complicat și am renunţat. Dakota a rezistat mai mult decât mine, dotând cel puţin cincizeci de elfi cu arcuri şi săgeţi minuscule. În copilărie se pricepea la LEGO mai bine ca mine, iar acum, ca adult, se pricepe mai bine să vorbească atunci când e nevoie. Deci iată-mă lângă Dakota, iar ea se uită ba la mine, ba la Nora, ba înapoi la mine. Văd cum pune lucrurile cap la cap, cum pricepe că Nora m-a adus aici.

— *Ăsta* e tipul sexy despre care vorbeai?

Tip sexy? Ce? Mă uit spre bar, dorindu-mi să mă pot ascunde sub el. Întâlnirea asta n-o să meargă deloc bine.

Nora îşi dă ochii peste cap, râzând scurt şi scoţând limba.

— Nu mă bate la cap, Dakota.

O, nu. Nici măcar nu înţelege ce se întâmplă aici. În plus, e ceva ciudat în tonul Norei când i se adresează Dakotei; ceva neplăcut se strecoară în vorbele ei.

Tessa se apropie de noi. Când o observă pe Dakota stând în celălalt capăt al mesei, încremeneşte și pare la fel de derutată ca aceasta. Talentul meu de a rezolva probleme s-a evaporat brusc şi stau aici ca un idiot care nu are nimic de zis.

Dakota îşi îndreaptă atenţia spre Nora, iar eu încerc să găsesc ceva de spus ca să explic toată situaţia aceasta. Nu vreau o scenă. Prefer să se întâmple o mie de alte lucruri oribile înainte să izbucnească o scenă.

— Deci de cât timp vă vedeţi? întreabă ea.

— Nu ne vedem, spun eu exact în timp ce Nora, cu vocea mai ridicată decât a mea, zice:
— De puţin timp, e o chestie nouă.

Nora se uită la mine și simt cum mi se face o gaură în piept. E derutată de răspunsul meu.

De puţin timp? Ce vrea să spună Nora prin *de puţin timp*? Ieşim împreună? Asta vrea să spună?

M-a sărutat o singură dată şi, în afara câtorva minute în care Tessa era în duş sau pe drum înspre casă, n-am rămas prea multă vreme singuri. De-abia am vorbit, aş spune.

Ochii Dakotei se umezesc şi văd cum se enervează. Inventează acuzaţii, coace teoriile ei ca să-şi explice povestea asta. Rareori am fost ţinta acestei furii a ei şi, nu ştiu din ce motiv, mă simt oarecum mulţumit. Noi nu ne certam foarte des pe când eram împreună. Ea ţipa des, dar nu la mine. La mine niciodată.
— Nu ieşim împreună, simt eu nevoia să-i spun din nou.

Celelalte trei fete de la masă încep să șușotească, creându-și probabil propria versiune a telenovelei cae se desfășoară sub ochii lor. Ma uit la Nora, care începe să-și dea seama ce se întâmplă.
— Voi doi vă cunoașteți?
— *Dacă ne cunoaştem*?

Glasul Dakotei e acum profund, stăpânit, în timp ce flutură mâna între mine şi Nora.

Haide, portalule! Deschide-te şi teleportează-mă departe de-aici!

Dakota mă priveşte de parcă aş fi un soi de prădător, ceva de care trebuie să fugă. Urăsc chestia asta. Stă la câteva scaune distanţă, dar îmi pot da seama cât e de supărată. Se prinde cu degetele de marginea mesei şi cască ochii la mine, analizându-mi reacţia.
— Da, ne cunoaştem. Ne cunoaştem de foarte multă vreme.

Dakota joacă o piesă de teatru. Se detaşează de toată povestea asta. Încearcă să-şi păstreze calmul, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama cât e de ofticată. Ia unul dintre paharele din faţa ei și nici nu se uită să vadă ce e în el înainte de a-l da pe gât cu o mişcare scurtă.

Nora inspiră și expiră sacadat și nu spune nimic. Acum toată lumea se uită la mine.

O privire neprietenoasă.

O expresie nerăbdătoare.

Încă două priviri neprietenoase.

Tessa se uită în telefon; nu mă ajută cu nimic.

Uite, trei priviri neprietenoase...

...şi nişte ochi daţi peste cap.

Dakota îşi ia geanta de pe spătarul scaunului şi trece pe lângă mine. Încerc s-o ating pe umăr, dar ea se smuceşte, aproape împiedicându-se de scaunul de lângă mine.

O privesc plecând. Şi, când mă întorc, mă trezesc faţă în faţă cu Nora.

— Tu eşti blestematul ăla de gagiu. Tu eşti fostul iubit, tocilarul din Michigan.

Vocea îi e plată, neimpresionată, doar un pic jenată. Mă ridic în picioare.

Fostul iubit, tocilarul? Asta crede Dakota despre mine?

Aşa vorbeşte Dakota despre mine? Aşa mă descrie noilor prietene pe care și le-a făcut în oraşul ăsta?

Mă uit după Dakota şi-i zăresc părul exact când deschide ușa și dispare.

Nu-mi pot imagina ce simte. Crede că sunt combinat cu Nora și că am minţit-o mai devreme când i-am spus că învăţ.

ŞI

ŞI

De-asta nu mint eu niciodată. Nu ştiu de ce mi s-a părut o idee bună să mint, trebuia să ştiu că se va întoarce împotriva mea, dintr-o minciună nu iese niciodată nimic bun. În afară de câteva ocazii când mă prefăceam că ştiu despre ce vorbeşte când de fapt habar n-aveam, n-a fost nevoie s-o mint niciodată.

Simt o mână pe umăr şi mă răsucesc. Sunt din nou faţă în faţă cu Nora şi văd cum mă pune la încercare, obligându-mă să aleg. Are sprânceana ridicată şi ochii pătrunzători, ochii aceia în care credeam că m-aş putea uita noaptea întreagă. Credeam că o s-o cunosc mai bine pe tipa asta care e atât de încrezătoare în sine, care străluceşte atât de puternic, încât luminează tot oraşul.

Dar cum pot să aleg? De-abia o cunosc.

Nora a amuţit şi a încremenit; numai ochii ei vorbesc. Dacă plec cu Dakota, oare va mai vorbi cu mine vreodată?

De ce mă deranjează atât de mult gândul acesta?

Dar nu pot s-o las pe Dakota să plece de-aici de una singură, în inima nopţii. E supărată şi am senzaţia că nu ştiu de fapt cât de sensibilă poate fi. Autodistrugerea e cel mai mare duşman al său.

— Îmi pare rău, e singurul lucru pe care mai am timp să i-l spun Norei înainte de o urma pe Dakota în bezna nopţii.

14

Când ies din bar, o găsesc pe Dakota pe trotuar, făcând semne ca să oprească un taxi. Alerg până la ea şi-i las mâna în jos.

— Nu mă atinge, şuieră ea și un nor de abur îi iese din gură, din cauza aerului rece de toamnă.

Cobor braţul și mă postez în faţa ei. Îşi ţine mâinile încrucişate în dreptul pieptului, ca și cum ar vrea să se protejeze. Încep imediat să-i explic. Sau măcar să încerc.

— Nu e ceea ce crezi, spun eu precipitat.

Dakota se întoarce cu spatele la mine. N-o să mă lase să-i explic. Niciodată nu m-a lăsat.

O prind uşor de braţ, dar ea îşi smuceşte întregul corp de parcă i-aş fi dat foc. Ignor privirile critice ale oamenilor care trec pe lângă noi şi mă duc din nou în faţa ei.

— *Rahat!* ţipă ea. Îţi baţi joc de mine, Landon?

Alcoolul din respiraţia ei şi ochii ei injectaţi îmi spun că a băut cam mult. De când a început să bea aşa? De când a început, de fapt, să bea?

În mintea mea, are din nou 16 ani și părul cârlionţat prins într-un coc. Poartă pantaloni scurţi de sport şi şosete până la genunchi, genul acela cu dungi roşii, și stă cu picioarele încrucişate la ea pe pat. Răsfoim cererile de înscriere la facultate şi mâncăm pizza. La ea în casă e linişte, măcar o dată. Tatăl ei e plecat. Carter e prin oraş cu Jules. Ea îmi spune că nu s-a îmbătat niciodată, dar vrea să se îmbete.

Primul ei experiment n-a mers aşa cum se aştepta; alcoolul nu e atât de bun la gust cum îl fac să pară personajele din *Gossip Girl*. Zece minute mai târziu, după trei înghiţituri de vodcă tare, luase toaleta în braţe, iar eu îi ţineam părul, în vreme ce se jura că nu va mai bea niciodată. Înainte să pun sticla la loc în congelatorul aglomerat al tatălui său, am aruncat jumătate din conţinutul ei și am pus în loc apă, imaginându-mi, în naivitatea mea, că dacă alcoolul este diluat, şi temperamentul acestuia se va mai domoli.

Se pare însă că vodca nu îngheaţă, dar apa da. Şi, a doua zi de dimineaţă, Carter a venit la scoală cu un ochi învineţit și lovit în coaste din cauza greşelii mele.

N-am repetat greşeala aceea niciodată.

— E prietena Tessei, spun. De-abia o cunosc. Ştiu cum par lucrurile...

Dakota mă întrerupe, deşi nici măcar nu se uită la mine.

— Vorbeşte despre tine de săptămâni întregi!

Vorbeşte tare, iar vocea ei izbeşte ca o cravaşă.

— *E atâât de dulce,* îngână ea, imitând o voce feminină siropoasă.

Trecătorii de pe trotuar se holbează la noi în timp ce eu încerc s-o calmez. Un tip cu căciuliţă, care se plimbă cu iubita lui, îmi

aruncă o privire, de parcă ar vrea să-mi spună „Frate, te-aş salva dacă aş putea”. Prietena lui tace şi nu pare să-l urască. Ce noroc pe el!

Încerc să mă apăr, dar nu iese decât o bâlbâială.

— Nu ştiu ce ţi-a spus ea, dar eu nu am...

Dakota înalţă o mână în dreptul feţei mele, făcându-mi semn să tac. Rochia i s-a ridicat pe şolduri, lăsând la vedere marginea colanţilor de pe dedesubt. Cu cât se mişcă mai mult, plimbându-se în sus și în jos pe trotuar, cu atât rochia i se ridică mai mult. Dar nici măcar nu observă, continuând să fiarbă de furie.

După alte câteva secunde de agitație, se întoarce spre mine, cu ochii aprinși, de parcă și-ar fi adus ceva aminte.

— O, Doamne! Te-a sărutat! Ne-a spus!

Face câțiva pași pe trotuar și se ciocnește de un bărbat care plimbă un Saint Bernard.

— Despre tine vorbea! Tu ai fost în tot timpul ăsta nenorocit.

Iisuse, Nora i-a povestit Dakotei fiecare întâlnire a noastră pas cu pas?

Dakota ridică din nou mâna pentru a chema un taxi.

— Lasă-mă-n pace mă avertizează ea când o prind de cot ca să nu se mai împleticească.

N-am zis nimic și Ştiu că trebuie să fiu atent cum abordez problema. Nu mă aşteptam ca ele două să împărtăşească poveşti despre mine. Nu credeam că Nora mă place atât de mult, încât să le povestească prietenelor sale despre mine şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu mi-aş fi imaginat niciodată că Dakota e una dintre colegele ei de cameră. Cum de e lumea atât de mică?

— Vin cu tine. Cât de mult ai băut? o întreb.

Mă săgetează cu privirea; deja are ochii extrem de roşii. Nu primesc niciun răspuns. Nici nu mă aşteptam să primesc.

Cum taxiurile obişnuite sunt destul de rare prin partea aceasta a cartierului Brooklyn, spun:

— O să comand un Uber. O să-l rog să te lase la tine acasă.

Bag mâna în buzunar ca să scot telefonul. Ea nu se împotriveşte, ceea ce e un semn bun. Cât suntem în maşină, îmi propun să-mi ţin gura. Dakota nu va fi foarte rezonabilă până nu ne îndepărtăm de mulţime. Toată chestia asta e o mare neînţelegere şi am nevoie de un pic de timp singur cu ea și de un strop de linişte ca să am ocazia să-i explic.

După trei minute de tăcere completă, Daniel, şoferul de pe Prius-ul albastru, care are un rating de cinci stele, se opreşte lângă noi, iar eu îmi aşez mâinile pe umerii Dakotei ca s-o conduc înspre maşină. Se smuceşte şi coboară de pe trotuar poticnindu-se, îndreptându-se spre cealaltă portieră. O maşină trece în acelaşi timp și mă duc repede spre ea, trăgând-o de pe carosabil şi ghidând-o spre vehicului nostru. Ea mormăie, bombăne să n-o mai ating, iar eu mă întorc și mă urc în maşină pe partea cealaltă.

O să fie o noaptea grea. Adaug adresa în aplicaţie, dar nu adresa ei, pentru că sunt sigur că nu are chef s-o vadă pe Nora. Sunt destul de convins că se va supăra şi din cauza asta.

— Cum vă simţiţi în seara asta? întreabă Daniel.

Dakota îl ignoră, îşi sprijină obrazul în palmă şi se reazemă de geam.

— Bine, mint eu.

Nu are sens să-l implic în porcăria asta; pare un tip de treabă și maşina lui miroase ca o caramea.

— Mă bucur să aud asta, se face cam răcoare afară. Am nişte sticle cu apă în spate dacă vă e sete și am şi încărcătoare, spune el.

Acum înţeleg de ce are rating perfect, de cinci stele.

Mă uit la Dakota, crezând că vrea să bea apă, dar ea nu pare interesată de nimic în acest moment.

— Suntem bine... mulţumim, răspund eu.

Şoferul nostru se uită în oglinda retrovizoare şi pare să priceapă aluzia. Dă muzica un pic mai tare şi conduce în tăcere tot restul drumului. O să primească și de la mine cinci stele.

— Unde l-ai pus să ne ducă?

Dakota se hotărăşte într-un final să-mi vorbească, după câteva minute. Mă holbez pe geam. Suntem la jumătatea drumului spre apartamentul meu, de-abia am trecut de Grind.

— La mine acasă. Nici măcar nu ştiu unde locuieşti tu, îi reamintesc.

Motivul pentru care eu nu ştiu unde stă este că nu prea a păstrat legătura cu mine de când ne-am mutat aici şi, cu siguranţă, nu m-a invitat acolo niciodată. Chiar are vreun drept să fie supărată pe mine pentru că mă întâlnesc cu Nora – dacă asta se poate numi „întâlnire”? Chiar dacă mi se pare că Dakota e total iraţională, mă întreb dacă merit cu adevărat tăcerea asta rece.

Ea pufneşte, dar nu se ceartă cu mine din cauza asta. Presupun că am avut dreptate şi că nu are chef de Nora sau de celelalte colege de cameră care au asistat la scena penibilă de la bar. Am sentimentul că aranjamentul lor este o relaţie bazată pe o prietenie ipocrită, pe care Tessa mi-a explicat-o odată când ne uitam la *Pretty Little Liars*.

Tessa. Ah, am lăsat-o pur și simplu acolo! Scot telefonul și-i trimit un mesaj, prin care-mi cer scuze. Dakota mă priveşte cu coada ochiului, crezând fără îndoială că-i scriu Norei. Îi zic timid:

— Voiam doar s-o anunţ pe Tessa că am plecat...

Daniel cel de cinci stele opreşte lângă clădirea mea şi-mi aruncă încă o privire înţelegătoare înainte să ies din maşină. Scot repede portofelul şi îi întind o bancnotă de cinci dolari. Dakota coboară repede și trânteşte uşa în timp ce eu păşesc pe trotuar.

— Dă-mi voie să te ajut.

Întind mâna după geanta imensă cu care se luptă. Curelele genţii sunt încolăcite pe umărul Dakotei ca o încurcătură de piele maronie. Ea ridică din umeri şi stă într-un loc, lăsându-mă s-o ajut. Descurc repede curelele, încercând să n-o ating. Reuşesc s-o descolăcesc şi îi car eu geanta. Nu cred că e de acord, dar se sprijină de mine și mergem împreună înspre intrarea în clădire. Mușchiul crescut pe zidurile de cărămidă pare mai gros în seara aceasta, mai sufocant.

Dakota se desprinde de mine şi se împleticeşte până la intrare. Îi deschid uşa, iar ea oftează când intrăm în holul încălzit. Clădirea nu are portar și nici sisteme sofisticate de securitate, dar e mereu curat şi holurile miros de obicei a chimicale. Nu sunt sigur că ăsta e un lucru bun, dar e mai bine decât alte variante.

Mergem în tăcere pe hol şi-mi dau seama că ea n-a mai fost aici niciodată. Când m-am mutat în Brooklyn, trebuia să ne întâlnim într-o seară la cină, la mine acasă, ca să mai vorbim, dar ea a anulat cu o oră înainte. Pregătisem patru feluri de mâncare – cu ajutorul Tessei, desigur. Căutasem în fiecare magazin din Brooklyn băutura preferată a Dakotei, suc de Curacao la sticlă, găsind-o în cele din urmă după vreo oră. A trebuit să mă abţin să nu beau din cele șase sticle înainte de venirea ei. Bine, am băut două, dar i-am păstrat patru.

Balerinii Dakotei scârţâie pe podea și nu cred că drumul până la apartament a durat vreodată atât de mult. Liftul pare să facă o veşnicie până sus. Când ajungem, într-un final, la uşa mea, o descui, iar Dakota trece pe lângă mine şi intră în casă. Îi pun geanta pe ***masă*** şi mă descalţ. Ea mai face câţiva paşi şi ajunge în mijlocul camerei.

Cu ea aici, livingul pare mai mic decât e în realitate. E ca o furtună minunată, furioasă şi învolburată. Inspiră adânc, iar pieptul i se ridică și coboară, într-un ritm lent. Mă duc direct spre ea. Nu mai ştiu cum să mă apropii de ea. Nu mai ştiu exact cum trebuie să-i vorbesc ca s-o calmez.

De fapt, ştiu.

Îmi amintesc cum să mă apropii încet de ea și să-i cuprind talia cu braţele. Când fac asta o protejez, încerc s-o apăr de toate relele. În cazul acesta, de mine însumi. Degetele mele ar fi trebuit poate să uite cum îi ridicam bărbia încăpăţânată şi cum mă uitam în ochii ei. Dar n-au uitat, n-au cum să uite.

— Trebuie să discutăm despre asta, şoptesc eu în atmosfera încărcată din jurul nostru.

Dakota inspiră și încearcă să-şi smulgă privirea de la mine. Îmi îndoi genunchii ca să ajung la înălţimea ei. Se uită din nou în altă parte, dar eu refuz să cedez până nu mă ascultă.

— Am cunoscut-o pe Nora cu ceva timp în urmă, în Washington, încep să-i explic.

— În *Washington*? De atunci vă vedeţi?

Sughite la finalul fiecărei întrebări şi se desprinde din îmbrăţişarea mea. Mă întreb dacă ar trebui să-i ofer ceva de băut. Nu cred că e cel mai bun moment, dar când o persoană beată sughite înseamnă uneori că o să i se facă rău, nu-i aşa?

Unde am auzit oare chestia asta?

Este unul dintre acele momente când mi-aş dori să știu multe despre alcool și despre efectele pe care le are asupra organismului. Dakota se împiedică de un teanc de manuale de pe podea și face câțiva pași nesiguri spre canapea. O să-i aduc niște apă, ca să fie totul în regulă.

Scutur din cap.

— Nu, nu, nu. A trecut pe la noi de câteva ori pentru că părinţii ei sunt vecini cu mama și cu Ken.

Ştiu că pare o minciună, dar nu e.

— De-abia o cunosc. A ajutat-o pe mama la bucătărie şi acum e prietenă cu Tessa...

— Mama ta? A cunoscut-o pe *mama ta*? ţipă Dakota.

Tot ce spun pare să însemne o lopată de pământ în plus din groapa pe care mi-o sap de unul singur.

— Nu... mă rog, ba da, oftez eu. După cum am spus, părinţii ei sunt vecini cu ai mei. N-am invitat-o la cină cu familia sau ceva de genul ăsta.

Sper să revină la realitate şi să-şi dea seama că toată povestea asta nu e ceea ce pare. Dakota se răsuceşte și studiază livingul din priviri. O privesc îndreptându-se spre canapea și așezându-se pe partea mai apropiată de uşă. Îmi scot sacoul şi-l aşez pe spătarul scaunului. Întind mâna după jacheta Dakotei, dar îmi dau seama că nu are aşa ceva. Cum de n-am remarcat? Îmi amintesc că m-am uitat la colanţii ei, la linia sutienului său prin rochia subţire de bumbac. Nu sunt obişnuit s-o văd îmbrăcată aşa, în haine atât de mulate.

Asta e scuza mea că am devenit un pervers care nici măcar n-a observat că nu are sacou? Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să i-l ofer pe al meu – ce se întâmplă cu mine?

Cât timp aştept răspunsul ei, mă duc la termostat şi dau căldura mai tare. Dacă avem noroc, asta o s-o ameţească. Mă duc la bucătărie și torn un pahar de apă pentru fiecare. Când revin, ea scutură din cap și se uită pe lângă mine; îmi dau seama că duce o luptă cu ea însăşi.

— Nu știu de ce, dar te cred. Dar oare ar trebui s-o fac? Adică atât de repede? Aşa, pur şi simplu?

Îşi sprijină bărbia cu braţul și se uită fix.

— Nu credeam c-o să mă doară atât de tare dacă o să aflu că te întâlneşti cu cineva, recunoaşte ea.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere şi, cât timp le rumeg, ceva se schimbă în gândirea mea. Credeam că începutul acelui conflict între fete însemna că era ofticată pe Nora, dar, dintr-un motiv

anume, mi-am dat seama că era și mai supărată pe mine, pentru că o minţisem în privinţa programului meu din această seară. În ciuda celor întâmplate nu mi-a trecut deloc prin cap că se va simţi ciudat când mă va vedea cu altcineva – deşi, de fapt, eu nu sunt cu nimeni. *Ea* s-a despărţit de mine acum mai bine de şase luni şi aproape că nu m-a băgat deloc în seamă de-atunci.

Pe de o parte, vreau să urlu la ea: *Care e logica în povestea asta*!?, dar pe de altă parte, îmi reamintesc că şi ea crede că are, într-un fel, dreptate. Mă străduiesc din răsputeri să văd problema din punctul ei de vedere înainte să spun sau să fac ceva, pentru că ştiu că dacă vorbesc chiar acum, cuvintele mele vor face mai mult rău decât bine. Mai ales dacă privesc situaţia numai din perspectiva mea. Cu toate acestea, şi eu sunt supărat. Ea crede, după şase luni, că poate ţipa la mine pentru că ies cu altcineva, când nici măcar nu ies? Vreau să-i spun asta, vreau să-i spun că greşeşte – și că eu am dreptate – şi că sunt și eu ofticat! Dar asta e problema cu genul ăsta de furie pe termen scurt: dacă îi dau frâu liber, îmi va fi bine doar pentru câteva momente, dar apoi mă voi simţi ca naiba. Furia nu oferă de cele mai multe ori nicio soluţie, ci creează şi mai multe probleme.

Totuşi, o parte din mine vrea să spună ceva. Iau mai bine o gură mare de apă.

Cunosc furia.

Genul de furie despre care ştiu că nu e ceva neînsemnat care apare când îţi vezi fostul iubit după şase luni ieşind în oraş cu altcineva. Experienţa mea în privinţa furiei nu înseamnă să te enervezi pentru că vecinul ţi-a lovit maşina. Furia pe care o cunosc eu te izbește când vezi cum prietenul tău cel mai bun se alege cu ochiul aproape scos pentru că tatal lui a auzit pe cineva spunând la bar că băiatul s-a uitat puţin prea insistent la un alt tip.

Furia pe care o cunosc pătrunde în tine şi te transformă într-un strat de lavă, care arde uşor în timp ce se rostogoleşte la vale şi acoperă întregul oraş. E atunci când vânătăile prietenului tău au forma unui pumn strâns, iar tu nu poţi face nimic în privinţa asta fără să produci distrugeri şi mai grave.

Când ai simţit acest gen de furie, e foarte, foarte greu să-ţi mai pierzi cumpătul în privinţa lucrurilor mărunte. N-am fost niciodată persoana care să toarne gaz peste foc. Eu am fost apa care stinge flăcările, balsamul care alină arsurile.

Probleme mici vin şi pleacă şi am evitat întotdeauna confruntările cu orice preţ, dar uneori lucrurile devin prea apăsătoare ca să fie suportate sau ignorate. Nu mă pricep deloc la ceartă, nu pot să alimentez un conflict nici dacă asta îmi salvează viaţa. Mama a spus mereu că m-am născut cu un dar: cu o cantitate enormă de empatie. Si că asta se poate transforma iute dintr-o virtute într-un defect.

Nu mă pot abţine... nu suport să-i văd pe alţii suferind, chiar dacă asta-mi provoacă mie suferinţă.

Mă chinui să înţeleg furia Dakotei când, în cele din urmă, ea sparge tăcerea.

— Nu spun că nu poţi ieşi cu altcineva, zice ea.

Mă aşez pe braţul opus al canapelei.

— Doar că nu atât de repede. Nu sunt pregătită pentru asta, pentru întâlnirile tale, adaugă ea şi ia o înghiţitură mare de apă.

Atât de repede? Au trecut şase luni.

Îmi dau seama după expresia ei că vorbeşte de-a dreptul serios şi nu ştiu dacă s-o combat sau să nu dau importanţă spuselor sale. E destul de beată şi ştiu cât de stresată a fost în ultima vreme cu academia și cu restul lucrurilor. Știu să-mi aleg bătăliile cu înţelepciune şi nu cred că aceasta trebuie transformată într-un război în toata puterea cuvântului.

Ce-mi cere ea nu e deloc corect și mă simt frustrat că mi-am permis să capăt din nou acest rol pasiv. Îi permit multe... dar oare acest lucru este atât de rău? Comunicăm. Nimeni nu țipă. Nimeni nu-și pierde cumpătul. Vreau ca discuția asta să meargă mai departe. Dacă e dispusă să împărtășească niște secrete, eu sunt dispus să le ascult.

— Și când o să fii pregătită pentru o nouă relație de-a mea? o întreb încet.

Se îndreaptă de spate, dintr-odată defensivă. Știam că așa va fi. Mă uit fix la ea, spunându-i din priviri că n-are de ce să se enerveze, discutăm doar. Nu judecăm pe nimeni. umerii i se destind.

— Nu știu. Nu m-am gândit prea mult la asta, zice ea, ridicând din umeri. Presupuneam doar că o să treacă mai multă vreme ca să mă uiți.

— Să te uit? întreb, făcându-mi griji brusc pentru sănătatea mintală a femeii ăsteia.

Ce-a făcut-o să presupună că *pot* s-o uit? Sărutul meu cu Nora?

Fata asta nu m-ar fi lăsat niciodată s-o uit. Dar, frate, chiar îmi doresc să nu fi aflat despre sărut. Nu pentru că vreau să-l ascund, ci pentru că e mai bine ca unele lucruri să rămână neştiute. Păstrez totuşi distanţa, lăsând două perne în spaţiul dintre noi.

— Nu te-am uitat, îi spun calm, dar nu mi-ai dat de ales, Dakota. De-abia ai vorbit cu mine de când te-ai mutat. Tu te-ai despărţit de mine, mai ţii minte?

O privesc. Ea se uită în podea.

— Voiai să te concentrezi asupra propriei persoane când te-ai mutat și am înţeles asta. Te-am lăsat să ai propriul tău spaţiu și tu n-ai făcut nimic ca să mă opreşti. Nu m-ai căutat deloc. Nu m-ai sunat tu prima niciodată, nu mi-ai răspuns niciodată din prima când te-am cautat. Acum iată-ne aici și tu te porţi de parcă eu sunt un ticălos pentru că am ieşit la o simplă întâlnire cu cineva.

Gata cu muşcatul limbii. Am spus tot ce simţeam.

Chiar nu vreau să mă cert cu ea. Vreau doar să comunicăm deschis şi sincer. Se uită urât la mine.

— Deci recunoşti că ai ieşit cu ea.

E frustrant ca naiba că, după tot ce-am spus, ea a ales să audă numai asta. Încerc să găsesc un strop de logică în acuzaţiile ei, dar nu reuşesc, pentru că nu ştiu ce i-o fi povestit Nora. I-am repetat toată seara că eu și Nora nu suntem împreună, dar ea nu ascultă. Apoi are pretenţia să nu mă combin cu cineva, pretenţie pe care nu a enunţat-o niciodată până acum.

Dacă rolurile ar fi inversate, eu aş crede-o. O cunosc destul de bine ca să ştiu că nu m-ar minţi. Ea doar complică lucrurile. De ce le complică?

— Nu mă mai minţi!

Gesticulează cu mâinile în aer și brăţările de metal de la încheieturi zăngăne, lovindu-se între ele.

— Am priceput, Landon, e frumoasă, mai mare, agresivă, iar bărbaţilor le plac tâmpeniile astea. Şi ţie îţi plac şi am fost din nou înlocuită.

Pot sta aici, enervându-mă că ea inventează propriile explicaţii pentru tot sau îmi pot muşca limba şi-mi pot aminti că e beată, ofticată şi că în ultima vreme a avut destule necazuri. Oftez și mă mut de pe braţul canapelei. Îngenunchez pe carpeta din faţa locului unde stă ea. Îi privesc expresia stoică.

— Nu te-aş minţi niciodată într-o astfel de privinţă. Îţi spun adevărul.

Îi prind mâinile la ea în poală. Are pielea rece şi frisonul acesta îmi trezeşte o amintire. Îmi aduc aminte de o giugiuleală în curte, pe când aveam cincisprezece ani. Avea mâinile atât de reci şi și le-a băgat pe sub tricoul meu, ca să și le încălzească pe burta mea. Ne-am tot sărutat și nu ne puteam opri. Când am intrat în casă eram deja îngheţaţi, dar nouă nu ne păsa. Nu ne păsa deloc.

— Pot să te-ntreb ceva?

Are o voce moale şi ceva se topeşte în sufletul meu.

Sunt un fraier când vine vorba de ea.

Sunt pierdut.

Aşa am fost întotdeauna.

— Întotdeauna.

Dakota inspiră adânc, îşi desprinde una din mâini din palmele mele şi-şi dă părul după ureche. Îi întorc cealaltă mână cu faţa în sus și îi mângâi liniile de pe piele, cicatricea de acolo. Tresare din instinct şi simt durerea aprigă a acelei amintiri în spatele reacţiei sale.

— Ţi-e dor de mine, Landon?

Are mâinile atât de moi și uşoare în mâinile mele!

Momentul acesta pare atât de cunoscut, dar şi atât de străin. Cum se poate aşa ceva?

Oare mi-e dor de ea?

Sigur că mi-e dor.

Mi-a fost dor de când m-am mutat la Washington. I-am spus cât de mult mi-a lipsit. I-am spus cât de dor mi-a fost de ea de mult mai multe ori decât am auzit asta venind din partea ei.

Mă sprijin de ea şi-i strâng mâinile între ale mele, repetând întrebarea ei.

— Ţie ţi-e dor de mine?

Continui fără să-i dau răgaz să răspundă:

— Trebuie să aflu asta, Dakota. Cred că e mai mult decât evident că ţi-am dus lipsa de când am plecat din Michigan. Mi-a fost dor de tine înainte și după ce m-ai vizitat în Washington. Aş spune că m-am mutat în celălalt capăt al ţării ca să fiu cu tine şi asta arată că mi-a fost dor de tine.

Ea pare să cântărească vorbele mele pentru o clipă. Mă priveşte preţ de un minut și apoi se uită pe lângă mine. Ceasul de pe perete ticăie, bâzâind în tăcerea care s-a lăsat. În cele din urmă, ea deschide gura pentru a vorbi.

— Dar ţi-a fost cu adevărat dor *de mine*? Sau doar de imaginea mea, de familiaritatea acestei imagini? Pentru că au existat momente în care, pur şi simplu, am simţit că nu pot face nimic fără tine și uram chestia asta. Voiam să-mi demonstrez că pot avea grijă de mine însămi. După moartea lui Carter m-am agăţat de tine şi atunci când m-ai părăsit nu mai aveam nimic. Tu reprezentai siguranţa mea și când te-ai mutat, ai luat cu tine siguranţa aceasta. Dar apoi când ai spus că o să te muţi la New York cu mine, am simtit că o să rămân blocată în locul ăsta sigur alături de tine. Că o să fiu un copil pentru totdeauna. Că n-o să mai am nicio şansă la aventură, că nu mi s-ar putea întampla nimic neaşteptat dacă tu eşti mereu în preajma mea să mă salvezi.

Vorbele ei mă ard în timp ce le rumeg. Îmi atacă partea cea mai nesigură din mine, micuţa voce din mintea mea care se teme de ceea ce cred oamenii despre mine. Nu vreau să fiu băiatul de treabă. Am tot fost băiatul de treabă vreme de douăzeci de ani, chiar și când a fost foarte dificil, și tot nu înţeleg de ce femeile preferă drama în locul normalităţii.

Doar pentru că un bărbat nu-i sparge faţa altuia pentru că i-a lovit iubita nu înseamnă că nu-i pasă de ea. Doar pentru că el îi ignoră geloziile sau pentru că nu tresare când ea vorbeşte cu un alt reprezentant masculin al speciei nu înseamnă că nu-l interesează sau că e un om slab. Înseamnă numai că-şi controlează foarte bine temperamentul, că e destul de matur şi de plin de respect pentru a fi un membru funcţional al societăţii. Că înţelege că toată lumea are nevoie de intimitate şi orice femeie are nevoie de şansa de a profita de independenţă.

N-o să pricep niciodată de ce băieţii de treabă se ard atât de nasol.

Oricum, dacă ne gândim la asta, băieţii de treabă sfârşesc prin a deveni soţi. Femeile trec printr-o perioadă de probă şi erori cu

tipi sexy şi nefaşti, dar în cele din urmă majoritatea dintre ele vor să schimbe motocicleta pe un Prius.

Ăsta-s eu.

Versiunea umană a unui Prius.

Dakota ar putea fi un Range Rover, impunător şi luxos, dar tot frumos.

Nora ar putea fi o Tesla, ageră, nouă și iute. Formele ei sunt rotunde și sigure...

— Până când m-am despărțit de tine... apoi a început aventura. Puteam explora de una singură orașul ăsta mare și toate belelele care veneau la pachet cu el, continuă Dakota.

Și eu ce mama dracului am?

Sunt aici, la câțiva centrimetri distanță de Dakota, cu mîinile ei într-ale mele. N-ar trebui să mă gândesc la Nora. E cel mai prost moment cu putinţă ca să mă gândesc la Nora şi la cât de greu îmi e să nu mă pierd în ochii ei, la felul în care buza de jos îi iese în afară mai milt decât cea de sus.

Şi apoi îmi dau seama: să mă gândesc la Nora e mult mai puţin complicat decât să încerc să pricep logica emoţiilor Dakotei. N-am nici cea mai vagă idee ce-ar trebui să-i spun acum fostei mele iubite. Ea îmi zice că am făcut prea multe pentru ea, că într-un fel am împiedicat-o să se descurce de una singură și mi-e prea teamă că o s-o enervez dacă o să spun ceva decent ca replică. Cu siguranţă nu pot să-i demonstrez că *n-am închis-o* într-o cutie. Că am fost un spaţiu sigur, nu o închisoare. Că nu i-am distrus libertatea în mod intenţionat. Că tot ce mi-am dorit vreodată a fost s-o ajut în toate felurile posibile... pe ea și pe fratele ei, Carter.

Dakota se foieşte pe canapea şi-şi vâră picioarele sub ea, ţinându-mă încă de mână şi aşteptând reacţia mea. Tot ce pot face e să-i spun adevărul, cu cât mai puţină furie posibilă.

— Nu poţi să te aştepţi să-mi cer scuze pentru că m-am purtat frumos cu tine.

Mâinile ei sunt încă în ale mele. Îşi retrage una dintre ele şi-şi dă din nou părul după ureche, înainte de a se uita la mine.

— Nu mă aştept la asta.

Oftează şi-şi umezeşte buzele cu limba.

— Spun doar că la vremea respectivă aveam nevoie de o pauză în relaţia noastră.

Mişcă din mâinile noastre unite între mine şi ea.

La vremea respectivă? Vorbeşte la timpul trecut, de parcă despărțirea noastră e ceva peste care... trebuie să trecem? Despre care trebuie să uităm?

Ridic privirea ca să mă uit în ochii ei.

— Ce vrei să spui? Că nu mai ai nevoie de pauza asta?

Se muşcă uşor de buza de jos și pare a se gândi serios la întrebarea mea.

Cea mai ciudată parte din toată povestea asta e că nu ştiu ce simt exact. Acum o săptămână, dacă discuţia noastră ar fi decurs cum decurge acum, aş fi simţit cu totul altceva. N-aş fi fost atât de reticent dacă ar fi venit vorba de a lăsa la o parte trecutul. Aş fi fost entuziasmat, recunoscător, fericit. Acum însă mi se pare ciudat. Lucrurile nu se aşază acum aşa cum ar trebui.

Dakota nu mi-a răspuns încă, iar cuvintele ei par cumva deja nefireşti în vreme ce ea cercetează încăperea din priviri şi pieptul i se umple cu o răsuflare prea profundă ca să fie de bun augur.

— Poţi să-mi mai aduci puţină apă? întreabă ea, păstrând pentru ea răspunsul la întrebarea mea.

Dau din cap şi mă ridic, privind-o din nou în ochi, în aşteptarea unui răspuns. O parte a minţii mele îmi spune că ar trebui s-o mai întreb o dată, că ar trebui să mă asigur că nu vrea să schimbăm starea actuală a acestei relaţii. Oare am reveni cu uşurinţă la vechile noastre obiceiuri? Câte zile ar dura până când mi-ar cădea din nou în braţe fără niciun efort, uitând de dorinţa ei de independenţă şi de aventură?

Îi iau paharul şi, când ajung în bucătărie, deschid un sertar mic, de lângă frigider, unde avem Tylenol. Dacă sughiţul şi paşii împleticiţi arată cu adevărat cât de tare s-a îmbătat, măcar n-o să facă febră mâine dimineaţă. Deschid recipientul şi îmi pun trei pastile în palmă, apoi îi umplu paharul cu apă. În chiuvetă e o tavă pentru desert. Pe blatul de lângă ea, elaborata prăjitură în straturi, cu glazură violet şi flori, pe care Nora şi Tessa au făcut-o mai devreme.

Nora şi-a lăsat urmele peste tot în apartamentul meu.

Mă întreb dacă merită să mănânc o felie înainte să mă întorc în living ca să rezolv problema cu Dakota. Sau aş putea să tai o bucată pentru fiecare. Mă îndoiesc că ea o va manca totuşi, cu dieta ei strictă.

— Pe bune, Landon?

Zâmbeşte, iar eu mă sprijin de blat şi mă uit la ea. Ea priveşte prăjitura, apoi ridică ochii la mine din nou. Nu pot să fac altceva decât să înalţ din umeri şi să surâd. Iau paharul cu apă şi i-l întind. Îl studiază preţ de un moment, gândindu-se să spună ceva, sunt sigur de asta. Buzele Dakotei se lipesc de gura paharului, iar eu revin la delicioasa prăjitură.

— Mereu ţi-au plăcut dulciurile.

Vocea ei e caldă şi delicioasă precum glazura de pe limba mea.

— Erau irezistibile pentru tine, continuă ea.

— Sunt multe lucruri cărora n-aş putea să le rezist niciodată.

Mă uit la Dakota, iar ea îşi priveşte picioarele desculţe. Rup cu degetele un colţ mic de prăjitură. Firimiturile se împrăştie şi o bucată de glazură cade pe blat. O privesc pe Dakota şi încerc să înviorez conversaţia.

— Măcar acum mă duc la sală, glumesc eu.

Am fost un copil dolofan, întotdeauna mai grăsuţ printre ceilalţi puştani. Dau vina pe prăjiturile mamei şi pe propria lene când venea vorba să ies afară şi să mă joc. Îmi amintesc că voiam să stau în casă, doream să petrec weekendurile înăuntru, cu mama. Mâncam o grămadă de dulciuri şi nu eram atât de activ pe cât trebuia să fiu la vârsta aceea şi, când doctorul a avertizat-o pe mama în legătură cu greutatea mea, m-am simţit stânjenit şi în acea clipă mi-am dat seama că nu mai vreau să aud niciodată o astfel de discuţie. Încă mâncam ce voiam, dar am devenit mai activ decât înainte. Mi-a fost un pic ruşine când am rugat-o pe mătuşa Reese să mă ajute, dar după ce am făcut asta, ea a venit a doua zi cu o bicicletă medicinală în portbagaj şi cu nişte gantere mici în mână. Îmi aduc aminte cât am râs de costumul ei de aerobic din anii ’80, roz cu galben, cu cotiere asortate.

În ciuda exerciţiilor noastre care arătau absurd, amândoi am devenit mai sănătoşi. Ni s-a alăturat şi mama, de dragul distracţiei, deşi era mereu în formă bună. Reese a fost mereu mai plinuţă decât mama, dar s-a transformat într-un robot şi am slăbit împreună. Mătuşa mea era fericită că, în cele din urmă, încăpea în nişte haine care le ochise de vreun an într-un magazin scump, iar eu mă bucuram că nu mai aveam kilograme în plus de care să mă jenez.

M-am simţit minunat o vreme şi Dakota a început să observe că băiatul dolofan din vecini nu mai era atât de dolofan. Problema era că scăderea mea în greutate nu era suficientă pentru colegii mei. Am slăbit prea mult şi n-am pus niciun strop de muşchi pe mine, aşa că „Landon Grasu” s-a transformat în „Landon Slăbănogu’”.

Mai întâi eram prea gras, apoi prea scheletic. Nimic nu le era pe plac nemernicilor acelora abuzivi. Şi când am încetat să mai încerc să le cânt în strună, viaţa mea a devenit mai uşoară.

— La ce te gândeşti? întreabă Dakota; are mâna caldă acum și mă prinde de încheietură, lăsându-mi braţul în jos.

Îşi lipeşte trupul de al meu şi-şi sprijină capul de pieptul meu. Mai ia o gură de apă și așază paharul pe blat.

N-am dat niciun răspuns, îmi dau seama de asta. Chiar nu ştiu ce să spun, în afară de a-i pune din nou întrebarea dacă vrea să ne împăcăm.

Oare să repet întrebarea sau să aştept și să văd unde duce ea conversaţia?

Iau o sorbitură din paharul meu şi mă hotărăsc să aştept. N-ar trebui să am încredere în instinctul meu, pentru că probabil o să spun o tâmpenie. Nu m-am priceput niciodată ce să spun, când să spun. Nu sunt tipul acela relaxat care se poate rezema de masă şi care poate spune *ah, chiar mă gândeam c-o să ne împăcăm, c-o să dispărem la asfinţit şi c-o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi, draga mea.*

Ah, până şi fantezia asta a mea ironică e jalnică.

Nu ştiu cum să păstrez contactul vizual pentru că am emoţii legate de răspunsul ei. Pur și simplu, nu mă pricep să fiu acel tip.

Desigur, ăsta e unul dintre lucrurile pentru care-l pot învinovăţi pe tatăl meu. Am aşteptat răbdător unul dintre momentele care să-mi vină apa la moară şi să-l pot condamna că a murit prea devreme și că nu m-a învăţat cum să fiu un bărbat adevărat. Dar exact când îmi trece asta prin minte îmi dau seama că e iraţional şi neadevărat. Lipsa mea de reacţie nu a fost vina lui şi nu e nici acum, dar simt nevoia să dau vina pe altcineva în afară de mine însumi.

Dacă aş fi avut un bărbat care să mă ajute să trec de anii adolescenţei, să-mi explice cum să vorbesc cu femeile, aş fi ştiut ce să spun. E vina lui că gândesc totul la modul exagerat.

— Landon, spune Dakota cu o răsuflare uşoară, de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

Iar eu stau pur și simplu acolo, dezamăgit de mine însumi şi blocat în acest joc al vinovăţiei.

— Dakota, îi răspund, iar ea îşi întoarce obrazul.

Îi netezesc uşor părul, mângâindu-i buclele dese cu degetele. Am petrecut ore întregi, poate chiar zile întregi din viaţa mea mângâind aceşti cârlionţi, consolând-o pe fata asta. Părul a fost unul dintre lucrurile mele preferate la ea. Mă prinde cu degetele de spatele tricoului şi practic aud foşnetul materialului apretat. N-o să-mi mai calc niciodată tricourile sub stricta supraveghere a Tessei. A exagerat puţin cu apretul în ziua aceea.

Dakota mă strânge și mai tare, iar eu îmi aplec capul ca s-o sărut pe creştet. Ea oftează, topindu-se la pieptul meu, și spune cu o voce moale:

— Am făcut o superscenă.

Îmi ţin o mână pe blat ca să ne sprijinim şi cu cealaltă o cuprind peste spate.

— O, Doamne, ce jenant! Sigur că tu și Nora nu ieşiţi împreună.

Braţul mi se tensionează. Ceva din felul în care spune asta îmi pică prost. Oare presupune că de vreme ce-o îmbrăţişez pe ea la mine în bucătărie, nu pot ieşi cu Nora, pentru că eu pur şi simplu nu sunt în stare de aşa ceva? Sau că ideea ca o persoană încuiată ca mine să iasă cu cineva ca Nora e imposibilă şi caraghioasă?

Oricum ar fi, îmi reamintesc că n-ar trebui să-mi pese. Nu ies cu Nora și sunt destul de sigur că nici ea n-are niciun chef să iasă cu mine, de fapt. Mănâncă tipi ca mine la micul dejun. Trebuie să încetez să mă gândesc la ea. Am încetat deja.

Dakota îşi ridică obrazul de la pieptul meu doar cât să zică:

— Mă simt ca naiba.

— Pentru că ai băut prea mult sau pentru că ai făcut o scenă?

— Ah, mormăie ea la pieptul meu. Amândouă?

O bat uşor cu mâna pe spate. Îmi dau seama că e epuizată. Are mâinile pe spinarea mea, la talia jeanşilor. Se întinde şi-mi scoate

cămaşa din pantaloni. Are mâinile un pic reci pe pielea mea. Înţepătura familiară pe care o simt când vârfurile degetelor ei se mişcă în cercuri se combină cu mirosul de cocos al părului ei şi dintr-odată devin obsedat.

Am mai trecut prin asta, înecat în parfumul ei, în atingerea ei. Îi simt degetele apăsându-mi mijlocul şi mă topesc în trupul ei. Sunt atât de obişnuit cu asta. Cu ea. E absolut firesc să mă reîntorc la obiceiul acesta. Când mă atinge o văd numai pe ea.

— Hai să mergem la tine-n cameră, spune ea şi-şi lipeşte buzele de ale mele.

Le ţine acolo, uşor presate de gura mea.

— Nu e nimeni aici, corect?

Tessa e plecată. Asta e bine.

Preţ de o clipă simt o înţepătură de vinovăţie, căci Tessa e plecată pentru că eu am uitat-o undeva. Dar când Dakota mă sărută din nou, mai apăsat, toată vinovăţia mea dispare într-un val de dorinţă.

În sfârşit, nu mai trebuie să ne furişăm ca atunci când eram puştani. N-am avut niciodată ocazia să i-o trag iubirii vieţii mele în intimitatea unei case goale. Toate întâlnirile noastre amoroase au însemnat sărutări înăbuşite, gemete înfrânate, mâini grăbite și împreunate neglijent. N-am avut niciodată ocazia de a-i devora lent trupul, aşa cum visam. Vreau să-mi trec limba peste fiecare centimetru al pielii sale de caramel și să poposesc mai mult acolo unde-şi doreşte ea mai mult. Vreau s-o gust toată, să aud fiecare sunet pe care-l scoate.

Acum, că am propria mea casă, o pot duce în pat și pot face tot ce-am tânjit să fac de când eram adolescenţi. Îmi amintesc cât de uluit am fost când şi-a lipit prima oară buzele în jurul penisului meu. Mă gândesc la numeroasele ocazii când voia să încerce lucruri noi. Totul părea atât de experimental pe atunci, părea excitant, supranatural, iar lista noastră de lucruri favorite pe care le puteam face repede a devenit pur sexuală. Numai asta am făcut pentru o vreme, numai asta ne doream să facem.

Mâinile Dakotei se mută în faţa mea, mângâindu-mi buricul, iar vârfurile degetelor ei se strecoară în elasticul chiloţilor mei. Penisul mi se scoală sub atingerea ei, e de acum tare şi nu mă mai împotrivesc. E doar biologie, la urma urmelor. Nu m-a atins nimeni, în afara unui sărut şi a câtorva mângâieri din partea Norei, de luni întregi. Dakota dovedeşte că încă-şi aminteşte trupul meu când îşi trece arătătorul peste pielea sensibilă de pe pelvisul meu. Mă retrag pentru că mă gâdilă, iar ea râde, trăgându-mă mai aproape de ea.

E intr-o dispoziţie mult mai bună acum, dar asta mi se pare că seamănă cu un foc înteţit. În cele din urmă, se va stinge la fel de repede cum s-a aprins.

În cele din urmă, dar nu chiar acum.

15

Dakota mă prinde de mâini și mă trage afară din bucătărie. O urmez ca un cățel rătăcit ce sunt.

— Nu-ţi uita apa, îi reamintesc.

Se încruntă la mine, dar eu îi arăt apa de pe blat. Chiar o să aibă nevoie de ea.

Cu un oftat, îşi ridică mâinile de pe mine şi se întoarce să-şi ia paharul. În acest timp, eu iau telecomanda și aprind televizorul pentru Tessa, lăsându-l fără volum. Mă asigur mereu că are o lumină când vine acasă mai târziu ca mine, iar veioza de pe măsuţa noastră are un bec ars pe care mi-am tot propus să-l schimb.

Dar când las telecomanda la loc pe canapea, aud sunetul unor voci cunoscute şi zăngănitul unor chei.

Yala se descuie în cele din urmă şi uşa se deschide. Intră Tessa...

... cu Nora.

Rămân acolo oarecum uluit, în timp ce Tessa îşi scoate căciuliţa violet şi închide uşa în urma ei. Nora îşi dă jos jacheta şi sânii aproape că i se revarsă din decolteu când îşi scutură părul.

Apoi amândouă se uită la mine si la Dakota, dându-

și seama că nu sunt singure.

Te rog, Doamne dragă, fă-o pe Nora să creadă măcar că mă uitam la faţa ei.

Şi, mai important, unde e portalul acela nenorocit?

— Landon? face Tessa.

— Hei, nu ştiam..., începe Nora, dar se opreşte când Dakota apare din bucătărie, nepărând s-o observe.

Dakota se apropie de mine şi, mergând printre mine, Tessa și Nora, mă prinde de mână. În vreme ce degetele ei se joacă printre ale mele, ochii Norei rămân fixaţi pe mine. Nu se uită în jos la mâinile mele şi ale Dakotei unite, deşi am senzaţia că asta şi-ar dori să facă.

— Hai să mergem în pat, spune Dakota, trăgându-mă cu ea înspre dormitor, fără să se uite la niciuna dintre ele.

Când ridic din nou privirea, ochii Norei sunt aţintiţi pe mâinile noastre prinse, iar Tessa se holbează muşcându-şi buzele și căscând ochii.

Mă răsucesc spre Dakota. Ea îmi aruncă acea privire. Cea care spune: *Sper că nu te opreşti la discuţii cu fata asta în loc să vii cu mine-n dormitor.*

Mă uit din nou la Nora, apoi la Tessa. Sunt derutat şi, parcă fără voia mea, mă trezesc spunând:

— Ăă, da. Noapte bună, oameni buni.

O urmez pe Dakota în cameră, iar ea închide uşa în urma noastră. Când se întoarce cu faţa la mine, ea scoate fum pe nas.

— Fata asta are *ceva tupeu*! răbufneşte ea.

Îşi azvârle mâinile în aer și şi le lipeşte de tâmple. Mă duc spre ea şi-i acopăr gura cu mâna.

— Hei, poartă-te frumos.

Dakota vorbeşte de sub mâna mea, iar eu îi pun cealaltă mână pe gât. Îmi desfac larg degetele şi-i acopăr umărul. Îi masez muşchii tensionaţi şi ea se opreşte din vorbit.

— A ştiut cine eşti în tot acest timp, şopteşte ea. Ştiu că aşa a fost. Trebuia să-şi amintească numele tău.

Încerc să fiu vocea raţiunii. Poate că a ştiut, dar, sincer, părea la fel de neştiutoare de relaţia mea cu Dakota ca restul fetelor. Ridic din umeri.

— Eşti sigură că mi-ai rostit numele? Ai poze cu noi pe undeva?

Tresar după ultima întrebare; într-un fel, nu-mi doresc să aflu răspunsul.

N-o cunosc foarte bine pe Nora, dar n-o văd drept genul de persoană care ar încerca să se combine în mod intenţionat cu fostul iubit al colegei de cameră, ştiind că asta se va afla, mai devreme sau mai târziu. În plus, mai sunt vreo trei milioane de alţi tipi în oraş care s-ar bucura instantaneu dacă le-ar arăta vreo urmă de interes.

Dakota pufneşte. Rochia gri pe care o poartă îi cade de pe umăr și pare atât de mică pe lângă mine.

— Nu ştiu... poate că nu ţi-am rostit niciodată numele, exact.

Se uită de jur împrejur prin dormitor. Ochii îi cad pe poza noastră de pe dulap.

— Şi nici nu am pus poze cu noi la vedere.

Pare vinovată când spune asta. Nu mă aşteptam să construiască un altar în cinstea mea sau ceva de genul ăsta, dar e posibil să nu-mi fi pomenit nici măcar numele în faţa colegelor ei de cameră? Nici măcar o dată?

— Deloc? o întreb.

Își mișcă mâna și mă trage de tricou. Degetele ei se străduie să tragă de material, apoi se mută la nasturii jeanşilor mei. Îi îndrept la loc, prinzându-i mâinile și lipindu-i-le de piept.

— Nu în seara asta, îi spun lângă obraz.

Cu un mârâit îmbufnat, ea îşi vâră mâna liberă în pantalonii mei. Gem când mă prinde de penis şi începe să-şi mişte mâna în sus și în jos.

Gândeşte logic, îmi reamintesc.

Trebuie să gândesc logic și nu pot face asta cât timp Dakota mă chinuie așa. Îi prind mîna și îi desprind degetele de pe mine. Mă privește derutată.

— Ai băut prea mult, spun eu și o conduc spre pat, ținând-o de cot.

Ea amuțește în timp ce eu mă întind să-i desfac fermoarul rochiei. Își ridică părul și-l ține așa ca să-mi ofere acces la materialul rochiei. Când aceasta începe să cadă, și-o prinde la piept, iar eu îi dau jos colanții de-a lungul picioarelor ei frumoase. Iese din ei și îi lasă pe podea. Nu poartă sutien.

Să mă ia naiba, nu poartă sutien.

În mod evident, în seara asta mă împiedic de o mie de ispite. Are pe ea o pereche de bikinii roșii de dantelă. Fundul ei arată atât de bine în ei, micuț și tonifiat. Se întoarce cu fața la mine, cu un zâmbet diabolic.

— Nu-mi amintesc de ăştia, o tachinez.

Îmi strecor degetul in chiloţii ei, iar ea geme când dantela o plesneşte înapoi peste pielea ei maronie. Mă îndepărtez, iar ea se uită urât la mine.

— Eşti rău, spune ea, scoţând limba şi scuturând un pic din fund.

Acum e într-o dispoziţie jucăuşă și îmi dau seama că m-aş băga. Dar nu mă poate convinge să mă culc cu ea în seara asta, indiferent de cât de sexy arată, stând aici în chiloţi. Nu ne-am atins de câteva luni și nici nu ieşim împreună. Nu e momentul potrivit să schimbăm asta. Nu când ea e beată și amândoi confuzi.

O să înţeleagă mâine dimineaţă. O cuprind cu mâinile pe după umeri.

— Hai să te culci.

Le aud pe Tessa şi pe Nora vorbind în living, dar nu-mi dau seama exact ce spun. Dakota ia fotografia de pe dulap şi se uită la ea.

— Ce nerozi eram!

Râde, trecându-şi degetul peste cămaşa hidoasă cadrilată pe care o purtam în poză. Sânii ei dezgoliţi mă distrag, dar mă concentrez și-i scot un tricou din sertar. Mă întind pe lângă ea și scot ceva la întâmplare – e un tricou de alergare de la Adrian High School.

Sigur că asta e, pentru că suntem prinşi într-un tărâm mistic în care nu putem scăpa de trecut, indiferent ce-am face. Dakota mi-l smulge din mâini și și-l duce la piept. Îl ridică, mirosind materialul uzat.

— Tricoul ăsta, Doamne Dumnezeule!

Pare sincer bucuroasă și nu cred că observă că pălăvrăgeala din living amuţeşte din nou. Eu însă observ.

— Ne-am distrat atât de bine în tricoul ăsta, şopteşte ea, trecându-şi limba peste buze.

Îmi desprind privirea de la trupul ei fremătător.

— Curmă-mi suferinţa şi îmbracă-te, te rog, o implor eu.

Se hlizeşte, savurându-mi din plin complimentele şi admiraţia faţă de trupul ei de dansatoare, aşa cum e normal. Ar trebui să se simtă mereu aşa, frumoasă, puternică. E în continuare un pic beată, dar străluceşte la auzul vorbelor mele. Ceea ce mă împinge să mă dezlănţui un pic.

— Eşti atât de frumoasă, ştii asta? îi spun, dorind să se scalde în cuvintele mele, s-o înconjor cu vorbele plăcute pe care merită să le audă.

Îmi păstrez o mutră neutră, experimentând.

— Arăţi bine de tot și dacă nu te-ai fi îmbătăt ţi-aş fi făcut praf funduleţul ăla în seara asta.

Vorbesc ca un idiot, dar, potrivit celor mai multe romane erotice, fetelor le place asta.

Dakota izbucneşte în râs. Ridică o mână şi mă priveşte.

— Mi-ai face funduleţul praf?

Moare de râs. Are ochii închişi, şi încep să râd şi eu.

— Hei!

Încerc să răsuflu, dar mă doare burta de atâta râs.

— Am citit asta într-o carte şi voiam să văd cum sună când o spun.

Dakota se oprește și se străduie să se abțină din râs.

— Hai să rămânem la chestiile simple la care te pricepi și să lăsăm lucrurile sexy în cărți.

Își acoperă gura și înclină capul, hohotind și mai tare.

Chestiile simple la care mă pricep? Hei, știu că n-am experimentat multe lucruri, dar asta nu pentru că nu mi-aș fi dorit.nu a deschis niciodată subiectul și, odată, după ce am încercat să vorbesc cu ea despre pornografie, s-a despărțit de

mine timp de trei zile. Așa că dacă lucrurile la care mă pricep sunt „simple”, nu e pentru că n-aș fi încercat să le condimentez.

— Nu sunt atât de simplu, ripostez eu, apărându-mi talentele dar asigurându-mă că nu ridic vocea.

Nu vreau ca Tessa sau Nora să audă asta.

Mă aşez pe pat. Dakota se apropie, încă zâmbind. Se muşcă de colţul gurii.

— Ăă, poate acum nu eşti, dar cu mine aşa erai.

Poate că sunt eu mai sensibil, dar simt că nesocoteşte fiecare moment intim pe care l-am petrecut împreună. Am făcut sex de adolescenţi, pe grabă şi pe muteşte, deşi eram îndrăgostit la culme de ea. Nu puteam să i-o trag cum aş fi dorit, când Carter era în camera de alături sau când tatăl ei dormea la parter. Nu m-am simţit niciodată păcălit cu ea și nu-mi amintesc să ne fi lipsit ceva din viaţa sexuală. Credeam că suntem activi, fericiţi şi satisfăcuţi.

Se pare că nu.

Dakota se aşază pe pat lângă mine şi-şi încrucişează picioarele. Îşi pune o pereche de şosete de-ale mele, râzând de mine și luându-mă la mişto. Îşi drege glasul.

— Cu câte fete ai fost de când ne-am despărţit?

Când mă uit la ea, observ cum îşi răsuceşte o şuviţă de păr între degetul cel mare şi arătător.

— Cu câte? Cu niciuna, mă strâmb eu, încercând să râd fără să par penibil.

Ridică din sprânceană şi-şi înclină capul într-o parte.

— Pe bune? Haide, că știu eu...

— Tu cu câți ai fost? o întrerup.

Dacă e atât de surprinsă că nu m-am culcat cu nimeni, oare cu câți tipi s-a culcat ea?

Dakota scutură din cap.

— Nu. Cu niciunul, doar am presupus că tu ai fi făcut-o.

— De ce să presuoui așa ceva?

Şi uite aşa, stând acolo în inima nopţii, discutând despre toate aceste lucruri, încep să mă gândesc că femeia asta nu mă cunoaşte deloc. Dakota nu spune nimic, doar ridică din umeri şi se întinde cu capul sprijinit de tăblia patului. Se holbează în tavan înainte de a spune, în cele din urmă:

— Azi n-a fost distractiv.

Ar trebui să schimb vorba. Am băgat-o în sfârşit în pat şi e calmă și în mare parte trează.

— E-n regulă, s-a terminat oricum. Cred că e deja două dimineaţa, îi spun.

Ea zâmbeşte, iar eu mă întind în pat şi sting veioza.
— Mulţumesc pentru tot, Landon. Tu eşti mereu siguranţa mea, şopteşte ea în întuneric.

Îi simt privirea aţintită asupra mea chiar dacă nu-i văd ochii.
— Întotdeauna, răspund și o strâng ușor de mână.

Azi chiar *n-a fost* distractiv, are dreptate. Azi a fost o zi stresantă.

Am început ziua gândindu-mă că ies la o primă întâlnire cu Nora, dar am terminat-o cu o Dakota beată la mine în pat și cu Nora la mine în living, trăgând probabil cu urechea la fiecare cuvinţel stânjenitor pe care l-am schimbat cu Dakota. Holul e micuţ şi pereţii subţiri.

Mai rău de-atât, mă simt vinovat că am lăsat-o la cârciumă. N-am știut ce altceva să fac. Pe Dakota o cunosc dintotdeauna. Am trecut cu ea prin etapele oribile ale iubirii timpurii. Împreună am trecut prin etapa sexului adolescentin şi stânjenitor, când nu ştii unde s-o bagi și îţi dai drumul imediat după ce reuşeşti. Ne-am obişnuit unul cu toanele celuilalt și ne-am aflat reciproc poveștile. Nu avem secrete, nu spunem minciuni. Am împărtășit aceeași tragedie. Mi-am mărturisit mereu iubirea față de Dakota și s-o iau de la capăt ar fi ceva intimidant. Mai ales dacă ei chiar i-a fost dor de mine, așa cum spune.

Chiar când cred că Dakota a adormit, ea-și smucește mâna din mâna mea și li-o duce la față. Atunci o aud cum plânge.

Mă ridic în capul oaselor. Mîinile mele o zgâlțâie ușor de umeri și o întreb la nesfârțit ce s-a întâmplat. Ea scutură din cap și încearcă să-şi recapete suflul. Nu mă grăbesc să aprind lumina, ştiind că adevărul se spune mai lesne pe întuneric.
— Eu..., spune ea plângând, m-am culcat cu doi tipi.

Vorbele ei mă lovesc aşa cum plânsetul ei mă zdrobeşte în întuneric şi, brusc, nu-mi mai doresc să fiu lângă ea, de parcă m-ar arde.

Instinctul îmi spune să fug. Să alerg departe, cât se poate de departe.

Mă doare stomacul, iar ea plânge din nou, încercând să-şi acopere gura. Se întinde după o pernă şi şi-o apasă peste faţă ca să se calmeze. Dincolo de suferinţa mea, nu suport s-o văd în halul ăsta. Aşa că fac ce fac eu întotdeauna. Îmi pun sentimentele în aşteptare. Las furia la o parte. Îi spun dorinţei să fugă fără mine. Întind mâna şi-i iau perna de pe faţă. O arunc la podea, apoi o iau în braţe şi ne întindem împreună, o pereche încolăcită.
— Îmi pare atât de rău, hohoteşte ea.

Are obrajii uzi de lacrimi, iar eu i le şterg cu degetul, prinzându-le înainte de a i se rostogoli pe chip. Umerii îi tremură și îi simt suferinţa sau poate vinovăţia, sau poate povestea noastră pierdută şi asta mă roade pe dinăuntru. O mângâi ușor pe umeri ca s-o liniștesc și-i duc mâna la frunte. Îi dau părul la o parte și îi alint blând şuviţele, masându-i pielea capului.

— Ş-ş-ş, spun eu.
— Ziua de azi s-a sfârşit, îi spun.
— O să ne ocupăm de chestia asta mîine, ăi spun. Odihnește-te puțin.

Continui să-i masez capul până când adoarme.

Dacă vrea s-o scoatem la capăt, sunt dornic să o ascult. Trebuie să existe o explicaţie care sa aibă logică, iar acum, că mi-a spus adevărul, o să-mi poată povesti fără probleme ce s-a întâmplat. După ce se va trezi, îmi va explica totul.

Doar că n-a fost aşa.

Când s-a trezit, s-a strecurat afară din apartamentul meu și a dispărut fără niciun cuvânt.

16

Când ies din camera mea, nu fac zgomot ca să n-o trezesc pe Tessa. Ştiu că o să vrea să discutăm despre ce s-a întâmplat aseară, dar am nevoie de cafea înainte de a încerca aşa ceva.

Mă furişez pe hol și mă holbez la fotografiile înrămate cu care Tessa a petrecut ore întregi, agăţându-le perfect paralel între ele de-a lungul coridorului. În fiecare poză e câte o mâţă vârâtă în diverse feluri de pălării. Cea mai apropiată de mine e una tărcată, iar pălăria ei panameză cenuşie are dungi negre și maronii, ca să se asorteze cu blana modelului. O pană mare şi albă se iţeşte în partea din faţă.

Nu prea am fost atent la aceste portrete până acum, dar în tonul ciudat al acestei dimineţi simt nevoia să le studiez și mi se par destul de distractive. Observasem că sunt cu pisici, dar nimic mai mult de-atât. Următoarea pisică e tot tărcată, dar în loc de negru şi cenuşiu e colorată în portocaliu și crem. Asta e grasă și mă sparg de râs când văd jobenul pe care-l poartă. O pisică în frac prezintă această pălărie elegantă, desigur. Pozele sunt destul de isteţe şi aş vrea să-l felicit pe cel care le-a creat pentru că a transformat ceva atât de simplu în ceva atât de ciudat, care mi-a oferit distracția matinală perfectă. Mă holbez la restul pozelor și păstrez cât pot tăcerea când ajung la capătul holului.

Sunt un pic surprins când o găsesc pe Nora dormind pe canapea. Credeam că se dusese acasă când și-a dat seama că eu și Dakota n-am terminat de discutat.

Dar ea e aici, cu brațul atîrnat atârnat peste marginea pernei și cu vârfurile degetelor atingând uşor podeaua de lemn. Are părul castaniu prins în vârful capului, genunchii strânşi şi buzele întredeschise uşor, ca şi cum ar ofta. Are ochii închişi strâns. Merg în vârful degetelor de la picioare; ciorapii mei moi nu scot niciun sunet când trec înspre bucătărie.

După ce mi-am dat seama că Dakota a plecat înainte să răsară soarele, m-am culcat la loc pentru o vreme. De fapt, n-am fost surprins că a plecat. Am rămas însă dezamăgit că o parte din mine mai credea că mă voi trezi lângă ea. S-a purtat aiurea aseară, devenind acea persoană căreia-i plăcea să fie în preajma mea, fetiţa prostută pe care am iubit-o aproape toată viaţa. Acum soarele a răsărit, iar ea a dispărut din patul meu, luând cu ea toată lumina.

Cred că vântul s-a înteţit pe timpul nopţii şi se aude răsunând prin fereastra de la bucătărie, făcând draperia galbenă să fluture lipită de geam. Pot auzi ploaia curgând când mă apropii. Şi când mă uit pe fereastră, pe trotuar, văd o puzderie de umbrele prin ploaia torențială. Cea cu buline verzi și albe merge mai repede ca aceea cu kaki și arămiu, iar aceea roșie e cea mai lentă dintre toate. Umbrelele arată de-aici ca niște flori și sunt surprins de aglomerația de pe trotuare, chiar dacă plouă.

Mă uit la Nora și închid încet fereastra, înainte ca zgomotul ploii și al vântului s-o trezească. Voiam să pregătesc ceva de mâncare pentru mcul dejun, dar aș face prea multă gălăgie, așa că probabil o să cobor și-o să-mi cumpăr un covrig de la magazinul din colț.

Deși... dacă plec acum, s-ar putea să nu fiu aici când ea se va trezi și mi-ar plăcea să discut cu ea despre seara trecută. Vreau să-mi cer scuze că am plecat atât de repede cu Dakota, fără să-i ofer o explicație satisfăcătoare. Chiar nu e genul de femeie geloasă; am auzit-o trăncănind despre emisiuni ca *Burlacul* și pretinzând că ea ar rămâne cu siguranță ultima concurentă din competiție, pentru că nu e geloasă. Nu că mi-aș dori s-o văd clocotind de gelozie, dar n-aș vrea să cred că n-a contat deloc pentru ea că Dakota ne-a stricat întâlnirea, iar eu m-am transformat într-un dobitoc și am lăsat-o acolo.

Pe de altă parte, desigur, nu vreau să se simtă îndurerată sau jenată în preajma mea şi vreau să mă asigur că nu e supărată din cauza serii trecute. A fost o mare neînţelegere şi sunt sigur că va pricepe.

Dar oare eu pricep?

De fapt, nu cred că pricep nimic din ce s-a întâmplat între mine și aceste două femei în ultimele douăzeci şi patru de ore... În acest moment ar trebui să ucid pe cineva pentru ca amândouă să-mi explice situaţia în termeni profani. Nu înţeleg relaţiile în acest oraş în ciuda faptului că aud mereu că bărbaţii au aici un fel de avantaj.

Încerc să-mi alung toate astea din minte în timp ce mă holbez la draperia de un galben strălucitor care acoperă fereastra.

Unu, Nora mi-a atins abdomenul când m-a găsit la duş, apoi m-a sărutat, apoi m-a invitat în oraş cu prietenele ei.

Doi, am plecat cu Dakota în mijlocul întâlnirii, în faţa prietenelor ei; chiar dacă nu mă place cu adevărat, asta n-are cum să-i fi priit orgoliului ei.

Trei, a văzut cum Dakota intră la mine în cameră seara trecută, a auzit, cel mai probabil, o parte din conversaţia noastră şi, cel mai probabil, a presupus că am făcut sex.

E atât de stânjenitor, la naiba! Nici măcar nu ştiu dacă Nora mă place – poate doar flirtează la greu.

Oftez, dorind să am cea mai vagă idee despre femei şi minţile lor.

Deschid încet frigiderul și tresar când două sticle cu suc acidulat se ciocnesc pe sertarul instabil de pe uşiţă. O prind pe cea mai apropiată de mine şi o stabilizez, sprijinind uşa frigiderului cu şoldul. Scot cutia cu mâncare la pachet veche de două zile, tăieţei cu un fel de sos de alune şi cu bucăţele de puit, cel mai probabil, şi închid frigiderul.

Când mă întorc, Nora e acolo, cu ochii somnoroşi şi cu părul răvăşit. Sar cât colo surprins și aproape că scap resturile din mână, da ea îmi zâmbeşte, pur şi simplu. Surâsul ei e unul leneş, iar rimelul i s-a întins în jurul ochilor.

— M-ai trezit, spune ea şi-mi ridică mânecile hanoracului pe antebraţe.

Şortul ei negru e atât de scurt încât, atunci când se răsuceşte și se duce spre frigider, îi pot vedea rotunjimile fundului, acolo unde se uneşte cu coapsele. Se trage de şort, încercând să-şi ascundă mai mult din trup, dar pur și simplu nu are destul material la dispoziţie. Nu mă pot plânge.

Mă uit în altă parte când deschide frigiderul și se apleacă. Cred că jumătate din fund îi iese din şortul acela minuscul și trebuie să mă forţez să rămân încremenit aici, și să n-o prind cu toată mâna de fese. Asta e ceva nou pentru mine, nevoia aceasta, zvâcnirea aceasta copleşitoare, din capul pieptului până în vintre. Ea scoate un Gatorade roşu, iar eu ridic din sprânceană. Arăt cu degetul spre ea.

Nora zâmbeşte, ia o mutră serioasă şi acoperă eticheta sticlei cu mâna.

— Două ch-chestii, încep eu, dregându-mi jenat glasul.

Acum că s-a trezit nu-mi mai pasă prea tare de linişte. Tessa probabil zace trează la ea în pat de la şapte, ca de obicei. Arunc cutia cu resturi slinoase la gunoi şi deschid din nou frigiderul. Iau o cutie cu ouă și o sticlă de lapte și le aşez pe blat.

— Trei, mai bine, mă corectez. Vrei o omletă?

Deschid cutia cu ouă şi mă uit la Nora. Ea aruncă o privire spre living, apoi înapoi spre mine, ca şi cum ar căuta pe cineva din ochi.

— S-a dus acasă, îi spun.

Cel puţin, aşa presupun, că s-a dus acasă. Nu e aici și nici nu prea are unde să meargă. Dar cum nu fac parte din noua ei viaţă, probabil că există o serie întreagă de lucruri pe care nu le cunosc. De pildă, ar putea să tăinuiască și un hipogrif[9] la ea în apartament şi eu n-aș avea habar – pentru că nici măcar nu am văzut clădirea în care locuieşte, darămite să intru în ea.

— Ah, spune Nora, părând surprinsă. Aseară..., începe ea dar eu vreau să-mi termin cele trei chestii pe care le am de spus, ca să nu le uit mai târziu.

— Stai puţin!

Ridic un deget între noi. Ea zâmbeşte şi închide teatral gura.

— Mai întâi. Vrei omletă?

Mă întind spre dulapul din faţa mea și iau tigaia cu o mână, în timp ce cu cealaltă aprind aragazul. Sincer, e cea mai marfă și coordonată mişcare pe care am făcut-o în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Da, te rog, răspunde Nora, cu un glas somnoros.

Nici nu-mi pot imagina cum e să te trezeşti lângă femeia asta în fiecare dimineaţă. Ar avea părul ciufulit și probabil strâns în creştetul capului. Picioarele i-ar fi moi și bronzate și fac pariu că nici măcar nu are părţi de trup nevăzute de soare.

— Dar sunt vegetariană, să ştii. Deci numai cu brânză pentru mine.

— Vrei și ceapă, şi ardei gras? o întreb.

Ea dă din cap, zâmbindu-mi impresionată.

— Nu-mi vorbi vulgar aşa de dimineaţă!

Zâmbetul ei e molipsitor și mă bucur că am făcut-o să râdă cu umorul meu culinar. Deşi omleta mea din două ouă nu e vreo faptă de vitejie, va fi una reuşită şi, ca maestru cofetar, îi plac bărbaţii care se descurcă în bucătărie. Sau aşa îmi place să cred.

Sparg două ouă într-un castron mic.

— Acum, a doua chestie.

Mă uit la ea ca să mă asigur că e atentă.

Mă privește în timp ce-și lasă părul în jos. Acesta i se revarsă în bucle dese castanii pe umeri și, când își scutură capul, sunt convins că am aterizat într-o reclamă la șampon.

Ar fi ciudat sa spun asta? O să par oare tipul care se străduie prea mult?

Aleg să nu spun nimic. Comparaţia cu reclama la şampon nu poate fi un compliment normal și nu am nevoie de motive suplimentare ca să creadă că sunt bătut în cap. În loc să mă transform într-un ciudat, plonjez direct în grămada de lucruri pe care vreau să le lămuresc.

— Nu ştiam că voi două sunteţi colege de cameră, încep eu să explic. Nu ştiam că Dakota va fi la bar. Îmi pare rău că te-am lăsat acolo, jenată, în faţa prietenelor tale. De-abia aşteptam să...

Am gâtul uscat și îmi vine să tuşesc în mijlocul propoziţiei, dar continui.

— ...să-mi petrec timpul cu tine. Nu ştiu cât de multe ştii despre mine şi despre Dakota, dar...

Nora ridică o mână. Eu tac şi torn câţiva stropi de lapte în castronul cu ouă bătute, apoi deschid din nou frigiderul. Nora se duce la aragaz și închide focul. Probabil e o idee bună. Se uită în podea, apoi la mine.

— Ştiu că nu ştiai. Iar eu n-aveam nici cea mai vagă idee că tu erai tipul despre care vorbea. Nu ne-a povestit niciodată nimic despre tine, nimic care să mă facă să cred că ai vreo legătură cu ea. Nici măcar nu ţi-a pomenit numele.

Şi când spune asta e ceva în tonul ei pe care nu sunt sigur că vreau să-l desluşesc. Se ridică pe blat, la câţiva centimetri distanţă de mine. Picioarele îi flutură deasupra dulapurilor de lemn.

— Dar nu sunt supărată sau ceva de genul ăsta.

Are tonul plat, inexpresiv.

— Deci nu-ţi face griji. Înţeleg și e în regulă.

Nora e incredibil de înţelegătoare, dar are în continuare privirea aceea fixă și asta mă derutează. Pare atât de plictisită, încât ar p

utea începe să-și jupoaie oja de pe unghii. Ah, ca să vezi, iat-o, cu degetul cel mare jumulindu-și celălalt deget, încercând să îndepărteze oja neagră.

— Nu ne-am împăcat, îi spun.

Înțepătura confesiunii Dakotei încă mă doare, mă deranjează. Nora zâmbește, ridicându-și privirea de la mîini.

— N-ar fi treaba mea dacă vă împăcați.

Ridică din umeri ca și cum tocmai i-aș fi spus că văzduhul e albastru, iar eu înclin capul într-o parte. Ouale se prăjesc, șuierând din tigaia încinsă, iar brânza e aproape topită, așa că iau legumele și o felie de șuncă din punga de cumpărături.

— Carne.

Nora se strâmbă dezgustată.

— Carne de gătit, cum ar veni. Începusem să fiu un pic cam prea impresionată. E bine că le-ai cumpărat de la Hillshire Farms.

Ea râde şi îmi dau seama că nu cred că vreau s-o las să schimbe subiectul. Vreau să aflu de ce consideră că relaţia mea nu e treaba ei.

N-am ieşit împreună în oraş aseară? Totul a fost perfect preţ de vreo cinci minute, înainte să înceapă nebunia. Totuşi, carnea aceasta nu e o carne obişnuită de gătit. Este de la magazinul de delicatese. Am plătit trei dolari în plus pe kilogram pentru această deosebire scrisă cu roşu pe eticheta galbenă — şi asta merită subliniat.

— Așa te menţii deci în formă?

Arăt către trupul ei cu spatula pe care tocmai am folosit-o să întorc omleta.

— Nu mănânci carne de gătit procesată?

Ea dă din cap, ridicând din umeri. Se apropie un pic de mine.

— Nu, nu mănânc carne, dar tot trebuie să am grijă ce mănânc. Aş putea înfuleca toată punga cu brânză fără probleme şi exact asta am chef să fac, spune ea, arătând către brânza de pe blat.

Termin de făcut omleta, apoi i-o aşez pe o farfurie de carton şi încep s-o prepar pe a mea. În acest timp, observ cum ea mă notează în mintea ei pe foaia de scor, acea listă pe care femeile o fac în creierul lor când întâlnesc un tip.

Drăgălăşenie: 8 puncte. (Realist vorbind, *oriunde între 6 şi 10. Aş spune că sunt un 7,5 fără probleme.)*

Înălţime: 8 puncte. (Nu ştiu exact de ce, dar la 1,80 metri primesc 8 puncte.)

Talent culinar: 5 puncte.

Folosirea cărnii de gătit la omletă: -2.

Farfurii de carton: -1.

Aleg să ignor faptul că am pierdut zece puncte pentru seara trecută. Cel mai probabil, acum mă apropii de o medie de două puncte.

— Dar pe măsură ce am crescut mi-am dat seama că, dacă vreau să mă menţin în formă, trebuie să mă chinui mai mult decât majoritatea oamenilor.

Îşi atinge uşor piciorul, iar eu rămân uluit de un mic pistrui aflat pe coapsa ei. Are pantalonii atât de scurţi, iar ochii mei rămân aţintiţi asupra pistruiului, apoi dau de altul şi de altul, mai sus. Micile pete maronii s-au aliniat perfect, formând o urmă care urcă spre marginea şortului ei. Să urmezi punctele stă în natura umană.

Se răsuceşte uşor și se uită la propriul fund şi coapse.

— Dar unele lucruri vreau să rămână aşa cum sunt.

Transpir. S-ar putea să leşin pentru că temperatura a crescut brusc când şi-a împins fundul în afară, subtil. Şi pentru că acum mă holbez la partea din spate a pulpelor ei. Ea se prinde zdravăn de fund și se uită la mine.

Eu îmi mut privirea în altă parte, n-am încotro.

Ar trebui să spun ceva.

Ar trebui să-i spun şi eu ceva mişto.

La naiba, iar gândesc prea mult.

— Mai ales când gătesc, ca să-mi caştig existența și ca hobby, continuă ea firesc, de parcă nu tocmai şi-ar fi bătut joc de mintea mea. M-aş descurca mai degrabă fără Wi-Fi decât fără dulciuri.

Se întoarce la mine și nu ştiu cum reuşesc să nu mă mai holbez la pistruii de pe partea din faţă a pulpelor ei. mai

Vorbeşte cât se poate de serios şi-mi dau seama, după felul în care cască ochii şi-şi strânge buzele, că nu glumeşte deloc.

Aproape că-mi vine să mă prefac că sunt unul dintre acei oameni moderni şi ultratehnologizaţi care cer imediat parola de WiFi oriunde se duc, dar după seara trecută nu mai am deloc energie să mă prefac.

— Faci să pară o problemă de viaţă şi de moarte, o tachinez eu.

Ea îmi zâmbeşte însufleţită... iar eu sucesc total conversaţia:

— Al doilea subiect, secţiunea B: dacă vrei să vorbim despre Dakota, putem face asta.

Nora mă priveşte enervată. Eu o ignor. Vreau să afle că nu sunt unul dintre acei indivizi care nu spun ce au pe suflet şi te obligă să ghiceşti şi, la momentul când îţi dai seama ce voiau să zică, ai uitat deja care era problema de la bun început. Eu nu sunt aşa.

Eu am fost crescut de o mamă singură și talentul meu de a comunica este meritul ei.

Eu nu halesc jumătăţi de adevăr şi nici nu le servesc altora. N-aş putea pleca alături de fosta mea iubită fără să încerc să-i explic totul fetei cu care ieşisem, de fapt, în oraş. Nu vreau să-şi creeze propria versiune asupra situaţiei, aşa cum crede ea de cuviinţă. Vreau să-şi bazeze opinia pe fapte și pe experienţe pozitive.

Dar până acum nu prea i-am dovedit că sunt un om integru. Şterg tigaia și o ung cu spray-ul antiadeziv. Niciun produs nu funcţionează de fapt cu adevărat, totuşi numai jumătate din felurile de mâncare gătite mi se lipesc de fundul tigăii. E o victorie, la cum îmi merg mie lucrurile.

— Haide, îi spun, încercând s-o atrag în discuţie.

Nora mă priveşte bănuitoare.

— Pentru că am senzaţia că n-o să renunţi, o să spun că e o nebunie că ea e colega mea de cameră şi tu eşti colegul de cameră al Tessei. E o lume foarte mică, naiba s-o ia.

Își dă capul pe spate şi-l scutură.

E o lume extrem de mică – *prea mică*, dacă mă întrebaţi pe mine. Sunt atât de curios cum a fost posibil ca fosta mea iubită să ajungă colegă de apartament cu... prietena mea, Nora.

— Cum ai cunoscut-o? Dacă ea e la academia de balet şi tu eşti cofetar...

Nora întinde gâtul și ridică mâna.

— Nu sunt cofetar. Sunt chef.

Tonul ei îmi spune că aude frecvent greşeala asta şi nu-i plac generalizările. Uuups.

— În fine, continuă Nora, vechea mea colegă de cameră, Maggy, a postat un anunţ online pentru a treia colegă. Dakota a apărut într-o bună zi cu o geantă pe umăr și cu un tupeu pe care cu greu mi l-aş fi imaginat.

Îmi dau seama după mutra ei că regretă că a spus aşa ceva în faţa mea.

— Fără supărare, adaugă ea şovăitor.

— Nu mă supăr.

Simt că ar trebui s-o apăr pe Dakota, dar nu vreau deocamdată. Nora are dreptul la propria opinie, şi nu e locul meu să-i fiu apărător. Cine sunt ăia doi cu care s-a culcat? Îi cunosc? Cel mai probabil, nu. Cunosc doar câţiva tipi la New York, iar ea a fost singură de când locuieşte aici. Nu vreau să mă gândesc că s-a culcat cu cineva pe care-l cunoşteam din Michigan.

— În fine, cât de norocos sunt că am încercat să ies la o întâlnire cu colega de cameră a fostei mele iubite! Îmi pare rău, zic eu râzând, în încercarea de a însenina atmosfera.

Nora se încruntă şi ridică din nou din umeri.

— E-n regulă. N-a fost cine ştie ce întâlnire. Eu, de fapt, nu prea am timp să ies cu cineva. Deci care era al treilea subiect? E omleta, stânjenitoarea întâlnire ne-întâlnire, şi mai era ceva.

Fac pauză o secundă ca să-mi aduc aminte, iar ea se întinde şi mă atinge pe obraz. Inima îmi sare din piept.

— Care. Era. Al. Treilea. Lucru?

Se lasă pe spate şi-şi sprijină capul de dulap, apoi deschide capacul sticlei de Gatorade și ia o sorbitură. Perfectă sincronizare.

— Asta! fac eu, arătând spre dovada roşie din mâna ei.

Nora închide gura, cu obrajii umflaţi de Gatorade și cască ochii.

— Ieri-alaltăieri o urai și acum bei din ea!

Bat uşor sticla cu degetele, iar ea înghite o sorbitură enormă. Un strop i se prelinge pe bărbie. Izbucnesc în râs, apropiindu-mă de ea. Pulpele i se desfac și nu se fereşte în timp ce eu iau prosopul de blat şi îi şterg uşor colţul gurii.

Sunt între coapsele ei acum şi tot trupul meu e conştient de lucrul ăsta. Ea înghite în sec, apoi se întinde şi mă prinde cu ambele mâini de antebraţ. Degetele ei mi se înfig în carne și mă apropii şi mai mult. Piepturile noastre se ating și gleznele ei mi se încolăcesc în jurul picioarelor. Sunt atât de atras de ea încât mă doare. Fizic şi mental, în orice loc care putea durea, mă înjunghie – dorinţa și nevoia se combină într-un cocktail de confuzie.

Nu mai e fata prostuţă şi hlizită care stă sprijinită de blat, dându-şi ochii peste cap la mine. E o femeie seducătoare și senzuală care mă prinde cu braţele de gât, lăsându-şi unghiile să zgârie în urma vârfurilor degetelor sale fine. Pielea mi se înfioară şi sunt sigur că a observat că tremur și că n-o să las asta să mă deranjeze deloc când o am aşa încolăcită pe mine. Sunt doar puţin mai înalt decât ea când se aşază pe blat, și o privesc cum gâfâie și închide ochii, cu genele-i întunecate lipindu-i-se de obraji.

Îi duc mâna la bărbie, ridicându-i uşor capul până când ajunge să mă privească în ochi. Se apropie şi mai mult. Îi simt răsuflarea în gură şi o prind cu mâinile de coapse din instinct. Numai că n-ar trebui să se numească instinct, pentru că n-am mai atins-o pe femeia asta decât o dată. Totuşi, nu-mi pot convinge trupul de contrariu. Trupul meu are voinţă proprie și nu sunt în stare să-l opresc.

Îmi şopteşte numele, iar eu savurez felul în care limba ei pare să se fi înmuiat în miere. Îmi mut mâinile mai sus, până când ajung acolo unde coapsele i se unesc cu fundul. În urma mîinilor mele rămân urme roșii care-i întinează pielea delicată. Respirația i se accelerează din nou când își privește coapsele, apoi se uită în ochii mei. Îi mângâi uşor obrazul cu barba mea și ea întoarce capul. Îi ating delicat gâtul cu buzele, sărutând-o de multe ori, plin de admirație și dorință.

Ea geme; picioarele i se strâng în jurul taliei mele, apoi se întinde şi-mi prinde mâna. Îşi freacă trupul de al meu, iar eu îmi

duc gura la urechea sa, leşinat de dorinţă. Dorinţa care mă învăluie şi mă copleşeşte.

Îmi ia mâinile şi le lipeşte de picioarele ei, apoi le apropie și mai tare de punctul de unire a coapselor sale și șiretul pantalonilor mei se freacă de acestea. Geme din nou şi-şi înfige unghiile în mâinile mele, iar eu sunt uluit. Femeia asta pe care aproape n-o cunosc mă face să i-o trag la rece pe blatul din bucătărie, cu Tessa acasă, la ea în dormitor, după ce Dakota s-a furişat de lângă mine dis-de-dimineaţă şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, mă simt total la mâna ei. De parcă aş inhala gaz ilariant, de parcă nu mai disting negrul de alb şi nici atingerile inocente de avansurile sexuale. Sărutul e atât de puternic, încât mă poate zdrobi. Pare un înger întunecat prin ochii mei semiînchişi şi, deşi n-am fost niciodată o persoană religioasă, simt cum încep s-o venerez pe Nora.

N-ar trebui să fac asta şi nici ea n-ar trebui s-o facă, dar vreau să continui, îmi doresc asta. Mi-o doresc, am nevoie s-o fac. Pe blat, pe masa de la bucătărie, chiar pe podea.

Simt cum se desprinde de mine când îi trec dinţii peste ureche.

— Asta... e ceva..., gâfâie ea. E rău pentru mine. Pentru amândoi.

Mă împinge cu mâna în piept şi eu mă retrag.

— Doamne Dumnezeule!

Îşi duce degetele la piept şi inspiră profund de câteva ori.

— Eşti atâââât de rău pentru mine. Iar eu pentru tine sun mai rea.

Sare de pe blat și se trage de pantaloni cu disperare ca să-și ascundă trupul de ochii mei. Încerc să nu mă zgâiesc, ştiind ca fiecare clipă care trece îi aduce un plus de îndoială, completând lista motivelor pentru care prietenul ratat al Tessei nu e suficient de bun pentru ea. Încearcă să-mi spună ceva, iar eu mă holbez la ea, ca orice bărbat, în loc să ascult ce vrea să-mi transmită.

Doar că eu nu sunt așa. Încerc să rămân cu picioarele pe pământ și să pricep ce se întâmplă între noi. Mă bucur că nu sunt total aerian și sunt perfect capabil să mă uit din nou în ochii ei și sp ascult lista motivelor pentru care nu ne-o tragem ca disperații de câte ori rămânem singuri în bucătărie.

17

— Bucătăria e de vină, adaug eu când ea enunţă și cel de-al treilea motiv pentru care nu ne putem culca împreună.

Am ratat primele două motive pe care le-a adus în discuţie pentru că eram unul din acei tipi care se zgâiesc la nesfârşit, categorie din care credeam că mă exclud. În apărarea mea, ea debita nişte scuze în timp ce-şi îndrepta sutienul. Era greu să nu te holbezi la sânii ei moi care-mpungeau ba într-o parte, ba în alta.

— Bucătăria ne tâmpeşte de cap, spun eu, apoi mă răsucesc şi sparg două ouă în castron, pe care le amestec cu o lingură.

Dacă nu vrea s-o sărut, n-o s-o sărut. Felul în care trupul meu tânjeşte după ea poate fi ignorat.

Poate.

Sunt destul de sigur.

Nora mă priveşte, încântată de faptul că eu continui să pregătesc micul dejun. Mă întind şi după cel de-al treilea ou. În timp ce ung tigaia cu ulei, ea se apropie și ia carafa cu lapte de pe blat. Toarnă cel puţin o jumătate de ceaşcă în plus în castron și-mi des

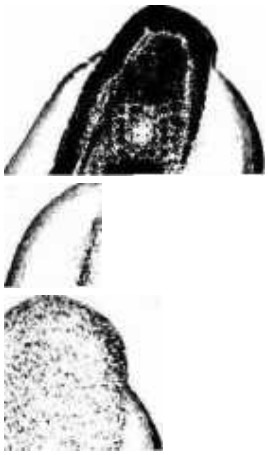

chide sertarul cu tacâmuri. Scoate o furculiță și-mi amestecă ouăle cu aceasta. Mișcările ei de furculiță sunt mai rapide decât ale mele cu lingura, iar eu mă retrag, înclinându-mă în fața talentelor ei culinare.

Ea îmi apreciază gestul și izbucnește în râs, deși ploaia de afară aproape că acoperă acest sunet. Aș vrea ca ploaia să se oprească, să-i pot auzi râsul drăgălaș.

Nora deschide capacul unuia dintre recipientele de plastic cu legume mărunțite. Adaugă niște ceapă în tigaie, apoi ardei și așteaptă să pună și ouăle. În vreme ce mă întrece fără efort în bucătărie, se sprijină de blat și mă privește fix.

— Tessa e prietena mea și dacă lucrurile o iau razna, chestia asta se poate strica.

Ăsta era motivul numărul patru? Sau poate cinci?

— Avem prea multe bagaje amândoi, adaugă ea.

Șapte, poate chiar opt, dacă ținem socoteala separat.
— Câte motive ai pe listă, *zece*? spun eu relaxat. Sau vrei să ieși la alergare cu mine ca să-ți poți epuiza motivele pentru care nu putem fi prieteni?
— N-am spus că nu putem fi prieteni. Vorbeam despre altceva, zice ea și gesticulează din mîini în fața sa.
— Îmi imaginez cum ar fi să alerge lângă mine, prezentându-mi toate motivele, cuvânt cu cuvânt. Am şi eu câteva; doar că nu sunt atât de nerăbdător ca ea să i le spun. Încă gesticulează. Mă hotărăsc să râd puţin de ea.
— Aerul? Adică nitrogen şi oxigen...

Ea întinde mâna liberă, îmi acoperă gura şi-mi aruncă o privire care-mi spune *taci naibii, ticălos adorabil* şi care mă străpunge ca săgeata lui Cupidon.

Vai, bine că n-am spus-o cu voce tare.
— Mă referam la giugiuleală. La mângâieri.

Îmi priveşte fix buzele, rămânând cu ochii pe ele.
— Nu pricep de ce mângâiatul animalelor e o problemă... încep eu, dar mâna ei îmi acoperă din nou gura.
— Nu putem face asta la nesfârşit, fără să pierdem controlul. Fosta ta iubită e colega mea de cameră, locuiește cu mine, știe unde dorm.

Zâmbeşte, iar eu mă gândesc că, de fapt, vorbeşte la modul serios.

Eu mă gândeam că putem să ne ajutăm reciproc să uităm de trecut – Tessa mi-a povestit despre despărțirea voastră.

Ochii i se umplu de milă...

Iar eu nu suport când oamenilor le pare rău de mine.

Dar aprob.
— Înțeleg. Nu știam sigur ce crezi, ce simți și încercam să trec peste Dakota, îi explic.

Ea dă din cap.
— Mă bucur că asta făceai. Dar hai să fim doar prieteni. Fără atingeri, fără săruturi... vocea îi încetineşte şi privirea i se îndepărtează de mine – și în mod clar fără pipăială pe pulpe... Şi fără ronţăit de urechi, și fără limbi pe gât...

Îşi drege glasul şi-şi îndreaptă spatele. Mi-l dreg şi eu și caut un prosop pe care să-mi şterg palmele transpirate.

Mă trezesc vrăjit de cuvintele ei şi trimis înapoi în timp acum două minute, când eram posedat de unul dintre tipii din romanele de dragoste. Era la un geamăt distanţă de a mă face să spun chestii de genul *Pun eu mâna pe tine*, cu o voce seducătoare.

Îmi vin în minte câteva titluri de comedii romantice.
— Următorul pas al acestei înţelegeri este să propui o relaţie de genul prieteni cu avantaje şi apoi să ne certăm preţ de vreo treizeci de secunde înainte să batem palma, îi spun. Peste o lună, unul dintre noi se va îndrăgosti şi asta va însemna o problemă. Peste încă o lună, o să avem fie o relaţie perfectă, fie un dezastru

total. Cale de mijloc nu există. Este un fapt incontestabil dovedit în filme.

Îmi place faptul că în preajma ei pot vorbi fără filtre. M-am acut de râs în nenumărate ocazii, aşa că ar trebui să fie obişnuită până acum. Nu avem trecut comun, nu are ce anume să aştepte de la mine. Ea râde și dă din cap. Omleta i s-a rumenit de-acum, iar în bucătăria mea miroase senzaţional. O aşază pe farfurie şi suflă în aburul care se ridică din farfurie.

— De acord.

Nora îşi dă o şuviţă rebelă după ureche.

— Putem evita cu uşurinţă toată harababura asta acum şi putem fi prieteni. N-am timp de păruieli în restaurante, cu fete de douăzeci de ani care nici n-ar trebui să bea în public de la bun început.

Cumva, felul în care spune asta o face să pară mai matură, iar eu mă simt ca un copil pe care-l ceartă maică-sa.

— Eu îmi clădesc o carieră într-un oraş feroce și nu vreau s-o dau în bară din pricina unui puşti drăguţel de la facultate.

Când foloseşte cuvântul *puşti* îmi înjunghie orgoliul deja rănit. Am aproape 21 de ani și am mai multe lucruri în comun cu oamenii de vârsta părinţilor mei decât cu „puştii" de facultate. Am fost oprit deja de două ori în campus de nişte studenţi care credeau că sunt profesor; am mutra asta matură. E adevărat – și mama o spune.

Ah. O folosesc pe mama drept standard – poate că sunt, de fapt, doar un puşti. Asta mă doare un pic.

Nu m-aş fi gândit că Nora m-ar putea vedea altcumva decât un individ egal, dar aparent în ochii ei sunt doar un puştan de la facultate care o distrează.

— Prieteni, atunci.

Reuşesc să-i zâmbesc, iar ea dă din cap. De acum înainte, voi fi doar prieten cu Nora şi Dakota.

N-o să las lucrurile s-o ia razna.

Nicio sansă.

18

Au trecut două săptămâni de când nu mai ştiu nimic de Dakota. Nu m-a căutat nici măcar o dată de când a dispărut din patul meu în inima nopţii şi nici nu a răspuns la apelurile mele sau la cele două mesaje pe care i le-am trimis. Poate că am exagerat, insistând prea mult când era evident că nu avea chef să discute, dar vreau să mă asigur că e în regulă. Nu are nicio importanţă de câte ori încerc să-mi reamintesc că asta nu mai e treaba mea, mintea mea nu mă ascultă. Sau poate că inima nu mă ascultă, sau poate amândouă. O cunosc pe Dakota suficient de bine ca să ştiu că atunci când are nevoie de spaţiu va dispărea şi nimeni nu poate schimba asta.

Partea bizară este că acum sunt eu cel faţă de care vrea să ia distanţă.

De când am stabilit că vom fi prieteni, am văzut-o pe Nora de două ori, dar am vorbit cu ea numai o dată. Prieteni fără sărutări. Prietenii nu se sărută şi cu siguranţă nici măcar nu se gândesc la sărutat.

La partea asta încă am de lucrat. N-a început să vină pe la noi mai rar; doar pleacă mai devreme, iar eu vin acasă mai târziu decât înainte. Am stat mai mult la muncă în ultima vreme ca s-o ajut pe Posey să închidă. A preluat de curând atât de multe dintre turele lui Jane, încât am senzația că are nevoie de ajutor. Pare copleșită. Nu vreau să fiu prea insistent și să mă bag prea mult în viața ei, dar m-am priceput întotdeauna să-i citesc pe oameni. Am devenit oarecum prieteni în timpul numeroaselor noastre schimburi împreună, iar ea mi-a povestit din ce în ce mai mult din viața ei, îm timp ce spălam vasele sau curățam cafeaua din fiecare cotlon de la Grind.

Îmi convin orele suplimentare și compania ei. Sunt singuratic şi absorb discuţiile noastre ca un burete, de parcă *detaliile* vieţii ei mă fac cumva mai implicat în lumea din jurul meu. Ea s-a născut și a crescut aici – e newyorkeză get-beget, ceva ce câteva milioane de oameni din acest oraş se chinuie să imite. Familia ei a trăit în Queens şi, când ea a împlinit cincisprezece ani, mama ei a murit, iar Lila și Posey s-au mutat în Brooklyn cu bunica lor.

E plăcut să ai pe cineva cu care să vorbeşti despre lucruri la întâmplare. E plăcut să ascult amănunte despre viaţa altcuiva, păreri şi gânduri când nu vreau să-mi bat capul cu ale mele.

Nu vreau să mă gândesc la Dakota și nu vreau să-mi fie dor de Nora. Sunt un om rău pentru că-mi plac două persoane?

Deşi, sincer, nu ştiu dacă de Nora îmi place sau doar sunt atras de ea. Nu ştiu suficiente lucruri despre ea ca să-mi compar sentimentele pe care le am faţă de Nora...

Adică, faţă de *Dakota.*

Rahat, sunt ameţit rău de tot.

Oare sunt prea dur cu mine însumi păstrând distanţa faţă de amândouă? Pe Dakota am iubit-o ani întregi; o cunosc pe dinafară. E familia mea. Deţine jumătate din inima mea.

Cu Nora e altă poveste; e alunecoasă, caldă şi rece în acelaşi timp, irezistibil de sexy şi dornică de flirt. Sunt şi atras, și curios în privinţa ei, și trebuie să-mi reamintesc că am ucis o eventuală relaţie între noi înainte să aibă şansa de a înflori. Aşa că n-are rost să suspin pentru că am pierdut ceva ce n-a fost al meu de la bun început.

Aşa au trecut două săptămâni în care le-am evit pe ambele tipe în chestiune: am stat în ture târzii la serviciu, m-am înscris în mai multe grupuri de studiu sau am stat acasă, uitându-mă la emisiuni culinare, cu Tessa. E obsedată de acestea în ultima vreme, iar emisiunile sunt un fond sonor bun când îmi fac temele Le pot acorda un strop de atenţie dar nu-mi pasă de ele cât să mă absoarbă complet – și cred că Tessa face, de fapt, acelaşi lucru.

Într-o seară, în timpul emisiunii *Cupcake Wars*, telefonul îmi bâzâie pe canapeaua de piele, iar numele lui Hardin apare luminos pe ecran. Ochii Tessei urmăresc sunetul și se aprind la vederea numelui lui Hardin. Îşi îndreaptă din nou privirea spre ecran şi se muşcă bosumflată de buza de jos.

E total nefericită și urăsc chestia asta. Hardin e la fel de nefericit şi o merită, dar tot detest această situaţie. Nu ştiu ce fel de munţi va trebui să mute Hardin ca să-i obţină iertarea, dar ştiu foarte bine că o să facă pe dracu-n patru şi o să construiască propriul munte – un lanţ întreg cu chipul ei sculptat în piatră – înainte de a accepta să-şi trăiască viaţa fără ea.

Genul ăsta de disperare, de dorinţă, genul ăsta de iubire copleşitoare – eu n-am cunoscut-o niciodată.

Am iubit-o pe Dakota lent şi profund... era – încă este – genul de iubire statornică. Aveam şi noi complicaţiile și certurile noastre, dar, în nouă din zece cazuri, eram eu și ea versus restul lumii. Eu scoteam sabia şi armam tunul, gata să înfrunt orice inamic care trecea linia frontului. Cel mai des personajul negativ era tatăl ei, cel mai mare şi mai nesuferit căpcăun dintre toţi. Mi-am petrecut nenumărate seri salvându-mi prinţesa din spatele zidurilor îngălbenite și al draperiilor uzate cu Cenuşăreasa pe care le avea la geamurile casei. Mă cocoţam pe peretele murdar și scorojit de soare, deschideam fereastra acoperită de praf și o duceam la adăpostul fursecurilor cu ciocolată şi al glasului blând al mamei mele.

O ducea rău la ea acasă şi, când Carter a murit, nici măcar cele mai bune fursecuri, cele mai blânde glasuri şi cele mai strânse îmbrăţişări n-o puteau consola pe Dakota. Împărţeam plăcerea, dar cu cât mă gândesc mai mult şi o compar cu relațiile pe care le văd în jurul meu şi cu cele despre care citesc în cărțile mele, cu atât cu atât îmi dau seama că în vremea în care Dakota și cu mine eram ca o familie, nu eram altceva decât nişte copii.

Oare cineva e obligat să-şi petreacă toată viaţa alături de persoana care-l ajută să crească? Sau persoana respectivă e doar o oprire de-a lungul drumului devenirii lor, iar rolul acesteia se va încheia înainte de următoarea oprire? Odinioară simţeam că Dakota însemna călătoria și destinaţia mea, dar acum încep să cred că n-am fost pentru ea decât o oprire de-a lungul drumului.

Oare ştiu eu, Landon Gibson, Participant Amator la Relaţii, despre ce mama naibii vorbesc aici?

Iau telefonul exact când intră căsuţa vocală. Îl sun pe Hardin imediat, iar el răspunde la primul apel.

— Hei, spun eu, privind cum Tessa îşi trage pătura până la gât, de parcă ar vrea să se protejeze de ceva.

— Vreau să-mi rezerv biletele de avion. Pentru luna viitoare, zice el, suficient de tare ca Tessa să-l audă.

Şi cu fiecare cuvânt pe care-l rosteşte Hardin, ea tremură vizibil.

Se ridică în picioare și se duce în camera ei, fără o vorbă. Şoptesc ca să nu mă audă:

— Nu ştiu dacă e o idee bună...

— De ce? mă întrerupe el. Ce se-ntâmplă, unde-i Tess?

— Tocmai s-a dus la ea în cameră. A început să tremure ca varga în clipa-n care ţi-a auzit vocea.

E nasol s-o spun aşa direct, ştiu, dar e adevărul adevărat. Hardin scoate un oftat care mă îndurerează.

— Dacă ar vrea să discute cu mine... urăsc porcăria asta, să-mi bag picioarele!

Oftez. Ştiu că urăşte chestia asta. Şi ea o urăşte. Şi eu o urăsc. Dar Hardin şi-a făcut-o cu mâna lui, i-a făcut şi ei rău, şi nu e corect s-o împing în braţele lui dacă ea nu vrea să se ducă.

— Încearcă să-i pasezi telefonul, îmi cere el.

— Știi că nu pot face asta.

— Futu-i, omule!

Mi-l imaginez trecându-şi degetele prin păr. Închide telefonul, iar eu nu-l sun din nou.

Aştept câteva minute și bat la uşa Tessei. Ea îmi deschide aproape imediat, iar eu fac un pas în spate pe hol. Mă uit la poza cu pisica tărcată și mă întreb din nou cum am reuşit să trec cu vederea până acum fotografiile astea ciudate.

— Te simţi bine? o întreb pe prietena mea.

Îşi priveşte picioarele, apoi ridică ochii la mine.

— Da.

— Eşti o mincinoasă îngrozitoare, îi zic.

Ea intră la loc în cameră şi lasă uşa deschisă, făcându-mi semn sa intru. Se aşază pe marginea patului, iar eu arunc o privire prin cameră. E imaculată ca de obicei şi a mai decorat-o un pic de când am fost aici ultima dată. Televizorul ei nu mai e pe dulap; în locul lui a pus nişte teancuri de cărţi, aranjate după numele de

familie al autorului. Îmi atrag atenţia trei exemplare uzate ale romanului *Mândrie şi prejudecată.*

Tessa se întinde pe spate în pat şi se holbează în tavan.

— Chiar n-am nimic împotrivă să vină-n vizită. E familia ta şi n-o să-ti interzic să te vezi cu el.

— Şi tu eşti familia mea, îi reamintesc.

Mă aşez pe cealaltă parte a patului, lângă tăblia albastră tapiţată. Culoarea se asortează cu cea a perdelelor şi nu văd nici măcar un fir de praf pe pervaz.

— Aştept și aştept şi nu ştiu cum să mă opresc...

Are vocea plată, detaşată.

— Ce anume aştepţi?

— Aştept să nu-mi mai poată face niciun rău. Chiar și auzul vocii sale...

Fac o pauză ca s-o las să-şi recapete suflul, apoi spun:

— O să mai dureze un timp, presupun.

Îmi doresc să-l fi urât şi eu, ca să-i pot spune cât de îngrozitor e pentru ea, că-i e mai bine fără el, dar nu pot. Nu pot și n-o să mă prefac că nu sunt nişte persoane mai bune când sunt împreună.

— Pot să-ţi spun ceva?

Glasul Tessei e moale.

— Desigur.

Îmi sui picioarele în pat și sper să nu observe că mi-am pus şosetele murdare pe cuvertura ei albă.

— Tu cum ai trecut peste treaba cu Dakota? Mă simt ca naiba ştiind că şi tu te-ai confruntat cu situaţia asta și eu nu te-am consolat aproape deloc. Eram atât de consumată de propriile probleme, încât n-am crezut niciodată că te-ai simţit aşa cum mă simt eu acum. Îmi cer scuze că sunt o prietenă atât de nasoală.

Râd încetişor.

— Nu eşti nasoală. Situaţia mea era foarte diferită de a voastră. .

— Mă aşteptam să spui asta. Ştiam c-o să-mi zici că nu sunt o prietenă nasoală.

Zâmbeşte şi nici nu-mi amintesc când am văzut-o zâmbind ultima oară.

— Dar, serios, ai reuşit să treci peste despărţirea de ea? Te mai roade când o vezi?

E o întrebare bună. Cum am trecut peste despărţirea de ea?

Nu ştiu cum să răspund la o astfel de întrebare. Nu vreau să recunosc, dar nu cred că m-am simţit vreodată atât de deprimat cum se simte Tessa acum. M-a durut când Dakota mi-a dat papucii, mai ales felul în care a făcut-o, dar nu m-am scufundat în propria nefericire. Am ţinut capul sus, am încercat s-o sprijin cât am putut și mi-am continuat viaţa.

— A fost altceva. Dakota și cu mine de-abia ne mai văzuserăm în ultimii doi ani, aşa că nu eram pe lângă ea aşa cum erai tu mereu în preajma lui Hardin. N-am locuit niciodată împreună şi cred că

mă obişnuisem oricum cu singurătatea. Tessa se rostogoleşte şi-şi sprijină bărbia în palmă.

— Te-ai simțit vreodată singur când eraţi împreună?

Dau din cap.

— Locuia în celălalt capăt al ţării, nu mai ştii?

Tessa aprobă.

— Ba da, dar tot n-ar fi trebuit să te simţi singur.

Nu ştiu ce să spun. Mă simţeam singur, chiar și atunci când vorbeam cu Dakota în fiecare zi. Nu ştiu ce spune asta despre mine sau despre relaţia noastră.

— Acum te simţi singur? întreabă Tessa, cu ochii ei cenuşii aţintiţi asupra mea.

— Da, îi răspund cu sinceritate.

Se rostogoleşte la loc pe spate şi se uită din nou în tavan.

— Și eu.

19

Cursurile de azi mi s-au părut nesfârşite. Mă rog, aşa mi s-au părut toată săptămâna. Nu m-am putut concentra după tot ce s-a întâmplat cu Dakota. *1*

Şi apoi Hardin care a sunat să-mi spună că vine weekendul următor...

Weekendul următor... ’ i

Asta nu-mi oferă un răgaz suficient s-o obişnuiesc pe Tessa cu ideea că el va fi aici, în spaţiul ei.

Când a sunat din nou în seara aceea, nu i-am mai răspuns. Era pentru prima oară de mult timp când Tessa și cu mine comunicam cu adevărat şi eram prea ocupaţi cu propria singurătate. Era trist să stau acolo cu ea, dar și plăcut în acelaşi timp.

Si, minunea minunilor, în loc să mă sune de câteva ori la rând, Hardin mi-a lăsat un mesaj vocal. Uluitor, pe bune. Dar, dacă mă gândesc mai bine, mi-am amintit că Hardin susţinea că trebuie să vină pentru că are o întâlnire în New York pe care „n-o poate rata”.

Cred că-şi caută serviciu aici – ce alt motiv ar putea avea pentru o întâlnire importantă aici, la New York? Trebuie să fie un loc de muncă la mijloc...

Sau s-a săturat să stea departe de Tessa. Nu poate sta prea mult la distanţă de ea; are nevoie de ea.

Când ajung la blocul meu, văd un camion zgomotos de transport care stă în mijocul strazii. Magazinul de delicatese de la parter primeşte livrări la toate orele nopţii. Vocile şi zgomotul greoi al uşilor care se închid şi se deschid, apoi se închid din nou mă scoteau din minţi la început pentru că eram obişnuit cu liniştea din suburbiile statului Washington, în castelul familiei Scott, din vârful colinei. Încă îmi amintesc cât de mare mi se părea casa aceea când m-am dat jos din furgoneta mamei. Aleseserăm să călătorim în cel mai ieftin mod, cu maşina de-a lungul ţării, în ciuda numeroaselor încercări ale lui Ken de a ne cumpăra bilete de avion şi de a angaja o firmă de transport pentru lucrurile noastre. Privind în urmă, cred că mama era prea mândră ca să-l lase să creadă că-l vrea lângă ea şi din alte motive în afară de dragoste.

Îmi amintesc prima oară când i-am auzit râsul în faţa lui. Era un fel nou de râs – care i-a schimbat chipul și glasul. Colţurile ochilor i s-au ridicat și bucuria părea să-i vină din interior, umplând camera cu lumină şi aer curat. Simţeam că e o versiune diferită, mai fericită, a mamei pe care o cunoşteam şi o iubeam.

Desigur, când vorbesc acum cu ea, spune mereu că e îngrijorată din cauza mea. Cum ar fi: somnul meu de când m-am mutat la New York. Mă tot întreabă când o să-mi găsesc un doctor care să mă consulte, dar eu nu sunt pregătit pentru multe

faţete ale existenţei într-un oraş nou. Să merg la medic şi să-mi iau carnetul de conducere sunt lucruri care mai pot aştepta. În plus, nu vreau să conduc în oraşul ăsta şi, în ceea ce mă priveşte, problema reală pe care o am chiar acum sunt camioanele de gunoi de la 3 dimineaţa.

Aşa că în loc de o vizită la medic mi-am cumpărat aparatul de zgomot alb. M-a ajutat enorm. Tessei îi place gălăgia, dar ea a spus că a crescut lângă şinele de tren şi îi era dor de zgomotul făcut noaptea de trenuri. În ultima vreme, amândoi dăm senzaţia că ne e ceva care ne aminteşte de acasă. Impresia mea e că în New York casa e cu adevărat fortăreaţa ta personală sau cel puţin o grotă pe care o poţi controla. Se pare că, şi pentru Tessa, şi pentru mine, senzația de control asupra sunetelor pe care le auzim ne ajută să simţim că putem controla orice, doar că în sensuri diferite. Ca

Înăuntru, coridoarele clădirii mele sunt goale şi mute. Când ies din lift pe holul etajului meu, miroase a zahăr şi condimente. Probabil că Nora e aici, iar ea cu Tessa fac ceva dulce şi plin de făină în bucătărie.

Se aude muzică; vocea răsunătoare a unei fete supărate, care vorbeşte în numele tineretului dezorientat care reprezintă New Americana[10], umple apartamentul când deschid uşa. Îmi scot pantofii şi-i las la intrare. Când intru în bucătărie, pun sticla cu lapte pe care am cumpărat-o pe blat, lângă Tessa, dar Nora e prima care-mi mulţumeşte.

— Pentru nimic, îi răspund, scoţându-mi jacheta.

Trebuie să fac ceva pentru Ellen de ziua ei de naştere. Părea demoralizată de tot azi, când am întrebat-o despre ziua importantă de săptămâna asta.

— Eram chiar lângă magazin când mi-a dat Tessa mesaj, adaug eu.

Nora încă-mi zâmbeşte.

Doamne, e chiar mai frumoasă decât ţineam eu minte şi n-a trecut decât o săptămână de când am văzut-o ultima oară.

Nora ia laptele și se duce către frigider.

— Ai ratat cel mai mare eşec culinar. Tessa a pus frişcă în loc de smântână la reţeta de fursecuri.

— Parcă am stabilit că trebuia să rămână secret, protestează Tessa în joacă.

Se uită la mine.

— S-a înmuiat coca.

— Da. Şi biscuiţii s-au ars, aruncă Nora peste umăr.

Îmi place că pare că se simte în largul ei aici. Îmi place că se plimbă în voie prin bucătărie, cu spatele drept şi râzând relaxată, cu buzele ei pline. Deschide frigiderul și pune laptele înăuntru. Mă uit în altă parte când se apleacă să ia o carafă plină cu apă rece de pe raftul de jos. Încerc să nu mă gândesc prea mult la

pantalonii ei albi şi strâmţi. Nu sunt chiar pantaloni de trening dar nici de yoga. Nu-mi pasă ce sunt de fapt: fundul ei arată incredibil în materialul mulat, accentuându-i forma de pepene.

Poartă o bluză cu mânecă lungă, ca de baseball, cu braţele și trunchiul colorate diferit. Mânecile bleumarin îi sunt suflecate până la cot. Părul des şi castaniu îi este prins într-o coadă în creştetul capului, iar şosetele îi sunt imprimate cu desene în formă de şunculiţă și ouă. I se vede pielea de pe abdomen, dar refuz să mă uit, ştiind că n-o să mă mai pot opri.

Nora se duce înspre aragaz și scoate o tavă de biscuiţi sau poate de fursecuri? Probabil, fursecuri. Nu prea-mi pasă ce sunt; Grind vinde numai fursecuri incredibil de sănătoase, care au gust de cereale și ulei de măsline, coapte în ovăz. Nu mă dau în vânt după ele.

Talentele culinare avansate ale mamei mi-au răpit cheful de a mai mânca prăjiturile sau torturile făcute de altcineva. Casa noastră era mereu plină de dulciuri, probabil de aceea am fost un puşti dolofan. Trebuie să mă chinui mai mult decât alţii să nu mă îngraş când mănânc dulciuri. Mi-a luat multă vreme până mi-am dat seama, dar mă bucur că am făcut-o. Îmi amintesc cât de bine m-am simţit când nemernicii de la mine din liceu n-au mai avut motiv să-şi bată joc de greutatea mea – nu că n-ar fi putut găsi alt motiv să mă trateze ca pe un gunoi. Mă simţeam mai uşor, și fizic, și psihic, şi am început să prind o încredere în mine pe care nu o avusesem niciodată.

Tessa şi Nora au stat în bucătărie în fiecare zi săptămâna aceasta, dar eu m-am ascuns în camera mea, încercând să-mi fac temele şi prăbuşindu-mă direct după muncă. Chiar şi în vis aud vocile clienţilor nemulţumiţi care se holbează la meniul scris pe o tablă de pe perete.

— Ăă, aveţi ceva gen Frappuccinos aici? *Ca la* Starbucks?

— *De ce n-aveţi lapte de caju?*

— *Care e diferenţa dintre cappuccino și latte?*

În seara asta am lucrat doar trei ore, dar săptămâna asta m-a surmenat. Aşa obosit cum sunt, totuşi nu cred că vreau să mă refugiez în camera mea. Vreau să vorbesc cu Tessa, chiar și cu Nora. Nu-mi place cum mi se strânge inima când mă priveşte, cum se uită mereu direct în ochii mei. Aleg să fiu sociabil în seara asta. Mă bucur să am de-a face cu oameni, chiar dacă nu sunt decât doi.

Nora scoate fursecuri din tigaia încinsă și o aşază pe un suport de răcit. Miros a afine. Mă aşez la măsuţa de trei persoane şi o privesc pe Nora care se mişcă prin încăpere. Ia o pungă de plastic plină cu o substanţă galbenă şi lipicioasă şi o strânge de capăt, formând un triunghi cremos de glazură. Pune un mic vârf de metal la capătul ascuţit şi stoarce glazura pe fiecare fursec în parte.

Nora zice că glazura face fursecurile mai bune sau ceva de genul ăsta, dar eu mă concentrez să nu mă holbez prea mult la fundul ei ca să nu fiu acuzat că-i acord atenţie. În acelaşi timp mă întreb dacă ar trebui sau nu să stau aici cu ele, de fapt. Nu vreau să le încurc.

— Cum a fost la muncă? întreabă Tessa.

Îşi înfige degetul în bolul cu compoziţie groasă, plin de bucăţele albăstrui. Poate afine? Întredeschide buzele şi-şi vâră degetul în gură. Eu mă uit la Nora, care-şi suflecă din nou mânecile. Ceea ce mă face să observ cum arată materialul de la marginea tricoului. Arată de parcă ar fi fost tăiat cu foarfecă pentru a-i da la iveală zece centimetri de abdomen.

De obicei, aşa ceva nu m-ar deranja. Nici măcar un pic. Nu ştiu pe cine ar putea deranja, cu condiţia să nu fie chinuit de ispita care e Nora și de gândul că nimic bun nu poate ieşi din asta.

Are pielea cu câteva tonuri mai închisă decât a mea şi nu-mi dau seama de originile ei dintr-o simplă privire. Ştiu totuşi că e o combinaţie de frumuseţe și unicitate. Nu ştiu exact ce fel de trăsături are, dar forma migdalată a ochilor e izbitoare, la fel sprâncenele ei închise la culoare și genele ei dese, care-i umbresc pometii înalţi. Tricoul pe care-l poartă îi stă perfect ca toate ţinutele trendy în care am văzut-o îmbrăcată. Are şoldurile pline, și felul în care pantalonii de bumbac i se mulează pe fund îmi atrage atenţia ca un magnet.

Am mai spus asta?

Îmi iau un răgaz de câteva secunde ca s-o privesc cu adevărat. N-o să-mi strice să mă zgâiesc preţ de o clipă sau două... nu-i aşa?

Ea nu-şi dă seama că o privesc, că tânjesc să-mi trec degetele peste pielea goală a spinării sale. Gândurile mă poartă într-o lume în care Nora stă întinsă lângă mine, iar eu îmi plimb degetele peste pielea ei bronzată. Mi-ar plăcea la nebunie s-o văd când iese proaspătă de sub duş. Ar avea părul ud, ondulat la capete, şi pielea jilavă. Ar avea genele și mai întunecate decât de obicei atunci când clipeşte...

— Aşa-i de rău, ha? întreabă Nora.

Scutur din cap. Eram atât de pierdut în propriile gânduri, încât nu i-am răspuns Tessei la întrebarea despre serviciu. Îi zic că a fost ca de obicei, aglomerat și haotic. Primele săptămâni de facultate sunt o perioadă ocupată pentru cafenele, chiar și peste pod, în Brooklyn.

Nu le plictisesc cu detalii despre furtunul de la chiuvetă care s-a stricat, stropindu-l pe Aiden din cap până-n picioare. Nu pot spune că n-am râs când el nu se uita – era atât de ofticat că i s-a stricat freza. Era cu atât mai caraghios cu cât el se jucase de la bun început cu furtunul, pretinzând că ştie cum să repare spărtura.

Draco... luat din nou prin surprindere.

Tessa îmi spune că şi-a aranjat să lucreze în următoarele două weekenduri și știu că, dacă pomeneşte de programul de muncă, vrea de fapt să afle când vine Hardin, ca să se poată ţine departe de el. Ar trebui să-i spun că vine weekendul viitor și chiar vreau să fac asta, dar o să aştept să plece Nora, pentru ca Tessa să aibă timp să se obişnuiască de una singură cu ideea şi să-şi dea seama cum trebuie să se pregătească.

Am văzut cum lumina din ochii Tessei dispare cu fiecare zi petrecută în New York, singură, auzind cum Hardin înfloreşte sub influența noului său grup de prieteni și consilierea terapeutului său. Chiar cred că devine o persoană mai bună și că această despărțite îi este necesară, chiar dacă lui nu-i convine asta.

Dacă ăștia doi n-or să sfârșească soț și soție, cu o turmă de copii lățoși și încăpățânați, o să-mi pierd toată credința în iubire.

Urăsc cuvântul *terapeut*. Adugă un stigmat cuiva care-și petrece viața încercând să-i vindece pe alții.

Cumva nu se cade să vorbeşti despre terapeutul tău lângă frigiderul de apă de la serviciu, dar bârfa despre vieţile colegilor e perfect acceptabilă. Uneori priorităţile oamenilor sunt date peste cap bine de tot.

— Ai vreo veste de la mama ta? mă întreabă Tessa.

Nora se plimbă netulburată prin bucătărie. Spală suporturile de răcit și udă un burete ca să şteargă blaturile. În acest timp, eu îi explic Tessei că surioara mea joacă fotbal în burta mamei.

— Poate să jure că micuţa Abby va fi prima aleasă la superselecţia de jucătoare din MLS[11], le spun eu.

Mama spune că o doare corpul toată noaptea, făcând loc bebeluşului care creşte înăuntru. Nu se plânge totuşi – e vrăjită și fascinată de schimbările prin care trece trupul ei la vârsta aceasta și se bucură enorm de sarcina aceasta sănătoasă, dar neprogramată.

— M-ai pierdut la super-nu-ştiu-ce din MLD, ciripeşte Nora, strâmbând din buze amuzată.

Uşor amuzată. În ochii ei am citit mereu o nuanţă de plictiseală, de parcă viaţa ei anterioară era mult mai palpitantă.

— Vorbeam despre fotbal. Nu te uiţi la niciun sport? întreb eu.

Ştiu că Tessa nu se uită. Nora scutură din cap.

— Nu. Mai degrabă mi-aş scoate ochii şi i-aş hali cu ketchup.

Râd la replica ei foarte detaliată şi extrem de morbidă.

— Bine atunci.

Mă întind după un fursec pe care l-a umplut deja cu glazură, iar ea mă prinde de mână înainte să-l iau.

— Trebuie să laşi glazura să se răcească, explică ea, cu mâna încă pe mîna mea.

— Vreo trei minute, adaugă Tessa.

Mâna Norei e atât de caldă.

Și de ce nu-mi dă drumul?

Și de ce nu-mi doresc să-mi dea drumul?

Trebuia să las deoparte orice fel de atracţie faţă de ea. Trebuia să mă obişnuiesc cu locul meu din zona neutră a prieteniei. Pare ilogic să-mi tot pun întrebări stupide, de ce simt aia, de ce simt ailaltă, dar încerc să câştig mai multă încredere în mine, iar întrebările par o cale inteligentă de a face asta.

Trebuie să-mi amintesc în mod constant să rămân prietenul ei. E greu să fac asta când ea stă aici, uitându-se la mine în felul acesta, atingându-mă în felul acesta, purtând hainele astea.

Mă uit la mâinile noastre înlănţuite, ale ei mai închise la culoare decât ale mele şi, când o privesc în ochi, îşi aminteşte că n-ar trebui să mă ţină aşa de mână; prietenii nu se ţin de mână.

Tessei îi sună telefonul și Nora sare în sus. Obrajii i se aprind și vreau s-o ating din nou, dar nu pot.

— E şeful meu. Trebuie să răspund, spune Tessa.

Face pauză un moment și ne priveşte pe amândoi, întrebându-ne în tăcere dacă suntem OK dacă rămânem singuri. Nora îi zâmbeşte uşor, transmiţând ce gura ei – sau a mea – nu poate rosti.

Cu fiecare pas pe care Tessa îl face pe hol, atmosfera dintre noi devine din ce în ce mai tensionată. Nora îşi face de lucru luând o tigaie de pe blat şi aruncând-o în chiuvetă. Dă drumul la apă, ia recipientul cu detergent de spălat vasele și începe să frece. Nu ştiu dacă ar trebui să stau aici ca un ciudat în timp ce ea spală tigaia sau ar trebui pur și simplu să mă duc în camera mea şi să-mi petrec acolo seara singur, din nou.

Îmi scot telefonul și citesc ultimele câteva mesaje pe care le-am primit. Am unul de la Posey, o glumă cu specialiştii în cafele. Mă cutremură un hohot de râs și Nora se întoarce puţin spre mine. Pare să se oprească înainte de a se răsuci complet. Ia sticla de detergent și o stoarce din nou. Mici balonaşe furioase plutesc în jurul ei și atunci remarc că freacă aceeaşi tigaie.

Fac în tăcere un pas spre ea și mă uit în chiuvetă. Tigaia e curată, n-are resturi de prăjitură pe ea, suprafaţa străluceşte, deşi are un start gros şi complet nenecesar de spumă. Mâinile ei muncesc la tigaia deja curăţată şi mai fac un pas spre ea. Mă împiedic de un piciort al scaunelor de lemn, iar ea sare când aude zgomotul.

— Deci ce-ai mai făcut? Ceva noutăţi? întreb eu, de parcă n-aș mai fi vorbit cu ea niciodată şi de parcă nu m-aş fi împiedicat de niciun scaun.

Umerii Norei se ridică, cu o răsuflare profundă, şi fata scutură din cap, iar coada ei castanie se leagănă înainte şi înapoi.

— Nu chiar, e tot ce spune ea și începe să frece din nou tigaia.

În cele din urmă, o clăteşte şi o lasă la uscat pe suportul de lângă chiuvetă.

Unde e Tessa? Aş dori să se întoarcă şi să spulbere stânjeneala din bucătăria asta.

— Cum merge treaba? Încă îţi place acolo?

Pur şi simplu, nu pot să tac dracului din gură. Nora îşi ridică din nou umerii şi mi se pare că o aud zicând:

— E-n regulă.

— Eşti supărată pe mine sau ceva de genul ăsta? mă trezesc spunând.

Supărată pe mine? Am cinci ani, ca atunci când îl întrebam pe Carter dacă s-a supărat că mama a trecut din greşeală cu maşina peste jucăria lui de pe alee?

Înainte să mă poticnesc mai departe şi să fac lucrurile dintre noi şi mai jenante, Nora se întoarce cu faţa la mine. Vena de la gât pare să-i pulseze, pieptul i se ridică şi-i coboară într-o zvâcnire lentă. Pieptul meu a luat foc, o senzaţie ciudată care nu are ce căuta acolo,

În niciun caz din cauza unei străine.

— Supărată pe tine? Pentru ce?

I se citeşte sinceritatea în priviri când îmi vorbeşte; are buzele bosumflate și aşteaptă un răspuns care e cumva mai greu de dat decât ar trebui sa fie. Ma masez pe ceafă, gândind, gândind, gândind, mereu gândind.

— Pentru tot? Pentru faza cu Dakota, sărutul...

Când Nora deschide gura ca să spună ceva, mă opresc în mijlocul frazei ca să-i dau voie să vorbească. Ea-şi sprijină cotul de blat şi-şi aţinteşte ochii asupra mea. Se uită fix şi, în acest moment, îmi doresc s-o cunosc suficient de bine ca să ştiu ce anume gândeşte, ce anume simte. N-o pot citi, indiferent cât de mult mi-aş dori.

De obicei, mă pricep să-i citesc pe oameni şi să le deslușesc comportamentul. De obicei, îmi dau seama când cineva simte ceva, chiar dacă încearcă din răsputeri să se ascundă. Mutarea rapidă a privirii spre cealaltă parte a camerei sau schimbarea subtilă a greutăţii de pe un picior pe altul... sunt un milion de feluri de a citi pe cineva.

— Nu sunt deloc supărată pe tine. A fost un pic de aiureală, da, zice ea, și ceva din felul în care vocea i se pierde pe finalul replicii mă neliniştește.

Nu voiam nimic mai mult decât să aflu o mică parte din detaliile pe care le ţine ascunse. Toată fiinţa ei îmi evocă un soi de secret, un mister important al vieţii, dificil de dezlegat, dar care te chinuie cu perspectiva unei soluţii.

— Landon, motivul pentru care...

Dar se întrerupe când pe gresie se aude scârţâitul unor tenişi. Mă întorc. Încălţările albe care ating podeaua aparţin unor picioare îmbrăcate în colanţi. Trupul e unul subţire și acoperit cu un tutu sclipitor şi un body negru.

Dakota o cercetează pe Nora din priviri, la câţiva centimetri distanță de mine, și pare să se transforme în ceva mai mare, ceva mai întunecat și mai puternic. Își îndreaptă umerii şi-şi umflă pieptul, cerând atenţie.

— Dakota...

Fac un pas, apropiindu-mă de ea și îndepărtându-mă de Nora.

— Deci aici ai venit? spune ea.

Sunt derutat preţ de o clipă înainte de a-mi da seama că nu cu mine vorbește. Ci cu Nora.

Nora se uită în ochii mei.

— Nu, eram aici cu Tessa...

Dakota o întrerupe în mijlocul frazei.

— Ţi-am spus să dispari, nu să vii în fugă la el.

Sunt atât de derutat de ceea ce se întâmplă. Vocea Dakotei se înalţă ca un val furios, gata să-mi înghită micul apartament din Brooklyn.

— Ţi-am spui să stai departe de el, zice Dakota. Nu e de nasul tău. Am *stabilit.*

Ochii Dakotei se îngustează, iar ai Norei se cască largi; încă pare şocată s-o vadă pe Dakota în bucătărie.

— Mai bine plec.

Nora ia cârpa de vase de pe blat ca să-şi şteargă mâinile. Se mişcă foarte repede, iar Dakota și cu mine rămânem muţi în timp ce ea pleacă din bucătărie fără să se uite la niciunul dintre noi. Uşa de la intrare se deschide şi se închide în mai puţin de douăzeci de secunde. Nora a plecat fără să-şi ia măcar la revedere de la Tessa.

E atât de rapidă, iar eu sunt atât de şocat, încât n-am nicio şansă să mă ţin după ea.

Mă întreb în treacăt ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi făcut asta și cum ar fi reacţionat Dakota.

20

Dakota stă în picioare în bucătărie, privindu-mă încruntată și furioasă. Are părul liber și cârlionţii sălbatici îi acoperă umerii. Îşi jupoaie unghiile și nu-mi place deloc cum se poartă, de parcă am fi în liceu.

Nu în liceu, mai degrabă în şcoala generală. Iar tutu-ul pe care-l poartă n-o ajută deloc să arate ca un adult.

— Ce-a fost asta? Ce se-ntâmplă cu tine? o întreb.

În fine, a ieşit mai mult ca o rugăminte, dar am nevoie de nişte răspunsuri. Nimic din toată povestea asta nu are sens.

Şi desigur că ea devine imediat defensivă, privindu-mă de parcă eu sunt cel care se poartă ca un copil gelos. Dakota nu spune nimic, doar mă fixează, și dintr-odată privirea i se domoleşte. Îşi ţuguie buzele şi se sprijină relaxată de blatul de gătit ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sunt însă hotărât să n-o las să scape cu una, cu două.

— De ce-ai alungat-o pe prietena Tessei din casa noastră?

Dakota nu se uită la mine. Îşi foloseşte tăcerea ca să câştige timp și să fie atentă la ce spune. În cele din urmă, după câteva clipe, oftează și începe să vorbească.

— Pentru mine nu e doar prietena Tessei, Landon .E colega mea de cameră și nu vreau să se învârtă-n jurul tău. Nu e bună pentru tine. Şi n-o s-o las să se agaţe de tine.

Face o scurtă pauză, apoi adaugă:

— Refuz să las să se-ntâmple aşa ceva.

Nu ştiu ce e mai rău: tonul ei sau gelozia și posesivitatea care-i dublează cuvintele, dar pielea mi se înfioară și adrenalina mi se adună în capul pieptului.

— OK, mai întâi, nu aveam nici cea mai vagă idee că eraţi colege de cameră – încă încerc să asimilez informaţia asta. Apoi nu ai tu dreptul să decizi ce e bine pentru mine, Dakota, spun eu.

Ea se albeşte la faţă de parcă aş fi pocnit-o.

— Deci chiar *îţi place* de ea! se răsteşte ea, strâmbându-şi gura.

Mă înfurie din ce în ce mai mult și simt cum tensiunea dintre noi creşte cu fiecare mişcare în sus și în jos a pieptului ei.

— Nu. În fine, nu ştiu ce simt faţă de ea, sincer vorbind.

Am răspuns de parcă aş vrea să ocolesc adevărul, dar, sincer, *nu ştiu.*

Am fost întotdeauna sincer cu Dakota, în afară de acele momente rare când e mai bine ca adevărul să rămână nerostit.

Ceea ce ştiu e că Dakota n-are dreptul de a decide cine „se agaţă” de mine și cine nu.

Dakota străbate bucătăria, venind înspre mine, iar tutu-ul strălucitor i se leagănă la fiecare pas.

— Atunci încearcă să-ţi dai seama mai repede, pentru că nu vreau să fii confuz în privinţa sentimentelor pe care le ai faţă de mine.

Îşi dă ochii peste cap. Recunosc acest ton, prudenţa din el.

— Termină! Fii om, îi spun.

Ştie exact ce vreau să spun.

Dakota se pricepe să-şi suprime emoţiile şi să se detaşeze complet de pericolul de a suferi şi, de-a lungul anilor, eu i-am reamintit să păstreze sentimentele la locul lor şi să lase garda jos. Dar numai când e sigur să facă asta... întotdeauna mi-am dorit să fie în siguranţă. Ea oftează, învinsă.

— M-am gândit mult la tine în ultima vreme.

— Ce-i cu mine? o întreb.

Dakota înghite în sec şi se muşcă de buza de jos.

— Doar că te iubesc, Landon.

Rosteşte aceste cuvinte atât de lejer, de parcă ele n-ar dezlănţui ceva în mine, un nod legat atât de strâns, blocat sub coastele mele aşteptand-o pe ea să-l dezlege, să alunge durerea.

N-am mai auzit aceste cuvinte din gura ei dinainte de a mă muta la New York. Aceste două cuvinte erau ceva natural pentru auzul meu, ca propriul nume... dar nu şi în ultima vreme.

Acum mă afectează, zguduind progresul pe care l-am făcut revenindu-mi din suferinţa şi singurătatea care m-au copleşit când ea m-a părăsit.

Aceste două cuvinte ameninţă să dărâme deja fragila fortăreaţă pe care m-am străduit s-o construiesc de când a decis că nu mă mai vrea.

Aceste două cuvinte înseamnă pentru mine mai mult decât îşi poate da ea seama şi simt cum inima o să-mi iasă furioasă din piept din clipă-n clipă.

Nu mă aşteptam la o declaraţie de dragoste. Mă aşteptam să-mi arunce vorbe pline de mânie, nu asta.

Nici nu ştiu ce m-ar fi durut mai rău, ca să fiu cinstit.

— Serios, Landon.

Vocea Dakotei sparge tăcerea şi eu închid ochii.

— Te iubesc de când îmi aduc aminte şi-mi pare rău că-ţi tot provoc necazuri. Te-am făcut să suferi, ştiu, şi-mi pare atât de rău...

Vocea îi tremură spre final şi are ochii plini de lacrimi. Acum stă mai aproape, atât de aproape încât îi aud respiraţia.

— Am fost egoistă, încă sunt, şi oricât de încâlcit sună asta, nu pot suporta să te văd cu altcineva. Nu sunt pregătită să te împart. Îmi amintesc prima oară când te-am văzut...

Deschid ochii şi încerc să-mi recapăt suflul.

Ar trebui să n-o las să scoată la suprafaţă amintiri vechi, dar nu pot face asta. Vreau s-o aud depănându-le.

Am nevoie să le aud.

— Te plimbai cu bicicleta în sus şi-n jos pe stradă. Te vedeam de la fereastra camerei mele. Carter tocmai ajunsese acasă din nu ştiu ce tabără şi unul dintre părinţi îl sunase pe tata cu o bârfă, ceva despre Carter care-ncercase să sărute un alt băiat.

Inima mi se opreşte, cuvintele ei mă dor. Ea nu vorbeşte niciodată despre Carter, nu aşa de detaliat, nu în ultima vreme.

— Tata a venit val-vârtej pe hol, cu cureaua în mână.

Tremură când îşi aduce aminte. Şi eu fac la fel.

— Totul era atât de zgomotos! Îmi amintesc că mă gândeam c-o să se prăbuşească toată casa dacă nu se opreşte.

Dakota se uită prin mine. Nu mai e la New York, ci s-a întors la Saginaw. Iar eu sunt acolo cu ea.

— Te plimbai pe stradă cu bicicleta şi mama ta era acolo cu tine, făcând poze... poate chiar filmuleţe, iar când Carter a-nceput să urle la fiecare lovitură de curea, eu v-am privit pe voi, pe tine şi pe mama ta. Ea a căzut nu ştiu cum, s-a împiedicat sau ceva de genul ăsta, iar tu ai alergat spre ea de parcă tu erai părintele şi ea copilul. Îmi amintesc că-mi doream să fiu puternică, aşa ca tine, şi să-l ajut pe Carter. Dar ştiam că nu pot.

Buza începe să-i tremure, iar eu simt o durere-n piept, o suferinţă care mă străbate ca o stea arzătoare.

— Ştii cum era. Ştii cât de rău era când încercam să-l ajut.

Ştiam. Am fost martor la câteva dintre abuzurile tatălui ei faţă de Carter. Mama a chemat poliţia de două ori înainte de a-şi da seama că sistemul era defect, atât de defect și mult mai complicat decât şi-ar fi putut imagina vreodată doi puştani.

Îmi mişc picioarele și mă apropii de Dakota fără permisiunea minţii mele. Îşi ridică mâna mică, iar eu mă opresc în loc.

— Ascultă doar, nu încerca să repari nimic, mă roagă ea.

Fac tot ce pot ca să-i satisfac dorinţele. Mă zgâiesc la cifrele verzi de pe aragaz şi-mi duc mâinile la spate. E aproape ora nouă, ziua de azi a zburat fără să-mi dau seama. Mă concentrez în continuare la cifre, iar ea vorbește mai departe.

— Îmi amintesc prima oară când ai stat de vorbă cu mine, prima oară când mi-ai spus cămă iubești. Tu îți amintești prima oară când mi-ai spus că mă iubești?

Sigur că-mi amintesc... cum aş putea uita acea zi?

Dakota fugise; Carter mi-a spus că lipsea de câteva ore. Tatăl ei, beat și aparent neimpresionat că fiica lui de cincisprezece ani era de negăsit, stătea pe scaunul lui pliant împuţit, cu o cutie de bere rece în mână. Avea ditamai burtoiul – toată tăria și berea trebuiau să se ducă şi ele undeva. Nu se bărbierise de săptămâni întregi, firele de barbă erau de nestăvilit, crescute des şi aspru pe porţiuni din faţa sa.

Nu puteam obţine niciun răspuns de la el, nu-l puteam face să-şi ia ochii de la ecranul nenorocitului de televizor. Îmi aduc aminte că se uita la *CSI* și micul living era plin de fum și de gunoaie. Cutiile goale de bere acopereau masa şi revistele necitite se îngrămădeau în teancuri pe podea.

— Unde e? l-am întrebat pentru a cincea oară.

Am vorbit atât de tare, încât eram speriat că va reacţiona și mă va pocni, aşa cum făcea cu fiul lui.

Totuşi n-a facut-o; doar stătea acolo leneş, holbându-se la ecran, și am renunţat repede, ştiind că e prea beat ca să-mi fie de vreun ajutor.

S-a mişcat și eu m-am dat puţin înapoi, dar mi-am alungat teama când am văzut că se întinde după pachetul de ţigări Basic. Când a luat scrumiera, mucurile de ţigară şi cenuşa s-au risipit pe covorul maroniu. N-a părut să observe, aşa cum n-a observat nici că stăteam acolo, întrebând unde era fiica lui.

M-am suit pe bicicletă şi am dat o tură prin cartier, oprindu-i pe toţi trecătorii. Am început să mă panichez după ce Buddy, unul dintre beţivanii care locuiau lângă pădure, mi-a spus că a văzut-o alergând într-acolo. Noi numeam locul acela plin de copaci și gunoaie Peticul si era locuit de oameni cu existenţe pustii. Drogurile și alcoolul erau tot ce aveau şi întinau pădurea cu ele.

Peticul nu era un loc sigur, şi nici ea nu era în siguranţă acolo.

Mi-am lăsat bicicleta lângă nişte vlăstari şi am fugit în întuneric ca şi cum viaţa mea depindea de asta. Într-un fel, chiar așa era.

Am ignorat vocile beţivilor şi durerea musculară şi am fugit spre centru. Peticul nu era foarte întins. Îl puteai străbate în fugă dintr-un capăt în celălalt în vreo cinci minute. Am găsit-o pe *Dakota* aproape de mijlocul acelui loc, singură, nevătămată, cu spatele lipit de un copac.

Când am găsit-o, plămânii mă ardeau și de-abia mai puteam respira, dar ea era în siguranţă şi numai asta conta. Stătea cu picioarele încrucişate pe jos în pădure, în mijlocul noroiului, crengilor şi frunzelor, și în clipa în care am dat cu ochii de ea am simţit cea mai mare uşurare din viaţa mea.

A ridicat privirea la mine și m-a văzut stând în faţa ei, cu mâinile pe genunchi, încercând să-mi recapăt suflul.

— Landon?

Părea derutată.

— Ce cauţi aici?

— Încercam să dau de tine! De ce eşti aici? Ştii bine cum e locul ăsta!

Ţipam, ceea ce a facut-o să se uite în jurul ei, cu ochii ei întunecaţi. O pătură atârna peste crengile rupte, sfâşiată şi murdară, folosită pe post de cort improvizat. Sticlele de bere zăceau împrăştiate peste tot; plouase de curând și pământul nu se uscase în unele locuri, rămânând plin de gunoi ud și băltoace noroioase. M-am îndreptat și i-am întins mâna.

— N-ar trebui să mai vii niciodată aici. Nu-i un loc sigur.

Părea că e în transă. Mi-a ignorat mâna întinsă şi a spus:

— Aş putea să-l ucid. Ştii? Aş fi achitată, cred.

Inima mi se opreşte în piept şi mă sprijin de copac, încolăcindu-mi degetele printre ale ei.
— M-am uitat la o grămadă de emisiuni cu crime şi cum el bea și face mereu probleme... pot scăpa de acuzaţii. Aş putea lua banii de pe casă şi aş putea pleca din oraşul ăsta de rahat. Eu, tu, Carter. Putem pleca, Landon. Putem.

Vocea ei era plină de o grabă dureroasă și mă omora să văd că se gândea oarecum serios la acest plan.
— Nimeni nu i-ar duce lipsa...

O parte din mine şi-ar fi dorit să fie de acord cu asta, să-i alin durerea, chiar şi pentru câteva momente, dar știam că dacă fac asta adevărul ne-ar fi ajuns din urmă pe amândoi mai devreme sau mai târziu și viaţa ne-ar fi fost mai grea decât era deja. M-am hotărât să-i abat atenția spunându-i direct că n-o să omoare pe nimeni. dar trebuia să pece de-aici, fără doar și poate.
— Unde-ai vrea să mergem? am întrebat, ştiind cât de mult îi place să viseze.
— Putem merge la New York. Aş putea dansa acolo, iar tu ai putea preda. Am fi departe de locul ăsta şi am avea și zăpadă.

În toată adolescenţa noastră, de fiecare dată când îi puneam Dakotei această întrebare, ea avea un răspuns diferit. Câteodată sugera să plecăm din ţară. Din toate oraşele pământului, favoritul ei era Parisul; visa să danseze la faimoasa operă de acolo. Dar traiul în Saginaw era o realitate şi oricare alt loc era o fantezie nebunească.
— Am putea locui într-un zgârie-nori. Oriunde, dar nu aici, Landon, oriunde, dar nu aici.

Vocea ei era distantă, de parcă ar fi trăit deja într-un loc îndepărtat, tare îndepărtat. Când m-am uitat la ea, avea ochii închişi. Avea o dâră de noroi pe obraz şi genunchiul julit. O *fi căzut,* mi-am spus.
— Aş merge oriunde cu tine. Ştii asta, nu-i aşa? am întrebat-o.

Şi-a deschis ochii şi a zâmbit uşor.
— Oriunde? a întrebat.
— Peste tot, i-am promis.
— Te iubesc, a spus ea atunci.
— Eu te-am iubit dintotdeauna, i-am mărturisit.

Mi-a strâns mâna şi și a sprijinit capul pe umărul meu. Am stat acolo până când a răsărit soarele, aducând liniște în casa ei tulburată.

Şi acum, aici, în bucătăria apartamentului meu din Brooklyn, ne amintim de visurile noastre şi de începutul iubirii noastre, iar Dakota spune cu un glas scăzut:
— Ai spus că m-ai iubit dintotdeauna.
— Te-am iubit, e tot ce pot să-i răspund.

Pentru că acesta e adevărul.

21

Ultimele treizeci de minute au fost derutante, asta ca să fiu blând. Nu ştiu cum să opresc atracţia asta faţă de ea, nu ştiu nici măcar dacă ar trebui să încerc. Vorbele Dakotei înseamnă enorm pentru mine... cu toate astea, îmi scapă ceva şi o mică parte din mine nu le crede în totalitate. Sunt oarecum precaut şi nu sunt sigur că trebuie să mă arunc cu capul înainte când îmi spune ea.

Atracţia asta mă influenţează foarte mult şi copleşeşte mica voce enervantă care-mi spune că-mi scapă ceva.

Nu vreau ca acest moment să se sfârşească.

Nu vreau să plece.

Vreau să rămână și să recuperăm clipele când m-a abandonat, vreau să mă facă să mă simt din nou normal. E mai uşor să mă concentrez asupra altor oameni și să fac pe toată lumea fericită decât să mă împac cu faptul că poate sunt mai singur decât am cunosc. E atât de simplu să revin la obiceiurile pe care le aveam alături de ea. Pe vremuri, credeam că eram menit s-o protejez, că fiecare atom din trupul meu fusese creat doar de dragul ei. Eram cel mai fericit când o aveam pe ea, când aveam pe cineva să mă facă să mă simt important, dorit, necesar.

Dakota a venit aici, în apartamentul meu – a alergat spre mine. Dar, mă întreb, asta înseamnă oare că nu va mai fugi de mine? Trupul ei e acum atât de aproape, încât pot să întind mâna şi s-o trag la mine în braţe dacă vreau... şi chiar vreau. Am nevoie de atingerea ei. Trebuie să aflu dacă fiorul acela bine cunoscut mi se va răspândi în tot trupul din vârful degetelor ei. Trebuie să văd dacă-mi poate umple golurile pe care mi le-a lăsat în tot corpul.

Mai fac un pas şi-i cuprind silueta micuţă cu braţul. Ea se sprijină de mine fără întârziere și buzele mele le caută precaute pe ale ei. Gura ei e atât de moale; buzele-i sunt ca nişte nori în care vreau să mă pierd, sus, deasupra lumii reale și departe de durerea noastră împărtăşită. Vreau să plutesc în acest spaţiu unde suntem numai noi doi. Fără despărţiri, fără tragedii, fără părinţi de rahat sau examene, sau ore interminabile de muncă.

În clipa-n care îmi trec buzele peste ale ei, Dakota începe să gâfâie și mă podideşte un sentiment de uşurare. O sărut timid, atent să nu mă grăbesc prea tare. Limba îmi alunecă peste limba ei și ea se topeşte în mine, aşa cum o făcea odinioară.

Îmi duc cealaltă mână pe mijlocul ei şi o trag mai aproape. Materialul din care e făcut tutu-ul ei foşneşte când se întâlneşte cu pantalonii mei de trening și Dakota îşi foloseşte ambele mâini ca să-şi scoată fustiţa strălucitoare, după care îşi lipeşte trupul de al meu. Are corpul mai ferm decât îmi aminteam; antrenamentele epuizante dau rezultate şi îmi place senzaţia pe care mi-o dă acum, că e sigură pe ea și e a mea. Chiar e a mea, poate nu pentru totdeauna, dar acum este.

Gura Dakotei e oarecum leneşă, ca și cum ar fi uitat cum să mă sărute. O mângâi pe spate în timp ce ea încearcă să-şi amintească buzele mele. Îi desenez mici cercuri pe spate cu degetele mari şi ea oftează printre buzele mele. Sărutul ei e lent şi gura ei are gust de lacrimi și nu ştiu dacă sunt ale mele sau ale ei. Îşi trage nasul și mă desprind de ea.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Am gâtul plin de melasă și vorbesc lent, de parcă vorbele mi s-au blocat în beregată.

— Te simți bine?

Ea dă din cap și eu îi privesc chipul, cu multă atentie. Ochii ei căprui sclipesc din cauza lacrimilor şi buzele îi sunt ude, bosumflate. Se încruntă.

— Ce e?

— Sunt bine...

Îşi şterge ochii.

— Nu sunt tristă, sunt doar copleşită. Mi-a fost dor de tine.

}şi trage din nou nasul și o singură lacrimă îi alunecă pe obraz. I-o şterg cu degetul mare, iar ea suspină din greu în palma mea care-i cuprinde obrazul.

— O să-mi laşi un răgaz să-mi dau seama pe ce lume sunt? Te rog, Landon, ştiu că nu merit altă şansă, dar n-o să te mai rănesc niciodată. Îmi pare rău.

O trag lângă mine, în timp ce uşurarea şi neliniştea mă cuprind în acelaşi timp. O strâng în braţe. Am aşteptat luni întregi să aud aceste cuvinte, chiar dacă-mi oferă un da pe jumătate. Chiar dacă are nevoie de un răgaz să se lămurească, nu m-am aşteptat niciodată la scuze sau la ceva asemănător cu o declaraţie de dragoste. Poate de-asta sună totul atât de străin? Mi-am dorit să aud aceste cuvinte de atât timp, încât simt că exact asta am dorit să se întâmple. O să fie o binecuvântare sau un blestem? Sau amândouă?

Mintea mea nu poate opri gândurile care dau năvală. Le alung și o liniştesc.

— Şşş, şoptesc şi-mi sprijin bărbia de creştetul capului ei.

Trec câteva clipe, apoi ea se retrage puţin și ridică privirea la mine.

— Nu te merit, spune ea uşor.

Nu mă priveşte în ochi, dar continuă:

— Dar nu te-am dorit niciodată mai mult.

Îşi lasă capul pe pieptul meu şi plânge. Are pumnii strânși, prinși de tricoul meu. Un ţârâit slab răsună în tot apartamentul, iar Dakota reacţionează repede, dezlipindu-şi brusc capul de lângă mine.

Dacă tot vorbeam despre momente nepotrivite

— Îmi pare rău, e agentul meu, spune ea, repezindu-se în living. Mă rog, nu e agentul meu încă, dar ar putea deveni.

Agent?

De când are ea agent? Sau de când îşi doreşte să aibă? Ce mama dracului face un agent pentru o studentă la balet? Știu că a tot susţinut audiţii pentru mici roluri în reclame deocamdată, dar poate s-a hotărât să devină actriţă?

Din living, vocea ei zgomotoasă mă trezeşte din gânduri:

— Trebuie să plec!

Apoi Dakota bagă capul pe uşa bucătăriei.

— Îmi pare rău, dar e ceva important!

Lacrimile i s-au evaporat, iar expresia încruntată a fost înlocuită de un zâmbet strălucitor. Probabil că pe faţa mea se citeşte confuzia pe care o simt, pentru că ea intră în bucătărie spunând:

— O să mă-ntorc mâine, bine?

Se înalţă pe vârfuri şi mă sărută uşor pe obraz. Mă strânge de mână şi pare o altă persoană. E fericită, e uşoară ca fulgul. Nu-i cunoşteam această faţă și nu-mi dau seama dacă sunt dezamăgit că pleacă în mijlocul... chestiei ăsteia pe care o făceam noi aici sau entuziasmat de fiecare ocazie care i se oferă. Aleg să fiu fericit pentru ea și să nu-i pun motivele la îndoială.

— Mâine trebuie să muncesc, dar vineri o să fiu aici, toată seara, după cursuri, îi spun eu.

Dakota surâde.

— O să vin vineri!

Apoi adaugă:

— Şi poate rămân peste noapte?

Se uită timid la mine, ca şi cum n-ar mai fi rămas la mine niciodată. Îşi muşcă buzele şi îmi tot amintesc ultima oară când a fost la mine-n pat. În fine, nu chiar ultima oară, pentru că era beată și nu m-am atins de ea, ci înainte de asta.

Era frumoasă, iar pielea dezgolită îi strălucea în lumina subtilă a camerei mele din casa lui Ken. Mă trezise în inima nopţii, cu buzele în jurul penisului. Avea gura atât de caldă, atât de umedă, iar mie mi se sculase și mă făcusem de râs dându-mi drumul după numai câteva mişcări ale buzelor ei de-a lungul penisului.

— Landon?

Dakota mă readuce la realitate.

— Da, sigur.

Simt cum tot sângele mi se duce în penis.

Hormonii sunt nişte chestii înşelătoare şi jenante.

— Sigur că vreau să rămâi.

— Bine. Ne vedem vineri, spune ea, sărutându-mă repede pe buze.

Mă strânge de mână şi zboară pe uşă.

Somnul nu-mi dă târcoale. Mintea mea e blocată undeva în trecut.

Cum stau aici întins, holbându-mă la ventilatorul din tavan, am dintr-odată şaisprezece ani, scriindu-i Dakotei bileţele în clasă şi

sperând că n-o să fiu prins. Ea chicoteşte la cele scrise de mine, aluzii sexuale care ştiam că o s-o facă să zâmbească. Profesorul nostru nu-şi dădea seama de obicei că ne pasam bileţele toată ora şi nu ne-a prins niciodată. Până într-o zi când, spre nenorocul nostru, a observat. M-a prins cu mâţa-n sac și m-a obligat să citesc bileţelul în faţa întregii clase.

Obrajii îmi luaseră foc în timp ce-l citeam. Era ceva despre formele ei care au gust de căpşune cu ciocolată şi cum de-abia aştept s-o devorez.

O, frate, jalnic mai eram!

Clasa se rânjea, dar Dakota stătea cu spatele drept, zâmbindu-mi.

Nu părea niciun pic stânjenită, ci parcă de-abia aştepta să sară de la locul ei şi să mi-o tragă.

Sincer, credeam că încearcă doar să mă facă să mă simt mai puţin îngrozit, sfidând astfe un profesor care m-a obligat să dezvălui acel lucru tuturor.

Dar când mergeam spre casă, de fapt, m-a împins într-un colț al curţii sale din spate şi mi-a tras-o ca la carte. * Un Colt al

E greu de crezut că eram doar nişte adolescenţi când eram împreună. Am trecut printr-atâtea, prin atâtea premiere, bune și rele. Ne era bine împreună şi încă ne poate fi. Amintire după amintire mă inundă în dormitorul meu întunecat şi patul meu nu mi s-a părut niciodată mai gol.

Ziua de vineri parcă nu mai vine odată.

Ziua de vineri a venit mai repede decât mă aşteptam.

Ieri, după cursuri, am lucrat la Grind până la ora închiderii. Posey și Aiden erau amândoi acolo, dar Aiden era surprinzător de tăcut. Parcă nu era el. Părea concentrat la ceva undeva departe sau poate are un terapeut care i-a spus că miezul problemelor sale e faptul că e un dobitoc enervant. Nu ştiu care o fi fost motivul, dar m-am bucurat.

Dakota mi-a trimis ieri două mesaje și unul azi de dimineaţă, doar să-mi spună că de-abia aşteaptă să mă vadă. Revenirea ei bruscă la sentimente afectuoase e în continuare un pic derutantă, dar cu fiecare strop de atenţie pe care mi-l acordă, singurătatea mea se evaporă.

E un lucru atât de instinctiv, nevoia asta de a avea pe cineva alături! Nu m-am considerat niciodată o persoană care are nevoie de altcineva ca să mă simt complet și uneori mă întreb de ce sunt oamenii făcuţi aşa.

De ce încă din cele mai vechi timpuri tânjim după companie şi ne chinuim să găsim dragostea adevărată? Scopul vieţii, fie că eşti religios sau nu, este să-ţi găseşti compania potrivită, prieteni sau iubiţi.

Oamenii sunt nişte creaturi care tânjesc după afecţiune, iar eu sunt foarte, foarte uman.

22

Acum este ora şapte şi, pentru că n-am mai primit nicio veste de la Dakota de după-amiază, îi scriu un mesaj în care-i spun că de-abia aştept s-o văd. Ea îmi trimite un mesaj cu o feţişoară mulţumită. Nu ştiu cum să interpretez aceste emoji, aşa că mă hotărăsc că e unul fericit, nu unul plictisit.

Sper că nu-mi dă ţeapă.

Sper din tot sufletul să nu-mi dea ţeapă.

Într-un fel, nu-mi place deloc că acum e atât de imprevizibilă. Mi-e tare dor de perioada în care făcea parte din viaţa mea. Eram cel mai bun prieten al ei, iubitul ei. Îmi împărtăşea gândurile ei, speranţele, chiar și visurile ei. Visam împreună, râdeam împreună – îi ştiam fiecare gând, fiecare lacrimă pe care o vărsa.

Acum sunt pe dinafară, aşteptând ca ea să se decidă să mă sune. Mi-e dor de zilele când nu se punea problema să nu aibă timp pentru mine.

De ce mă demoralizez în halul ăsta? Trebuie să mă înseninez și să nu mă mai gândesc la toate relele pământului când vine vorba de ea. Sunt sigur că e pur şi simplu ocupată şi că o să mă sune sau o să-mi dea mesaj când o să poată.

Dacă avea de gând să-mi dea ţeapa, putea sa-mi spună.

Cred...

Stau întins în pat, uitându-mă la televizor, la un meci de hochei pe gheață. Mă uit la un jucător masiv, în echipament verzui, izbit de gheață. San Jose Sharks. Recunosc și echipamentul celor de la Sharks, și pe cel al adversarilor lor. Nu prea-mi pasă de niciuna dintre echipe, dar sunt din cale-afară de plictisit și nu ştiu ce altceva să fac decât să mă holbez la telefon, în aşteptarea apelului. de la Dakota.

— Landon... se aude o voce însoţită de o bătaie uşoară în uşa dormitorului meu.

E Tessa, nu Dakota, și încerc să nu fiu dezamăgit. I-aş spune să intre, dar trebuie să mă dau jos din pat. Nu pot să zac aici pur şi simplu şi s-o aştept pe Dakota. Cel puţin, pot să mă mişc până în living.

Da, ştiu că tot jalnic e, dar e mai puţin jalnic dacă stau pe canapea decât dacă zac în pat, nu-i aşa?

Mă ridic şi mă duc înspre uşă. O deschid şi o găsesc pe Tessa stând în prag, îmbrăcată în uniforma de la restaurant. Cravata de culoarea lămâii verzi îi face ochii să pară mai deschişi la culoare și are părul blond împletit într-o coadă care-i atârnă pe umăr.

— Hei, spune ea.

— Hei.

Îmi trec mâna peste barba scurtă şi trec pe lângă Tessa, ducându-mă în living. Tessa se aşază la capătul celălalt al canapelei, iar eu îmi urc picioarele pe măsuţa de cafea.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine? o întreb.

— Mda... ,

Face o pauză.

— Aşa cred. Ţi-l aminteşti pe tipul ăla pe nume Robert? Cel pe care l-am cunoscut când am fost la lac cu mama ta și cu Ken?

Încerc să-mi aduc aminte detaliile acelei excursii. Chiloţii roşii plutind în jacuzzi, Tessa și Hardin de-abia schimbând două vorbe, bruneta în rochie neagră, jocul de-a *Eu văd* cu Hardin și Tessa pe stradă.

Nu-mi amintesc pe nimeni pe nume Robert, poate în afara... chelnerului.

Ah, la naiba, mi-l amintesc. L-a scos din minţi pe Hardin.

— Da, chelnerul? întreb.

— Da, chelnerul. Deci ghici cine lucrează cu mine, începând de azi?

Ridic din sprânceană.

— Nu cred! Aici, în Brooklyn?

Ce coincidenţă bizară!

— *Ba da,* să crezi, spune ea glumind, dar îmi dau seama că nici ei nu i se pare foarte amuzant. A intrat şi am fost atât de surprinsă să-l văd aici, în celălalt capăt al ţării. Îşi începe pregătirea când o termin eu. E atât de ciudat, nu-i aşa?

E ciudat, fără doar şi poate.

— Puţin, da.

— Parcă universul mă pune la încercare sau ceva de genul ăsta.

Are vocea greoaie şi epuizată.

— Crezi că e-n regulă să mă-mprietenesc cu el? Nu sunt nici pe departe pregătită să ies cu cineva.

Se uită în jurul ei.

— Dar mi-ar prinde bine să am mai mulţi prieteni. E-n regulă, nu-i aşa?

— Poftim? Mai mulţi prieteni în afara mea? Cum poţi face asta? o necăjesc eu.

Tessa încearcă să mă lovească cu piciorul, iar eu o prind de talpa cu şosetă roz, gâdilând-o. Ea ţipă și vrea să mă pocnească, dar e uşor de oprit. Ridic braţele şi o cuprind, zădărnicindu-i astfel orice plan de răzbunare. Ea ţipă şi râsul ei răsună în tot apartamentul.

Doamne, cât îmi era dor de râsul ei.

— Frumoasă încercare, spun, râzând și gâdilând-o.

Ea ţipă din nou, zbătându-se ca un peşte în cârlig.

— Landon! strigă teatral Tessa, încercând sa se elibereze din strânsoarea mea.

Cred că așa merg lucrurile când ai o soră. De-abia aștept să vină pe lume micuța Abby. Trebuie să mă mențin în formă ca să țin pasul cu ea. Uneori îmi fac griji că diferența de vârstă dintre noi e prea mare și că n-o să fie prea apropiată de mine.

Tessa încă mă pocnește cu picioarele și îi dau încet drumul. E roșie la față și are părul ciufulit. Cravata verde îi e azvârlită peste

umăr și nu mă pot abține. Izbucnesc în râs. Ea scoate limba la mine. Aud ceva şi mă uit înspre hol.

Dakota stă în prag holbându-se, cu faţa încremenită, la Tessa şi la mine.

Îi zâmbesc, uşurat că nu mi-a dat ţeapă.

— Bună.

— Hei, Dakota.

Tessa îi face cu mâna, încercând să-şi aranjeze codiţa cu mâna cealaltă. Mă ridic de pe canapea și mă duc înspre Dakota. Poartă un tricou alb, cu un umăr dezgolit, care de-abia îi acoperă bustiera roz de dedesubt. Are nişte pantaloni trei sferturi de sport, iar materialul negru i se mulează pe piele.

— Mă-ntorc la muncă. Dacă aveţi nevoie de ceva cât sunt plecată, daţi-mi un mesaj, spune Tessa.

Îşi ia geanta de pe masă şi vârâ cheile în buzunarul şorţului. N-am terminat discuţia despre Robert, dar nu cred că s-ar simţi în largul ei să vorbim cu Dakota prin preajmă. Totuşi mi se pare ciudat că el e aici, locuind în Brooklyn. Daca am fi fost într-o carte cu benzi desenate, aş fi putut jura că e un urmăritor sinistru sau un soi de spion.

Dacă ar fi spion ar fi mai interesant, desigur.

— Sigur, îi spun în timp ce se-ndreaptă spre uşă.

Mă întorc spre Dakota și observ că nu s-a clintit din locul în care stă de când a intrat.

— Eşti foarte frumoasă, îi zic.

Ea zâmbeşte uşor.

— Tare frumoasă...

Mlă duc la ea și o sărut pe obraz.

— Cum ţi-a mers azi?

Se relaxează şi nu-mi dau seama dacă e prost dispusă sau dacă are emoţii pentru că e singură cu mine după atâta timp.

— Mi-a mers bine. Am mai avut o audiţie, de-asta am întârziat. Am venit cât am putut de repede. Deşi mi se pare că ţi-a priit aşteptarea, spune ea, cu o nuanţă sarcastică.

— Da, discutam cu Tessa. Are o perioadă grea.

Ridic din umeri şi o iau de mână, ducând-o spre canapea.

— Încă? Tot din cauza lui Hardin? întreabă ea.

— Da, mereu va fi din cauza lui Hardin.

Zâmbesc uşor, încercând să nu mă gândesc prea mult la vizita lui weekendul viitor şi la faptul că sunt un mare laş şi că nu i-am spus încă Tessei. Ştie că vine, doar că nu atât de repede.

O să încerc să păstrez secretă deocamdată chestia cu chelnerul nou şi vechi. Deşi e doar o coincidenţă, Hardin va face din ţânţar armăsar.

— În fine, mie mi se părea că se simte bine, spune Dakota, privind în jurul ei în living.

— S-a întâmplat ceva? o întreb. Pari supărată sau ceva de genul ăsta. Cum a mers audiţia?

Ea scutură din cap, iar eu îi iau picioarele şi i le aşez la mine-n poală. Îi scot tenişii şi încep să-i fac masaj. Dakota închide ochii şi-şi lasă capul pe spătarul canapelei.

— A fost bine. Nu cred că voi obţine rolul. Coada la audiţii se-ntindea dincolo de ușa de la intrare când am plecat. Eu am fost a treia – probabil că au și uitat de mine.

Nu-mi place când are o părere atât de proastă despre ea însăşi. Nu ştie cât e de talentată? Că nu poate fi uitată atât de uşor?

— Mă-ndoiesc. N-au cum să te uite.

— Tu eşti subiectiv.

Îmi zâmbeşte uşor, iar eu îi întorc un surâs larg.

— Nu prea, mă strâmb eu. Tu *ai văzut* cum arăţi?

Îşi dă ochii peste cap şi tresare când o apăs uşor pe degetele de la picioare. Încerc să-i scot şosetele, dar ele se lipesc de piele.

— Ăsta e cumva sânge? o întreb, scoţându-i uşor şosetele de bumbac.

— Probabil, spune ea, ca şi cum n-ar fi mare scofală.

De parcă ar fi o tăietură într-o foaie de hârtie pe care de-abia a observat-o.

Dar e sânge. Degetele îi sunt pline de sânge uscat... am văzut ce pot face pantofii de balet picioarelor ei şi înainte, când nu dansa non-stop. Rănile erau rele şi atunci. Dar acum sunt mai rele decât le-am văzut vreodată.

— Doamne, Dakota!

Îi scot şi celălalt ciorap.

— E-n regulă. Am poante noi şi încă nu m-am obişnuit cu ele.

Încearcă să se îndepărteze de mine, dar eu îi pun mâna pe picior şi o opresc.

— Stai aici.

Îi ridic picioarele de la mine din poală şi mă scol de pe canapea.

— Aduc un prosop, îi spun.

Pare că vrea să spună ceva, dar tace.

Iau un prosop curat din dulapul din baie şi-l ud cu apă caldă. Caut în dulap aspirină şi scutur cutia. Desigur, e goală. Nu-mi pot imagina că Tessa a lăsat în urma ei o sticlă goală, aşa că vina e a mea.

Mă uit în oglindă în timp ce prosopul se îmbibă de apă şi încerc să-mi aranjez părul. Mi-a crescut prea mult în vârf. Trebuie să-l tai la spate; începe să se onduleze pe ceafă şi am nevoie urgent de un tuns, dacă nu vreau să încep să semăn cu Frodo.

Închid apa şi storc surplusul de apă din prosop. E un pic cam fierbinte, dar se va răci până când ajung înapoi în living. Iau şi un prosop uscat şi mă întorc la Dakota.

Dar când mă apropii de ea, doarme dusă pe canapea. Are gura uşor întredeschisă şi ochii strânşi. Cred că e epuizată.

Mă aşez la loc, atent să n-o trezesc, şi-i trec cât pot de uşor prosopul peste rănile de la picioare. Ea nu se mişcă, ci doarme dusă cât timp îi curăţ juliturile şi îi curăţ sângele uscat.

Munceşte prea mult. Se vede asta de la picioarele însângerate până la epuizarea de pe chipul ei. Vreau să-mi petrec timpul cu ea, dar vreau să se şi odihnească. Aşa că strâng prosoapele pline de sânge, iau pătura de pe scaun şi o învelesc.

Ce pot să fac cât timp ea doarme?

Tessa e la muncă, Posey e la muncă... şi aici se încheie lunga listă a prietenilor mei.

23

Într-un final, aspirina şi Gatorade-ul sunt prietenii la care decid să apelez, ceea ce înseamnă că trebuie să fac un drum până la magazinul de delicatese.

Ellen e la muncă şi, pentru că mâine e ziua ei, am încercat s-o binedispun întrebând-o ce mai face (nu mare lucru) și ce cadou crede că-i vor lua părinţii ei (din nou, nu mare lucru).

Ceea ce mi se pare oribil. Aşa că o iscodesc ca să aflu ce-i place, pentru a-i aduce un cadou amuzant.

La întoarcere, o sun pe mama şi vorbesc câteva minute cu ea și cu Ken.

Când mă întorc acasă, închid telefonul, auzind zgomot în living, şi-mi imaginez că Dakota s-a trezit. Intru şi o văd cum îmi aruncă o privire confuză, de genul unde-mama-naibii-ai-fost. Îmi aşez telefonul pe masă cât pot de lent.

E un gest aproape comic, dar mă simt captiv într-o sală de interogatoriu sau ceva de genul ăsta. Cu diferenţa că aici există Cheez-It şi câteva sticle de Gatorade. Deci poate că nu e o sală de intergatoriu.

Totuși... Dakota ar putea fi o polițistă cu fundul sexy. Îmi pot imagina trupul ei îmbrăcat într-o uniformă mulată, și pe mine dezbrăcând-o. Expresia de pe chipul ei acum îmi spune că, dacă ar fi polițistă, m-ar aresta. Și nu într-un fel sexy, ghiduș, gen leagă-mă cu-cătuşele-de-pat-şi-joacă-te-cu-mine.

— Erau mama și Ken la telefon. Aveau programare azi pentru micuța Abby, îi spun cu un zâmbet oarecum fals .

Fals nu deoarece n-aş fi fericit de evoluţia bebelușului sau nu m-aş bucura că Ken e încă îndrăgostit lulea de mama, ci pentru că brusc devin paranoic că Dakota m-a auzit vorbind cu mama despre Nora exact la finalul conversaţiei.

Dar Nora e prietena mea, dacă nu cumva e mult spus. Totuși, dacă Dakota m-a auzit pomenindu-i numele ei mamei, o să devină și mai geloasă pe colega ei de apartament. E deja destul de încrâncenată și vreau să priceapă că nu are de ce să-și facă griji. Cu Nora n-am nicio șansă, chiar dacă aș încerca. Ar fi complicat din cauza prieteniei ei cu Tessa și oricum de-abia o cunosc – așa că de ce atâta supărare?

Dakota se ridică şi-și întinde spatele.

— Deci ce mai face? întreabă ea. Abby. Cum se se simte acolo înăuntru?

Răsuflu uşurat și intru în bucătărie cu sacoşa de cumpărături. Dakota vine în urma mea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu şi punându-şi capul pe umărul meu. Părul îi miroase a cocos, iar buclele ei moi mi se lipesc de obraz.

— Bine se simte. Păreau un pic încordaţi, dar cred că-mi fac eu prea multe griji.

Simt pe gât răsuflarea caldă a Dakotei.

— *Prea multe griji? Tu?* Nu mai spune!

Chicoteşte, iar râsul ei e superb, exact ca ea. Ridic mâna şi o strâng uşor de braţ.

— Mă bucur că totul e în regulă. Dar tot e ciudat când mă gândesc că mama ta e gravidă la vârsta asta.

Îşi dă seama că a sunat prost și se redresează repede, adăugând:

— Ciudat, dar nu în sensul rău al cuvântului. E cea mai bună mamă pe care am văzut-o vreodată, iar tu și Abby sunteți norocoși c-o aveţi, la orice vârstă. Nu-l cunosc foarte bine pe Ken, dar din câte îmi spui tu, va fi un tată minunat.

— Va fi, îi zic şi o sărut pe braţ, în timp ce aşez gustările în dulap.

— Să sperăm că Abby va semăna mai mult cu tine și mai puțin cu Hardin.

Râde din nou şi pielea mi se înfioară. Nu-mi place cum a chestia asta. Nu-mi place deloc.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Îi iau mâinile de pe mine şi mă întorc ca s-o privesc. Dakota surprinsă de reacţia mea. Oare exagerez? Nu prea cred.

— Glumeam și eu, Landon. Nu înseamnă nimic. Voi doi sunteţi atât de diferiţi, atâta tot.

— Toţi suntem diferiţi, Dakota. Nu ai niciun drept să-l judeci. Nici pe el, nici pe altcineva.

Ea oftează și se aşază pe masa din bucătărie.

— Ştiu. Nici nu voiam să-l judec. Sunt ultima persoană care are dreptul de a judeca pe cineva.

Îşi coboară privirea.

— A fost o glumă de rahat pe care n-o s-o mai fac. Ştiu că ţii mult la el.

Umerii mi se relaxează şi încep să mă întreb de ce m-am enervat atât de repede. Parcă a venit de nicăieri, deşi m-am săturat de oamenii care se iau de fratele meu vitreg.

Dakota pare că regretă... iar Hardin e într-adevăr o pastilă greu de înghiţit. N-o pot condamna că are părerea asta proastă despre el. Îl ştie drept tipul care a făcut praf dulapul cu vase pe care răposata mea bunică i le lăsase moştenire mamei. Şi care a refuzat să-i spună pe numele ei adevărat.

Hardin se preface că nu ştie numele niciunei femei în afară de Tessa. Aşa că Dakota a devenit „Delilah” de câte ori i se adresa. Nu știu de ce face Hardin chestia asta și uneori mă întreb dacă n cumva a uitat cu adevărat numele tuturor femeilor, cu excepția celui al Tessei.

Între cei doi s-au întâmplat lucruri ciudate.

Dar n-o să-mi petrec toată seara supărat pe Dakota din cauza unui simplu comentariu.

— Bine. Hai să vorbim despre altceva. Ceva mai uşurel, sugerez.

Vreau să depăşesc momentul, de vreme ce şi-a cerut deja scuze și chiar nu voia să insinueze nimic cu remarca ei. Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să-mi povestească despre zilele ei și despre nopţile ei.

Vreau să stau lângă ea în pat și să-mi aduc aminte despre adolescenţa noastră nebună, când ne uitam la filme în serile din timpul săptămânii şi făceam concurs de mâncat rulouri cu pizza pe canapeaua mea extensibilă. Mama nu m-a chestionat niciodată ce fac cu atâtea pungi de rulouri cu pizza pepperoni. A avut motiv să se întrebe ce se întâmpla când am început să cer combinaţii variate, pentru că ştia că le urăsc. Dar nu m-a întrebat niciodată de ce Dakota mănâncă atât de mult de câte ori vine pe la noi. Cred că bănuia că, de vreme ce un carton de beri costa cât o pungă de rulouri cu pizza, şansele ca Dakota să găsească mâncare în frigiderul de acasă erau mici.

— Mulţumesc.

Dakota îşi lasă privirea în jos, iar eu îi zâmbesc şi mă apropii de ea.

— Vino-ncoace!

Mă aplec, o ridic în braţe şi ea ţipă. E uşoară, mai uşoară decât ţineam eu minte, dar e o senzaţie minunată s-o ţin în braţe.

Cei 22 de paşi până la canapea nu-mi sunt suficienţi ca să recuperez ultimele câteva luni în care n-am atins-o, dar o aşez pe perne. Aterizează cu o bufnitură înfundată și trupul i se leagănă în sus câțiva centimetri. Ţipă din nou. Mă dau înapoi, iar ea se ridică imediat, fugind după mine, cu un zâmbet larg. Chicoteşte, cu faţa roşie şi cu părul răvășit.

Când se aruncă spre mine, mă dau la o parte din calea ei. Alunec pe covorul gros pe care trebuia să-l fixez din ziua în care m-am mutat aici şi sar pe scaun, iar ea ratează să mă atingă la numai câţiva centimetri. Ceva se aude scârţâind sub mine.

Sper că n-o să rup scaunul ăsta nenorocit.

Sar de pe el și patinez pe podea cu ajutorul şosetelor. Îmi pierd echilibrul și muşchii nu mă ajută să mă redresez. Îmi dau seam că pantalonii mei sunt atât de strâmţi, încât picioarele mi se sucesc într-un fel dureros şi nefiresc. Cad la podea, mă sprijin într-un picior şi-mi răsucesc trupul. Atunci Dakota năvăleşte peste mine. Pare îngrijorată când îmi pune o mână pe umeri şi cu cealaltă îmi ridică bărbia, obligându-mă să mă uit la ea.

Râd de mă doare burta, dar piciorul nu mă doare deloc.

Panica Dakotei se transformă în amuzament şi râsul ei e muzica mea preferată.

O prind de umeri şi o trag la mine în poală. Îmi cuprinde gâtul cu mâinile și mă trage mai aproape, ca s-o sărut.

Buzele ei sunt mai delicate decât atingerea mea şi, nu pentru prima oară, mă îndrăgostesc de ea ca un prost, împletindu-mi limba cu a ei.

24

Mâinile Dakotei îmi alunecă de pe gât pe braţe, mângâindu-le. Le masează în sus şi-n jos, zăbovind câteva clipe în plus pe bicepşi.

Nu pot să mă prefac că nu sunt mândru de corpul meu. În special după ce ani întregi l-am urât. Mă face să mă simt puternic şi sexy pentru prima oară în viaţa mea şi sunt în al nouălea cer când îi simt mâinile atingându-mă peste tot.

— Mi-a fost tare dor de tine.

Cuvintele Dakotei sunt rostite undeva între hohot de plâns şi geamăt și mi se adresează mie, bărbatul care sunt acum, nu doar băiatului care eram când am cunoscut-o.

— Mie mi-a fost şi mai mult, îi spun.

Ochii căprui ai Dakotei sunt aproape închişi, nici nu le mai desluşesc culoarea. Dar eu le ştiu culoarea; am învăţat-o pe de rost cu mult timp înainte. I-am învăţat pe de rost fiecare formă a trupului, de la fiecare milimetru al semnului din naştere de pe piciorul stâng până la culoarea ochilor. Sunt de un căprui deschis, iar dreptul are o nuanţă mierie. Le povestea copiilor de la şcoală că micul semn de pe faţă era de la o cicatrice căpătată într-o bătaie, în fosta ei şcoală, dar nu era adevărat. Spunea mereu poveşti care o făceau să pară mai intimidantă, pentru că acasă nu era deloc aşa.

— Am nevoie de tine, Landon.

Vocea Dakotei e o şoaptă disperată în timp ce mă sărută.

Mâinile ei sunt pe spatele meu acum, trăgând de tricou. Îmi sărută linia gâtului şi mâinile ei mici se căznesc să-mi scoată tricoul. Podeaua e rece, dar ea e atât de fierbinte şi simt că am emoţii și că sunt excitat și mintea mi-o ia razna.

— Ajută-mă, spune Dakota, trăgându-mă în continuare de tricou. Nu-l pot scoate aşa, zice ea și mă linge pe gât.

Mă mişc repede, detestând faptul că trebuie să mă dezlipesc de ea, dar pregătit să-mi scot toate hainele – și pe ale ei.

Trag de tricoul cu emblema WCU şi-l arunc cât colo... doar că se agaţă de lampă şi rămâne acolo, făcând lumina din încăpere oarecum roşiatică.

Sunt atât de penibil, încât nici nu sunt în stare să arunc un tricou la modul sexy? Pe bune?

Sper că a observat că port roşu, culoarea ei preferată la mine, și pantaloni de trening, aşa cum i-a plăcut întotdeauna. Odinioară mi se părea ciudat că-i plăceau atât de mult hainele mele de interior, dar, având în vedere pasiunea ei faţă de bustiere şi pantaloni de yoga, acum înţeleg.

— Vino-ncoace, spune Dakota, cu un glas dulce.

Dulce şi ispititor.

Mă întorc la ea și mă întreb dacă nu cumva ar trebui să mergem la mine în cameră. E ciudat să stăm pe jos în living şi să

ne scoatem hainele de pe noi?

Dakota răspunde la această întrebare în locul meu. Își scoate tricoul peste cap și cumva reuşeşte să-şi scoată şi bustiera odată cu el. Cu sânii ei dezgoliţi, cu buzele ei umede și cu felul în care se uită la mine, s-ar putea să mă inhib chiar înainte de a începe.

Cunosc acea privire. Cea cu ochii aproape închişi și cu buzele leneşe. Am văzut această expresie de atâtea ori și acum iat-o din nou.

E dorinţă pură, dată prin zahăr, și trebuie să gust din ea.

Mă apropii de ea, îi prind unul dintre sânii moi în palmă și pe celălalt în gură. Sfârcurile îi sunt ca nişte pietricele tari sub atingerea limbii mele şi, naiba să mă ia, mi-a fost dor de trupul ei.

Geme acum, iar mie mi se scoală imediat.

Mi-a fost dor de ea, aveam nevoie de ea. Dakota geme şi-şi lipeşte trupul de mine, ridicându-se în genunchi ca să se apropie şi mai mult de mine. Îmi mut mâna de pe sân pe abdomenul ei, iar degetele mele îi găsesc vaginul, ud și fremătător. Îmi folosesc arătătorul ca să-i mângâi locul acela umed cu mişcări circulare.

Ştiu cât de mult o înnebuneşte chestia asta.

Trupul Dakotei a răspuns întotdeauna la mângâierile mele. De obicei îşi da drumul sub atingerea mea, aşa că asta nu mă surprinde. Ceea ce mă uimeşte este cât de clar gândesc când o ating. Îi sug sfârcurile, iar degetul meu descrie cercuri mici pe clitorisul ei, iar eu sunt conştient de fiecare amănunt. Sunt conştient de buclele care i se revarsă pe umeri şi de mâna cu care mă trage de păr în timp ce spune gâfâind:

— Mai vreau, te rog, mai vreau.

Nu sunt obişnuit să fiu atât de prezent în timp ce o ating. Eram întotdeauna atât de pierdut în aceste senzaţii că de-abia puteam gândi normal. .

Îmi trec vârful limbii peste sfârcurile ei tari, iar Dakota se smuceşte de lângă mine.

Mă retrag, îngrijorat că am făcut ceva greşit.

Se întinde și trage de pantalonii ei strâmţi, dându-i jos de tot, anunţându-mă astfel că lucrurile merg de minune. Ma uit la trupul ei dezgolit şi constat că nu poartă chiloţi.

Doamne Dumnezeule mare, nu poartă chiloți și e udă leoarcă. E atât de umedă, încât o să-mi lase probabil o baltă pe podea, și eu sunt cel responsabil de asta.

Iar acest gând mă face să mă simt al naibii de bine.

— Fă dragoste cu mine, Landon.

Nu e o rugăminte, ştiu asta. O cunosc bine.

Se întinde pe spate şi brusc îmi amintesc că a spus că viaţa noastră sexuală era „plictisitoare” și obrajii mi se aprind de stânjeneală.

Plictisitoare, ha?

Dakota e complet goală și ușa e încuiată și aşteaptă să mă urc pe ea și să facem sex normal şi „plictisitor” aşa cum făceam în trecut.

Doar că pentru mine nu era plictisitor.

Cu toate astea, am de gând să-i demonstrez că nu sunt plictisit deloc. Am câţiva aşi în mânecă.

M-am uitat la atâta pornografie, încât am devenit, practic, expert.

Dacă Dakota ar şti că mă uit pe site-uri porno, ar fi probabil ofticată. S-a despărţit odată de mine când mi-a găsit o revistă *Playboy* sub saltea. Frate, adolescenţii din ziua de azi nici nu ştiu ce viaţă uşoară au, cu pornografia pe care o pot accesa de pe telefon, fără grija că mamele pot afla când le fac curăţenie prin cameră.

În fine, bat câmpii.

Trebuie să redevin aventuros şi sexy şi aşa mai departe.

— Nu te mai mişca, îi spun, iar ea îşi ridică privirea către mine.

Dă din cap, dar pare derutată. Îmi scot pantalonii şi boxerii. Nu mai încerc să-i arunc cât colo. Îi aşez lângă noi şi continui de parcă aş avea un plan.

Dar nu am niciun plan.

Vreau s-o las cu gura căscată.

Vreau să-şi amintească de mine și să nu mă uite niciodată şi să nu poată trăi fără mine, toate într-o atingere de-a mea de o secundă.

Mi-am propus multe, dar o voi ului...

— Te simţi bine? întreabă ea și nerăbdarea îi răzbate din glas.

Dau din cap şi mă târăsc spre ea, gol, excitat şi emoţionat. Îi ating coapsele cu mâinile, iar ea tremură când îmi trec vârfurile degetelor peste pielea ei catifelată. Pielea ei cafenie se înfioară şi e atât de frumoasă, ca un soare care mă mistuie.

Îi ating uşor genunchii şi-i desfac coapsele. Dă semne că ar vrea să se ridice, dar îi fac semn cu mâna să se oprească.

— Lasă-mă să-ncerc ceva!

Mă dau in spate şi-mi apropii gura de trupul ei. Are pielea sărată, iar eu am penisul atât de tare, încât mă doare.

Îi sărut pielea, de la buric la sânii obraznici şi înapoi. Ea tremură sub mine și gâfâie atât de tare, încât mă face să tremur de dorință. Trebuie să am răbdare, să-i arăt că o pot satisface, nu că sunt „plictisitor”...

Gura mea coboară şi mai mult şi lasă în urma ei o urmă de săruturi pe tot trupul ei. Pe şolduri şi jos, între coapse. Geme când limba mea îi atinge clitorisul. Penisul îmi zvâcneşte şi palmele probabil că îmi transpiră.

Oare mă pricep la asta?

Încerc să-mi alung toate îndoielile din minte şi-mi trec limba peste trupul ei. Îmi şopteşte numele când o ating acolo, lingându-i umezeala şi sugându-i clitorisul excitat. Degetele ei mi se înfig

în umeri şi-mi rosteşte numele la nesfârşit. Înseamnă că mă pricep. Picioarele i se încordează, iar eu îmi mişc limba și mai repede, savurându-i dulceaţa.

Când îşi pune picioarele în jurul gâtului meu, îi duc o mână la sâni și cealaltă între coapse. Îi ating încet vaginul cu degetul, iar ea geme, ascultătoare şi înfierbântată. Mă simt ca un rege.

— Nu mai pot aştepta.

Mă trage de păr, apoi de umeri, iar eu o mai ling o dată şi-mi ridic trupul ca s-o pătrund.

— Te rog, mă imploră ea, iar eu îmi aşez vârful penisului între picioarele ei.

Ea geme şi eu de-abia aştept să fiu înăuntrul ei.

Încerc să o sărut, dar ea îşi fereşte capul, lipindu-se cu gâtul de buzele mele.

Îi sug pielea, suficient cât s-o înnebunesc, dar nu cât să-i las urme.

Îmi fac curaj și mă împing în ea, prinzând-o de fund... dar nu se întâmplă nimic.

Îmi iau penisul în mână și mă fac mic.

Mic e cuvântul potrivit... *De ce nu mi se scoală?*

Asta e vreo farsă crudă pe care mi-o joacă universul?

Îmi mişc mâna în sus şi-n jos, privind din nou la trupul sexy al Dakotei. Părul ei ondulat îi încadrează chipul frumos și buzele pline de parcă ar fi o operă de artă. Îi privesc sânii cu sfârcurile încă tari.

Ce mama naibii am păţit? E atât de sexy, atât de pregătită, iar eu m-am înmuiat?

Mă masturbez în continuare, rugându-mă să mi se scoale la loc. Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

De ce, Doamne, de ce mi se întâmplă acum?

— Care-i problema? întreabă Dakota, dându-şi seama că e ceva în neregulă cu mine.

Scutur din cap şi-mi blestem trupul trădător.

— Nimic, doar că... am nişte dificultăţi.

Trebuie să recunosc asta şi jena pe care o resimt acum nu se compară cu nimic din ce am simţit înainte, dar chiar nu sunt în situaţia să mint. E o problemă pur și simplu imposibil de ascuns.

Da, n-am fost în viaţa mea mai stânjenit. Nici măcar atunci când mama ne-a prins făcând sex la mine-n cameră, deşi trebuia să fie la muncă. Nici măcar atunci când Josh Slackey mi-a dat pantalonii jos în faţa clasei, într-a cincea.

Nici măcar atunci când am căzut în baie masturbându-mă și Nora a venit în fugă să mă ajute.

Și asta din urmă era în topul celor mai stânjenitoare situaţii.

— Dificultăţi? insistă Dakota.

Se ridică, iar mie-mi vine să intru în pământ de ruşine. Într-o gaură neagră și întunecată unde să nu mă poată găsi nimeni.

— Ăă, da, e tot ce sunt în stare să spun.

— Nu ţi se scoală? ghiceşte ea, iar eu îmi doresc din tot sufletul să dispar.

Ridic mâinile şi mă ridic în genunchi.

— Era tare mai devreme. Nu ştiu de ce...

Dakota ridică şi ea mâna.

— Nu pricep. Cum poate să nu ţi se scoale?

Privirea i se mută asupra penisului meu moale și mă simt de parcă aş avea cinci centimetri.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce mama naibii mi se-ntâmplă.

Îmi trec repede mâna prin păr, sperând să-mi urmeze mişcarea cu privirea și să nu se mai uite acolo jos.

— Poate încercăm altceva?

Dakota dă din cap. Dar nu mai pare deloc înfierbântată, aşa cum era acum câteva clipe. Nu mai pare o sălbăticiune gata să mă devoreze. Pare derutată şi stingherită și sper să nu creadă că asta are vreo legătură cu ea sau cu înfăţişarea ei.

E de frumoasă, atât de sexy, şi oricare bărbat ar fi un tâmpit dacă n-ar crede asta. Nu ştiu ce mama dracului mi se întâmplă, dar sunt convins că nu e vina ei.

— Nu... hai să-ncercăm aşa, spune ea, coborându-şi gura la penisul meu.

Mi-l ia în gură şi încerc să mă concentrez la senzaţia aceea de căldură, la felul în care-şi trece limba peste capul penisului meu. Exact aşa cum îmi doresc.

Dar tot nu se întâmplă nimic.

Se opreşte după câteva secunde și se retrage. Are chipul încremenit și mă priveşte, apoi se uită repede în altă parte.

— Îmi pare foarte rău, îi explic. Nu ştiu ce naiba se-ntâmplă cu mine, dar nu e deloc vina ta și n-are de-a face cu sentimentele mele faţă de tine.

Dakota se uită în altă parte şi simt cum se închide.

— Pot să...

Nu ştiu cum să exprim în cuvinte ce vreau să-i spun.

— Pot să te termin, ştii tu, cu gura? îi zic.

Ea îşi suceşte capul, iar privirea pe care mi-o aruncă este una extrem de aprigă. E clar că nu-i place deloc ideea asta.

— Pe cuvânt că-mi pare rău, îi spun din nou.

— Nu mai vorbi! Te rog!

Nu mă țin după ea când străbate holul și ajunge la b

Se ridică și-și adună hainele.

Nu mă țin după ea când străbate holul şi ajunge la baie, e mai bine așa.

Când trântește ușa, mi se pare că vibrația mă străbate din cap până-n picioare, dar rămân neclintit.

Mă simt ca un dobitoc și habar n-am cum să repar asta. Habar n-am cum să tratez o astfel de situație și o cunosc suficient de bine pe Dakota ca să știu că atunci când se ănchide în ea nu mai ai ce-i face. Asta e. Am pus-o într-o situație jenantă și nu voiam să se întâmple așa, chiar nu voiam.

Îmi iau pantalonii de pe jos şi mi-i trag pe mine.

Nu-mi vine să cred că după atâta timp în care m-am gândit și am visat la ea, nu mi s-a sculat când a trebuit. Mă uit în jos la penisul meu necooperant.

— Bravo ţie!

Încerc să gândesc... *Gândeşte, Landon!*

Mă holbez la pisicuţele cu pălării de pe peretele holului, în speranţa că mă pot ajuta. Dar pozele astea ciudate nu-mi dau niciun sfat. Ca să vezi!

Stau la uşa băii şi încerc să mă gândesc ce să spun, cum să-mi cer scuze ca să priceapă cât de rău îmi pare c-am făcut-o să se simtă ca și cum n-ar fi destul de bună pentru mine.

E mai mult de-atât, e tot ce mi-am dorit vreodată.

E singura femeie cu care am fost vreodată.

A fost prima mea iubire, singura mea iubire.

— Dakota!

Bat cu degetele în uşă.

Ea nu zice nimic. Peste câteva clipe, dă drumul apei de la chiuvetă, iar eu aştept.

Timpul pare să treacă incredibil de lent când te-ai făcut de râs, pe tine și încă pe cineva, dintr-o singură mişcare. Bat din nou la uşă, dar ea nu răspunde. Apa curge în continuare şi asta a făcut în ultimele trei minute. Bat iar. Ea nu răspunde.

— Dakota, te simţi bine? spun de dincolo de uşa băii.

Apa care curge e singurul zgomot pe care-l aud când îmi lipesc urechea de uşă.

Se simte bine? De ce curge apa la nesfârşit?

Din instinct, rotesc mânerul şi deschid uşa.

Îmi pare rău..., încep din nou, dar când mă uit mai bine în baia micuţă, constat că e goală.

Fereastra e deschisă.
Perdelele flutură în vânt.
Iar eu trag o înjurătură pentru că blocul are ieşire de incendiu.

25

Au trecut mai puţin de zece minute de când Dakota a fugit de la mine din casă, iar mie îmi e din ce în ce mai ruşine. Urăsc că mi s-a întâmplat asta, că i s-a întâmplat ei.

Nu-mi pot imagina cum s-a simţit din cauza stângăciei mele.

În fine, *într-un* fel îmi pot imagina, având în vedere că s-a căţărat pe scara de incendiu şi a preferat să dispară pe acolo ca să scape dracului de mine. Aş fi preferat să discutăm, chiar să ţipe la mine, în loc să se furişeze pe fereastra băii. Mă simt ca un rahat pentru faza asta.

Îmi închipui că ea se simte şi mai nasol.

Vorbele ei îmi răsună în urechi:

— *Nu pricep. Cum poate să nu ţi se scoale?*

— *Nu pricep. Cum poate să nu ţi se scoale?*

M-am simţit mult mai rău din acel moment și acum aceste cuvinte mi se tot învârt prin minte.

Nu
pricep.
Cum
poate
să nu
ţi se
scoale???

Stau pe canapea, cu faţa îngropată în mâini. Dakota probabil că n-o să mai vrea să discute cu mine o vreme, poate niciodată. Gândul acesta mă ameţeşte. Nu-mi pot imagina viaţa fără ea. Noţiunea asta e atât de ciudată. Prea ciudată. O cunosc de când eram copii şi, chiar când ne-am despărţit, tot ştiam că e acolo undeva, nedetestându-mă. Nu m-aş simţi bine dacă ar avea resentimente faţă de mine pentru tot restul vieţii. Ar fi ca și cum m-aş pune cu întregul univers.

Se aude o bătaie în uşă care mă trezeşte din gândurile mele și mă face să sar în sus.

Trebuie să fie Dakota – s-a întors să-mi asculte scuzele... sau poate chiar să-şi ceară ea însăşi scuze?

Mă grăbesc înspre uşă după o altă bătaie în uşă şi o deschid cu o smucitură.

Doar că nu e Dakota. E Nora, cu nişte cumpărături în braţe.

— Poţi să ţii ceva, te rog? spune ea, căznindu-se cu sacoşele, iar eu iau câte pot, atent să nu le scăpăm.

Mă uit în ele și văd o grămadă de verzituri. Nu-mi dau seama ce sunt exact, doar că sunt verzi şi arată oarecum pufos. Cea mai grea dintre cele trei pungi face un clinchet când o aşez pe blat. Când trag cu ochiul în ea, descopăr trei sticle cu vin.

— Scuze, zice ea punând cealaltă pungă pe blat. Fie îmi cădea un braţ, fie vinul. Şi, după ziua de azi, aş prefera să rămân fără un braţ.

Începe să scoată lucrurile din sacoşe, ca şi cum locuieşte aici, și o privesc în tăcere cum se plimbă prin bucătăria mea și pune mâncarea în frigider. Scoate și sticlele de vin, una câte una, şi le aşază în congelator.

Credeam că spre deosebire de tărie, vinul îngheață, dar nu vreau s-o întreb așa ceva să nu par idiot.

— O aștepți pe Tessa sau ceva de genul ăsta

deșt

? o întreb, nesigur dacă e cazul să-ncep o conversație cu ea.

Relația noastră pare distantă de când Dakota a țipat la ea pentru că umbla cu mine.

Nora dă din cap.

— Da. Și ea a avut o seară grea. Vreo douăzeci de oameni au intrat și s-au așezat în partea ei, deși e nouă încă.

Își dă ochii peste cap.

— M-a certat șefu' că am trimis-o la dracu pe hostesă.

— Mie mi se pare corect, nu-i așa?

Ridic din umeri, zâmbind ca să știe că glumesc. Ea zâmbește.

— *Touché*.

Mă uit cum deschide un sertar și scoate tocătorul. Nu face nimic cu el, îl lasă pur și simplu lângă cuptorul cu microunde în timp ce ea golește și ultima pungă. Mă sprijin de blat și mă gândesc cum să dispar înainte de a devein o povară.

— O, Doamne, spune Nora, ducându-și mâna la frunte. Îmi cer scuze. Ești ocupat sau ai musafiri? Am dat buzna aici și am început să-mi descarc cumpărăturile și mi mi-a trecut prin cap să te-ntreb dacă nu cumva te încurc.

Acum nu mă încurcă. Sunt atât de bucuros că nu a venit cu zece minute mai devreme.

— Nu, deloc. O să mă duc să-nvăț puțin, apoi să mă culc. O să te poți desfășura la bucătărie, îi zic.

Îşi suflă o şuviţă castanie rebelă de pe faţă, care însă-i cade din nou peste ochi. Încă e îmbrăcată în uniforma de la muncă. La fel cu cea purtată de Tessa: pantaloni negri, cămaşă albă şi acea cravată de un verde aprins.

Cămaşa Norei e mai mulată decât a Tessei sau cel puţin aşa mi se pare.

— Mulţumesc. Chiar nu voiam să mă duc la mine acasă în seara asta. Am avut o tură de rahat şi, sincer, nu le pot suporta pe

târfele alea acum, pufneşte ea.

Se uita în ochii mei şi-şi duce mâna la gură.

— Nu te supăra.

— Nu mă supăr, îi zic și vorbesc serios.

Nu vreau să mă bag între Dakota și Nora, în prietenia lor, în rivalitatea lor sau ce-o fi. Aş prefera să fiu în biroul doamnei profesoare Umbridge[12] holbându-mă la poze cu pisici în timp ce mă torturează.

Şi Dakota, și Nora sunt nişte focuri dezlănţuite și aş prefera să nu mă apropii prea mult de vâlvătaia lor, ca să nu mă transform într-o grămăjoară de cenuşă.

— O să gătesc ceva, dacă ai chef să mănânci. Am luat nişte chestii şi-o să văd ce pot încropi din ele, spune Nora.

În ultima vreme, n-am mai stat atât de mult de vorbă amândoi şi mă bucur oarecum că vorbeşte din nou cu mine. Îmi închipuiam că o să ne evităm reciproc și o să complicăm lucrurile, dar asta e o idee mult mai bună.

— Nu prea mi-e foame, spun eu, deşi îmi e. Tocmai am mâncat, mint.

Sunt sigur că Nora a făcut cumpărături ca să-i gătească Tessei cina, nu blegului de coleg de cameră al acesteia, și nu vreau să rămân în zonă mai mult timp decât sunt dorit. Nimic nu e mai rău decât să te-ntrebi dacă eşti dorit sau nu. E chiar mai rău decât atunci când ştii sigur că nu eşti, pentru că măcar atunci ştii o treabă. Nu mai există nicio speranţă zadarnică.

— Bine. O să las ce e în plus afară pentru Tessa daca te răzgândeşti, spune Nora, cu ochii la pieptul meu.

Ar fi trebuit să-mi pun un tricou, pentru că acum nu mă pot gândi decât la prima oară când m-a atins.

Si la a doua oară.

Și când m-a sărutat.

Și la gustul de bomboane al buzelor ei, și la cum îmi doream mai mult.

Trebuie să mă gândesc la altceva. La orice altceva.

La prăjituri. La prăjituri mari și pufoase, cu grămezi de înghețată violet și cu floricele mici și complicate.

Nu la glazura cu care era mânjită pe tricou. Prăjiturile și gătitul sunt nişte chestii total nonsexy, ca și gătitul ei.

Îmi place la nebunie mâncarea Norei. E un bucătar al naibii de bun.

Gândul la mâncarea ei îmi aminteşte de tort ceea ce-mi aduce aminte că mîine e ziua lui Ellen. Tot n-am idee ce să-i cumpăr. Voiam să-i cer Dakotei ajutorul, dar e evident că nu se mai pune problema.

— Te pricepi să faci cadouri? mă trezesc spunând.

Nora se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate, şi înclină capul.

— Ha?

Tresar când îmi dau seama cât sunt de ciudat.

— De zile de naştere și chestii de genul ăsta.

— Oarecum. Adică n-am mai cumpărat nimănui niciun cadou de o vreme, dar pot încerca să te ajut. Pentru cine e? Pentru Dakota? Poţi să-i cumperi ceva legat de dans sau o saltea nouă de yoga sau ceva de genul ăsta.

Nici măcar nu ştiam că Dakotei îi place yoga. E ciudat că Nora ştie lucruri despre ea pe care eu nu le ştiu.

— Nu e pentru Dakota. E pentru o fată pe care o cunosc.

Bleah, ce dubios a sunat asta. Poate că ar trebui să-i explic că darul e pentru o fată de 17 ani, nu chiar pentru cineva... nu, stai aşa, asta sună și mai prost. Şi ar fi şi mai rău dacă i-aş povesti că e pentru vecina mea, de parcă m-aş aştepta ca Norei să-i pese, de parcă m-aş da la Nora sau ceva de genul ăsta?

Ah, nu înţeleg lucrurile astea.

— Bine?

Nora pare derutată, dar nu comentează nimic despre evidenta mea stânjeneală.

— Ce fel de lucruri îi plac?

Nora continuă să pună mâncarea în frigider şi mă-ntreb dacă nu cumva ar trebui s-o ajut. Dar sincer nu am idee unde se aşază toate astea sau cum va pregăti ea cina dintr-o cutie cu migdale și o pungă de verze de Bruxelles.

Când eram mic, eram forţat să mănânc varză de Bruxelles și am amintiri oribile despre asta. Mă întreb dacă Nora le face să aibă un gust mai bun, cumva.

— Nu sunt sigur. Știu că învaţă mult și că nu-i plac florile.

— Fată deşteaptă. Şi eu urăsc florile. La început, sunt atât de frumoase, dar în curând eşti nevoită să le priveşti ofilindu-se și la final, le arunci şi lasă o grămadă de mizerie în urmă. O pierdere totală de timp. Exact ca relaţiile.

Are vocea atât de plată, încât nu-mi dau seama dacă glumeşte sau nu. Încerc să apăr iubirea, chiar dacă nu e deloc momentul s-o fac.

— Nu toate relaţiile sunt aşa.

Nora scoate nişte broccoli din punga lor de plastic, iar eu îmi dau seama că se uită oriunde, dar nu la mine.

— De cât timp o cunoşti? Ce altceva mai ştii despre ea?

— Mai nimic.

Ridic din umeri. Nora duce grămada de legume la chiuvetă şi dă drumul la apă.

— Nimic-nimic? întreabă ea. Atunci de ce-i cumperi un cadou? Sunteţi prieteni apropiaţi?

Am senzaţia că încearcă să nu pară prea băgăcioasă, dar eu descriu această situaţie destul de ciudat. Şi cum mi-a oferit ocazia de a-i explica, îi spun:

— Lucrează la parter, la magazinul din colţ. N-aş putea spune că suntem prieteni, dar mâine e ziua ei și nu cred că-i pasă cuiva.

Nora se răsuceşte de la chiuvetă, ţinând legumele din care curge apă pe podea, și spune:

— Stai puţin. Cum?

Ridic din umeri, neștiind ce-nseamnă tonul ei.

— Da. E groaznic. Împlineşte 18 ani şi nu face altceva decât să muncească acolo. Şi să înveţe. Tot timpul învaţă.

Nora ridică o mână, cu căpăţâna de broccoli udă în ea.

— Faci un gest pentru fata de la parter? Cea care poartă întotdeauna bandane?

Dau din cap. Mă priveşte prelung în ochi. Îşi muşcă buza de jos şi sunt nevoit să-mi iau ochii de la ea. Sprâncenele ei groase se-ncruntă din nou și obrajii îi strălucesc. E mai machiată decât de obicei, dar îi stă bine.

Îmi aminteşte de femeile din clipurile acelea la care se uită întotdeauna Tessa pe YouTube. Spune mereu că va încerca într-o zi să le imite cum se machiază, dar de fiecare dată produsele cosmetice ajung la gunoi, iar ea are pleoapele umflate din cauza lacrimilor, nicidecum acoperite de fard colorat.

— Eşti o mare figură, Landon Gibson, spune Nora, iar eu mă îmbujorez.

Mă răsucesc puţin, prefăcându-mă că mi-e sete, şi deschid frigiderul ca să-mi iau un Gatorade.

Nu mai spun nimic. Nu ştiu ce să zic şi ştiu că dacă mai rămân pe aici mult o să mă fac cumva de râs. Am făcut deja destule pentru o singură zi şi nu vreau s-o sperii pe Nora şi s-o gonesc din apartament. Tessa are nevoie de cât mai mulţi prieteni cu putinţă, iar Nora pare a fi o prietenă de nădejde.

— Mă duc să-mi termin lucrarea.

Cea care e deja terminată.

— Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti la mine-n cameră, îi spun, băgându-mi mâinile în buzunarele pantalonilor de trening.

Nora dă din cap și se întoarce spre chiuvetă, spălând mai departe legumele.

Când ajung la mine în cameră, închid uşa şi mă sprijin de ea.

Simt lemnul rece pe pielea goală și sunt epuizat. Azi a fost o zi *oribilă* și mă bucur mult că s-a terminat.

Nu mă deranjez să deschid vreun manual ca să mă prefac măcar că învăţ. Nici nu mă obosesc să-mi aprind veioza. Stau doar aşa întins în pat, cu ochii închişi. Mă foiesc o vreme în aşteptarea somnului, încercând să nu mă mai gândesc la Dakota.

Sau la Nora. E la mine-n bucătărie şi trebuie să păstrez distanţa faţă de ea, lucru pe care nu sunt tocmai sigur că vreau să-l fac.

26

După câteva minute de tăcere, se aude muzică din bucătărie.

Ştiu cântecul. Mă ridic, nepregătit să mă dau jos din pat, dar impresionat că și Nora a auzit de Kevin Garrett. Este unul dintre preferaţii mei.

În mod ironic, versurile mi se par mai pline de însemnătate ca oricând. O aud pe Nora cum fredonează la mine în bucătărie şi mi-o imaginez mişcându-şi trupul în ritmul lent, cântând versurile, alunecând relaxată pe acolo.

Mă întind din nou în pat, de data asta sprijinit cu spatele de tăblia metalică. Patul ăsta mi-a luat ore întregi să-l asamblez și tot scârţâie când mă mişc. Când l-am cumpărat, Tessa și cu mine am petrecut o după-amiază întreagă la IKEA – a fost iadul absolut. Magazinul era foarte aglomerat și foarte mare. Încercam să urmăm harta și Tessa tot trăncănea despre un polonic roşu din nu ştiu ce carte pe care o citise, despre un urmăritor criminal de care, din nu ştiu ce motiv bizar, era îndrăgostită. Mi-a spus că Beck (personajul feminin principal, adică prada) „nu-l merită”. Mi-am dat ochii peste cap și i-am

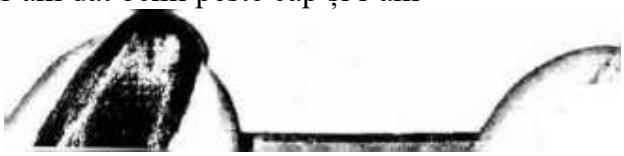

spus să iasă mai des din casă, dar când am căutat pe Google, am descoperit că mai mulți oameni păreau să aibă aceeași opinie. E fascinant cum un povestitor te poate face să te întrebi ce anume știi, de fapt, despre lume.

Indiferent cât e de grozavă cartea şi câte polonice roşii vinde IKEA datorită ei, mie mi-ar conveni de minune dacă n-ar mai trebui să mai calc acolo niciodată. Au creionaşele alea ca să-ţi notezi codurile lucrurilor pe care le doreşti şi, după ce ne-am învârtit prin tot showroom-ul, ni le doream pe toate. Aşa că, atunci când am ajuns acasă, aveam un milion de chestii grele ca naiba de cărat pe scări şi chiar şi mai greu de asamblat. Colac peste pupăză, nu găseam nişte şuruburi şi am aşteptat la telefon timp de patruzeci de minute legătura cu serviciul pentru clienţi, după care am închis şi m-am decis să mă duc pur şi simplu la magazinul de bricolaj de pe strada noastră. Toate astea după ce am fost nevoiţi să angajăm o camionetă şi să negociem cu şoferul să ne ducă la magazin şi să ne care toate chestiile înapoi. Un alt loc de evitat: joburile ciudate de pe Craigslist.

Nora se aude fredonând din ce în ce mai tare, iar eu îmi iau laptopul de pe birou şi aprind lumina. Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut. Chiar n-ar trebui să mă duc la bucătărie.

Dar încep să mă revolt pentru că, cu cât mă gândesc mai mult că nu trebuie să mă duc la bucătărie, cu atât îmi doresc mai mult

să merg acolo. Nu e nimic greşit să fiu prieten cu Nora. Nu e probabil ca Dakota să dea buzna acum înapoi.

Putem fi prieteni când Tessa e prin preajmă, dar Nora are ceva periculos şi deja sunt în bucluc până la gât. Ştiu că nu vom ieşi niciodată împreună şi nici ceva asemănător, dar dacă mă sărută din nou sau dacă mă gândesc că mă sărută, lucrurile vor deveni ciudate pentru Tessa...

Ah! Mie nu mi-e uşor nici măcar la mine *acasă*.

Deschid laptopul şi încerc să-mi amintesc parola. Trebuie s-o tot schimb pentru că o uit şi, cu cât o schimb mai des, cu atât îmi e mai dificil. De exemplu, prima parolă era LANDON123 şi ultima, din câte îmi amintesc, era LaNdON123123!@#. Credeam că am salvat-o pe undeva prin telefon, dar nici asta nu mai ţin minte.

În cele din urmă, după patru încercări, reuşesc. Lucrarea mea de documentare la Istoria Statelor Unite 201 este încă pe ecran, deşi am terminat-o. Am trei ferestre deschise, iTunes, lucrarea și Yelp. De când m-am mutat în Brooklyn, folosesc Yelp aproape în fiecare zi... dar nu am studiat deloc barul în care m-a dus Nora, îmi dau seama brusc. Asta e ciudat; de obicei verific totul. Chestia asta pare că s-a întâmplat acum o veșnicie, deşi n-a trecu atât de mult.

E greu de crezut că Dakota a plecat acum mai puţin de-o oră. Mi se pare că au fost ore, ba chiar zile întregi. O să aştept până mâine și o s-o sun. Ştiu că are nevoie de spaţiu şi o s-o las în pace.

La bucătărie începe următorul cântec și e tot Kevin Garrett. Cântă despre respingere și singurătate şi mi-a plăcut de el de când am ascultat cover-ul melodiei „Skinny Love”, dar nu m-am simţit niciodată mai apropiat de el ca acum. Dacă stau să mă gândesc, aproape toate cântecele de pe albumul lui descriu prin ce trec eu acum alături de Dakota.

Vocea Norei se aude acum şi mai tare, de parcă ar cânta împreună cu el. Ar fi un lucru chiar atât de rău să merg dincolo şi să discut pur și simplu amical cu ea?

Nu e ca şi cum am avea o relaţie, iar eu sunt încă... cum oi fi cu Dakota, deci nu cred că o să mă sărute sau ceva de genul ăsta. Fără să mă gândesc, îmi duc degetele la buze şi arunc laptopul cât colo.

Sunt om în toată firea, pot fi prieten cu cineva de care sunt atras. Se întâmplă tot timpul în filme.

Doar că acolo eroii se cuplează la sfârşit...

Ar trebui să nu mai compar filmele cu realitatea și pornografia cu sexul din viaţa reală. Filmele şi pornografia sunt atât de trase de păr în comparaţie cu viaţa – în special cu viaţa mea! Asta e a doua oară când mă gândesc la pornografie pe ziua de azi. Jur că nu sunt atât de obsedat precum par. De fapt, cred că am văzut mai puţine filme porno decât majoritatea tipilor de vârsta mea.

Acum trebuie să încetez să mai bat câmpii în gând şi să ies să socializez.

Ar trebui să-mi pun un tricou mai întâi, nu-i aşa?

Categoric.

Deschid dulapul şi iau primul tricou pe care-l văd. E albastru cu verde şi are pe piept logo-ul echipei Seahawks, într-un cerc mare. Seahawks îmi reamintesc de ziua în care am mers cu Hardin la un meci, anul trecut, şi a fost pe punctul să se ia la bătaie din cauza unui nesimţit care se purtase urât cu mine. De obicei, nu sunt de acord cu violenţa, dar tipul ăla era un dobitoc.

După ce mă îmbrac, mă duc în bucătărie, unde Nora cântă în continuare. E cu spatele la mine, aprinde un ochi la aragaz. Şi-a scos cămaşa de la lucru, cu mânecă lungă, şi acum poartă un tricou negru, fără mâneci. Ise văd bretelele albe ale sutienului şi un tatuaj pe spate în sus, chiar deasupra sutienului. O păpădie, cu jumătate dintre seminţe zburând şi împrăştiindu-se pe spinare, ca şi cum cineva şi-ar fi pus o dorinţă şi ar fi suflat peste ea. Nu cred că sunt surprins că are un tatuaj; trupul ei pare oarecum făcut pentru aşa ceva.

Mă sprijin de prag şi o privesc, aşteptând să mă observe. Ia o sticlă cu ulei de măsline şi toarnă puţin în tigaia de pe aragaz. Şoldurile i se leagănă lent şi acum vocea ei e mai liniştită, de parcă gătitul şi melodia asta i-ar fi a doua natură.

O privesc cum ia feliile de broccoli şi le lasă să alunece în tigaia sfârâitoare. Dă focul mai mic când sfârâie prea tare, apoi ia o spatulă din suportul de ustensile de pe blat şi amestecă în mâncare.

Mă simt ciudat, ca tipul din cartea Tessei, în timp ce o urmăresc. Nici măcar nu s-a prins că sunt aici şi o privesc. Oare e total pierdută în gândurile ei? Sau se desprinde de realitate când găteşte? Acestea sunt lucruri simple pe care n-o să le aflu niciodată despre această femeie misterioasă.

Începe un alt cântec şi acum e The Weeknd. Nu ştiu dacă mai pot sta aşa aici, privind-o cum dansează... cântecele lui sunt deja suficient de senzuale... iar şoldurile ei sunt atât de pline şi pantalonii atât de mulaţi!

Ar trebui să mă car înapoi în camera mea şi să mă culc.

Cu toate astea, treizeci de secunde mai târziu sunt tot acolo uitându-mă la ea. Nora amestecă în broccoli, toarnă un fel de sos, apoi se răsuceşte şi dă cu ochii de mine.

Nu pare deloc surprinsă sau stânjenită când mă zăreşte sprijinit de cadrul uşii. Zâmbeşte uşor şi-mi face semn cu spatula să vin mai aproape. Cuptorul bipăie, iar ea cântă în drum spre acesta. Nu spun nimic, doar mă apropii şi mă aşez pe masa de la bucătărie. E o încăpere micuţă; masa e într-un colţ, dar la numai câţiva centimetri depărtare de aragaz şi de frigider.

Nora ia o mănuşă de bucătărie, imprimată cu floarea-soarelui, şi deschide cuptorul. Scoate de acolo un tort şi-l aşază pe partea

goală a blatului de lângă cuptor. În mod clar se pricepe să facă mai multe lucruri în acelaşi timp. Eu de-abia pot să coc nişte prăjituri semipreparate și să respir în acelaşi timp, darămite să fac un tort aproape din nimic și să gătesc simultan ceva la cuptor.

— Tocmai mi-a dat Tessa mesaj. Masa de douăzeci de persoane de-abia şi-a primit comanda. O să mai întârzie o vreme, îmi spune Nora.

Mă uit la ea și dau din cap, încercând cu disperare să-i ignor sânii care ameninţă să i se reverse din maiou.

Ar fi nepoliticos din partea mea s-o rog să-şi pună cămaşa la loc?

Da, sunt sigur că ar fi. Şi ar demonstra că mă zgâiesc la ea puţin mai atent decât aş vrea să recunosc.

— Ce porcărie!

Încetez să mă mai holbez la sânii ei.

— Cum îi place acolo? Ea-mi spune că-i place, dar ştii că nu se plânge niciodată.

Păstrez conversaţia în zona neutră. Nelegată de niciuna dintre părţile trupului ei. Oricât de sexy ar fi acestea.

Nora ia o furculiţă și o înfige într-un colţ al tortului. O aruncă apoi în chiuvetă şi se întoarce spre mine.

— Zice că-i place. Şi acum, că e acolo şi Blondul Domn Doctor Robert, sunt sigură c-o să-i placă şi mai mult.

Mă uit la ea, apoi în altă parte, apoi din nou la ea.

— Hmm.

Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu cât de multe ştie Nora despre despărţirea Tessei de Hardin şi nu vreau să vorbesc mai mult decât e cazul. Nu e treaba mea.

— E drăguţ. Tessa spune că l-ai mai întâlnit şi înainte. E drăguţ, nu?

Oare e atrăgător? Nici măcar nu-mi mai amintesc cum arăta.

— O, haide. Te rog, nu-mi spune că eşti unul dintre tipii ăia care sunt atât de nesiguri pe masculinitatea lor, încât nu recunosc că și alţi bărbaţi arată bine.

Nora îşi dă ochii peste cap. Eu izbucnesc în râs.

— Nu, nu, nu sunt aşa. Doar că nu-mi amintesc cum arăta.

Ea zâmbeşte.

— Bravo! Nici nu credeam că eşti genul ăla. E sexy totuşi, crede-mă pe cuvânt.

Nu era atât de sexy. Tot ce-mi amintesc e părul blond. Sunt sigur că nu e atât de sexy. Poate faptul că e student la medicină le face pe femei să-l vadă mai atrăgător? Habar n-am.

— Sigur.

Ridic din umeri. Nora ia tigaia şi pune feliile aburinde de broccoli pe o farfurie.

— Uite, ştiu că Hardin e fratele tău şi aşa mai departe, începe ea. Şi mai ştiu că Tessa încă e îndrăgostită nebuneşte de el, dar nu cred că e un lucru rău să iasă cu cineva. Nu e pregătită

deocamdată, dar ca prietenă complet subiectivă şi loială, îmi doresc să fie fericită.

Nu mă aşteptam ca discuţia să ia această întorsătură.

— Am încercat și eu să aduc un tip pe calea cea dreaptă şi...

Nu-şi termină fraza. Vocea i se pierde înainte să spună ceva ce n-ar trebui.

— Ai dreptul la opinia ta complet subiectivă.

Îi zâmbesc ca să îndepărtez stânjeneala sau cine ştie ce-i trece prin cap.

— Deși e greșită.

Ea izbucneşte în râs și vine să se aşeze lângă mine, la masă.

— Cum e Hardin ăsta?

— L-ai cunoscut, nu-i aşa?

Trebuie să dau timpul cu câteva luni în urmă. Da, l-a întâlnit o dată sau de două ori, poate. Din câte ştiu, n-au vorbit niciodată direct, dar cu siguranţă s-au cunoscut. Cred că-mi aduc aminte că o striga greşindu-i numele.

— Da. L-am cunoscut, dar cum e el cu adevărat? E una dintre acele situaţii în care Tessei îi e mai bine fără el şi, ca prietenă, ar trebui s-o împing în direcţia corectă, sau au de fapt o şansă s-o scoată la capăt şi să fie împreună?

Nora vorbeşte repede, ca și cum e ceva important pentru ea. Ca și cum binele Tessei e important pentru ea. Îmi place chestia asta.

— E complicat.

Jupoi vopseaua de pe masă. IKEA dă greş încă o dată.

— Dar pentru că sunt cel mai bun prieten al ei şi fratele lui vitreg, încerc să rămân neutru. Ţin la amândoi şi, dacă aş fi crezut că e o pierdere de vreme ce fac ei, le-aş fi spus. Dar, sincer, nu cred asta. Chiar cred că o s-o scoată la capăt. Cumva. Şi dacă n-o vor scoate la capăt... ei bine, toată familia mea va fi distrusă pentru că-i iubim pe amândoi.

Nora se holbează la mine, părând să-mi studieze chipul centimetru cu centimetru.

— Spui întotdeauna exact ceea ce simţi?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere. Îşi ridică ambele coate pe masă şi-şi sprijină bărbia în palme. Ridic din umeri.

— Încerc.

Dar n-am de gând să spun *Mă gândesc doar la cât eşti de frumoasă.*

— Dar uneori mai puţin înseamnă mai mult.

— Credeam că regula asta se aplică numai în chirurgia plastică și la pelerinele pentru cretini, mă provoacă Nora.

— Ce mama naibii e o pelerină pentru cretini?

Trebuie să aflu răspunsul la întrebarea asta.

Nora zâmbeşte, clar bucuroasă că are ocazia să mă lumineze în privinţa pelerinelor pentru cretini.

— Ştii tricourile alea pe care le poartă bărbaţii, cu diamante false şi cruci mari pe ele? Care sunt mereu prea strâmte și tipii care le poartă sunt întotdeauna slinoşi și arată de parcă tocmai şi-au injectat steroizi, la toaletă?

Nici nu încerc să mă opresc din râs. Ea îşi înclină capul şi ridică mâna. Arătătorul ei îmi atinge vârful nasului. Nora chicoteşte. Ce gest ciudat, dar adorabil!

— Ştii exact despre ce vorbesc.

Ştiu. Slavă Cerului că n-am purtat niciodată aşa ceva, dar jumătate din băieţii de la mine din liceu purtau. Descrierea ei e foarte nimerită şi cu cât mă gândesc mai mult la ea, îmi vine să râd și mai tare.

— Ştiu, recunosc eu.

Zâmbeşte din nou şi, când închide gura, buzele ei seamănă cu o inimă, plină, dolofană şi rozalie.

— Vrei să mă ajuţi să decorăm tortul? După ce mi-ai povestit, am făcut unul pentru prietena ta de la parter. Toţi ar trebui să primească un tort de ziua lor, spune Nora şi bunătatea i se revarsă de pe buze ca mierea.

Îmi place la nebunie că i-a făcut tort lui Ellen, deşi şi-a petrecut toată ziua la serviciu gătind, plină de nervi.

— E uimitor din partea ta! îi spun, cu un zâmbet, apoi adaug: Ziua ta când e?

Nu ştiu de ce am întrebat asta.

— De fapt, chiar săptămâna viitoare. Dar dacă vrei să fim prieteni, trebuie să-mi promiţi ceva.

Are vocea joasă, de-a dreptul serioasă.

— OK.

— N-o să faci niciodată, în veci, nimic de ziua mea.

Ce promisiune ciudată trebuie să fac!

— Ăăăm, bine.

Se foieşte pe scaun şi se ridică în picioare.

Are ochii întunecaţi și buzele strânse.

— Bine.

Dă din cap, anunţându-mă că e mulţumită de răspunsul meu. Imediat tensiunea care umpluse încăperea se evaporă.

Nu ştiu de ce-mi cere așa ceva sau dacă glumește sau nu, dar nu o cunosc suficient de bine ca să-mi bag nasul. Dacă într-o bună zi va crede că suntem suficient de apropiaţi ca să-mi spună, o s-o ascult cu plăcere, dar am senzația că foarte puţini oameni ştiu de fapt ceva despre femeia asta.

— Deci ce culoare crezi că e cea mai potrivită?

Nora se duce la unul dintre dulapurile de lângă perete. N-am deschis niciodată dulapul acela; poate că de aceea nu ştiam că e plin de mâncare.

Nora scoate o pungă cu zahăr pudră și o cutiuţă cu un curcubeu pe ea. Colorant alimentar probabil? Presupunerea mi se

confirmă când ea deschide cutia şi scoate de acolo patru sticluţe cu capace albe. Roşu, galben, verde şi albastru.

— Poţi să scoţi untul şi laptele din frigider? întreabă ea.

Desface punga de zahăr pudră şi trage de sertarul din faţa ei.

Scoate paharul de măsurat şi mi se pare caraghios că locuiesc în casa asta şi că n-am habar nici de jumătate dintre lucrurile care se găsesc aici.

— Să trăiţi, şefa, îi spun, iar ea se răsuceşte, zâmbindu-mi diabolic... iar eu sunt prea inocent pentru ca ea să se uite în felul ăsta la mine.

27

Se dovedeşte că sunt un cofetar îngrozitor. Atât de îngrozitor, încât nu sunt în stare nici măcar să decorez un simplu tort fără să fac mizerie în jur.

— Doar un strop sau doi de data asta, îmi aminteşte Nora, de parcă nu mi-aş fi învăţat lecţia cu jumătate de minut înainte, când a ţipat la mine pentru că am pus jumătate de sticlă de colorant alimentar în primul castron cu glazură.

De unde să ştiu că sticluţa are suficientă putere să-i înroşească limba lui Ellen pentru o săptămână?

— Ne mai trebuie zahăr, spune Nora, iar eu trag punga de pe blat mai aproape de mine.

Zaharul pudră se mişcă într-o parte şi-mi dau seama că Nora a tăiat capătul pungii. Încerc s-o prind înainte ca zahărul să curgă, dar nu reuşesc. Conţinutul iese printr-un capăt al pungii, împrăştiindu-se pe blat şi pe podea. Un nor de praf alb mi se ridică drept în faţă şi Nora flutură mâna ca să îndepărteze zahărul care o înconjoară.

— Ah, Doamne! ţipă ea, evident amuzată.

Așez punga de plastic pe blat şi mă uit la mizeria pe care am făcut-o. Ca să-şi bată joc de mine, punga cade pe podea şi din ea iese și ultima urmă de zahăr. Hanoracul meu este atât de alb, încât şoimul imprimat pe piept de-abia se mai vede. Când Nora zâmbeşte, face pliuri la colţurile ochilor şi-mi cam place asta.

— Scuze! N-am văzut că era deschisă.

Îmi trec mâna peste blat şi, deşi-mi place senzaţia pe care o am când ating zahărul catifelat, îmi dau seama că n-ar mai trebui să încerc să gătesc niciodată nimic. S-a notat.

Maioul negru al Norei e plin de pete de zahăr pudră. La fel și brațele, palmele, obrajii şi părul castaniu.

— E-n regulă.

Zâmbetul ei e molipsitor și nici măcar nu mă simt stânjenit pentru haosul pe care l-am făcut. Pare ciudat că nici ea nu e supărată și nu ştiu de ce. Se mulţumeşte să zâmbească, uitându-se ba la mine, ba la murdăria din bucătărie, şi dă din cap cu un zâmbet reţinut pe buze.

Nora dă la o parte castronul și ia o rolă de prosoape de hârtie. Dă drumul la apă și dă cu mâna peste stratul de zahăr pudră ca să-l pună în chiuvetă, pe cât se poate.

— În primul meu semestru la şcoala culinară, am uitat să pun protecţia la un mixer enorm. O pungă de cinci kilograme de zahăr s-a împrăştiat peste tot. Inutil să adaug că am stat încă trei ore ca să-mi refac tema, iar profesorul meu era atât de nemernic, încât n-a lăsat pe nimeni să mă ajute.

Mâinile i se mişcă atât de repede curăţând mizeria făcută de mine și cred că ar trebui s-o ajut.

— Ai trecut clasa? Adică, după ce-ai refăcut toată treaba? o întreb.
— Nu. Cum am spus, instructorul meu era un adevărat nemernic.

O privesc, iar ea ridică mâna ca să se scarpine pe faţă. Se şterge pe obraz, mânjindu-şi cu zahăr alb pielea bronzată. Iau un prosop de hârtie ca să-i dau o mână de ajutor.
— De-asta vreau eu să devin profesor.

Ea aruncă punga goală la gunoi.
— Ca să fii nemernic?

Izbucnesc în râs și scutur din cap.
— Nu. Dimpotrivă. Aveam un profesor în clasa a zecea, domnul Haponek, care şi-a făcut datoria cu vârf şi îndesat. Era tot ce trebuia să fie un profesor, dar pe măsură ce creşteam, cu atât mai puţin le păsa profilor de munca lor şi, când am aruncat o privire prin şcoală am văzut foarte mulţi copii care aveau nevoie de un dascăl bun. E o diferenţă mare, ştii?
— Cum era la tine-n liceu? întreabă Nora.

Oribil.

O porcărie.
— Era în regulă, spun eu.

Nu cred că vrea să-mi asculte experienţele reale.

Nu cred că vreau să i le povestesc.

E ca atunci când oamenii te întreabă „ce mai faci?” și nu vor să spui altceva decât „bine”. Orice altă explicaţie suplimentară îi stânjeneşte.
— Eu nu am mers la un liceu adevărat. Am fost la o mică şcoală privată de lângă Seattle. A fost îngrozitor, spune Nora, surprinzându-mă cu un alt detaliu din viaţa ei.
— Şi la mine la şcoală a fost îngrozitor, recunosc eu.

Nora mă priveşte cu scepticism.
— Pun pariu că făceai parte din gaşca puştilor populari. Făceai sport, nu-i aşa?

Aproape că-mi vine să râd la gândul că aş fi putut fi vreodată popular.

Sportiv? Eu? Nici măcar pe-aproape.
— Nu chiar.

Mă înroşesc în obraji. Pot s-o simt.

Nu eram nici cal, nici măgar, de fapt. Nu eram suficient de şmecher ca să fiu popular, dar nici nu eram destul de deştept ca să fiu considerat un tocilar. Eram pe terenul ăla neutru unde nu dădea nimeni doi bani pe mine. Pe atunci eram grăsuţ, aşa că puştii populari mă necăjeau când se plictiseau de prada lor obişnuită. Dar, sincer, nu mi-am dat seama cât de nasol era în liceu până când nu m-am mutat la Washington, la jumătatea clasei a douăşpea. Experienţa de la Washington a fost atât de diferită!

Nora se duce la cămară şi scoate mătura şi făraşul. Începe să măture podeaua, iar eu mă pregătesc să umplu tăcerea cu alte

aiureli despre zilele mele de licean, în vreme ce ud un prosop de hârtie şi curăţ blatul.

— Nu e nimic mai rău decât o gaşcă de nemernici care o ia razna în liceu, remarcă ea.

Râd scurt şi nervos.

Asta e una dintre cele mai adevărate chestii pe care le-am auzit vreodată.

— Cred că n-am ratat prea multe, zice Nora, cu o privire distantă.

Are din nou acea expresie, de parcă s-ar plictisi.

— Tu ţi-ai dorit dintotdeauna să te faci chef cofetar? o întreb.

Aproape că am curăţat tot zahărul, dar nu vreau ca discuţia să se termine. Parcă-mi doresc să mai fie pe undeva o pungă cu ceva ca s-o vărs eu *din greşeală* pe jos.

N-am auzit-o niciodată pe Nora vorbind atât de mult, în afară de chicoteala dintre ea și Tessa, când s-au sărutat doi băieţi la o emisiune de care e Tessa obsedată. De obicei, eu nu mă bag în conversaţiile lor, sunt în camera mea învăţând sau la serviciu când e ea aici. Iar acum suntem singuri, iar ea e incredibil de vorbăreaţă. Aş vrea să sorb de la ea cât de mult poate spune.

Dă cu mătura pe jos şi-mi aruncă o privire.

— Mulţumesc că ţi-ai amintit să nu-mi spui că sunt bucătăreasă. Şi nu, de fapt mi-am dorit să devin chirurg. Ca tata şi ca ca străbunicul.

Chirurg? Ăsta e ultimul lucru pe care mă aşteptam sa-l spună.

— Pe bune?

— Nu fi atât de surprins! Să ştii că sunt foarte inteligentă.

Îşi înclină capul într-o parte şi-mi dau seama că-mi place foarte mult purtarea ei jucăuşă. E diferită de atitudinea Dakotei, nu e atât de dură sau tăioasă.

Dakota.

Nu m-am gândit deloc la ea în ultima jumătate de oră, iar numele ei îmi sună străin în minte.

Oare asta mă face un ticălos? În pielea goală alături de ea acum**,** nemaigândindu-mă deloc la ea peste un minut.

Oare e acasă, aşteptând s-o sun?...

Mă îndoiesc, oarecum.

— Nu mă-ndoiesc de asta.

Ridic o mână plină de zahăr.

— Doar credeam c-o să-mi spui ceva... mai legat de artă.

Nora mă priveşte gânditoare.

— Hmm, de ce credeai asta?

Sprijină mătura de blat, se apropie de mine și dă drumul la robinet. Îmi atinge cu braţul hanoracul şi mă dau la o parte din calea ei.

— Nu ştiu. Îmi imaginez pur şi simplu că eşti un fel de artistă.

Îmi trec mâna prin păr şi firicele de zahăr cad pe podea.

— Nu prea ştiu despre ce vorbesc.

— Trebuia să te scuturi de zahăr înainte să mătur.

Degetele Norei prind un şiret al hanoracului meu, iar eu cobor privirea spre mâna ei.

— Probabil, zic eu şi mă apropii de ea.

Îmi ţin respiraţia. Mă priveşte fix în ochi şi gâfâie încetişor.

— Câteodată mi se pare că mă cunoşti mai bine decât ar trebui, şopteşte ea – iar eu nu mă pot mişca din loc.

Nu pot respira, nu mă pot clinti, nu pot vorbi când ea e atât de aproape. Chiar aşa, plină de zahăr, e dureros de frumoasă şi de-abia mă pot uita la ea.

— Poate că da, îi spun, simţind acelaşi lucru.

Sincer vorbind, nu prea ştiu mare lucru despre ea, dar poate nici nu trebuie să ştiu faptele reale. Poate că nu contează dacă ştiu numele mamei ei sau culoarea ei preferată. Poate că nu durează ani întregi să-i cunoaştem pe oameni, aşa cum credem noi; poate că lucrurile importante sunt cu mult mai simple. Poate contează mai mult să vedem mai în profunzime, să ştim ce fel de prieteni sunt sau că fac torturi pentru oameni pe care nu-i cunosc, fără să-i roage nimeni.

— N-ar trebui, spune ea, încă uitându-se la mine.

Fără să mă gândesc prea mult, mai fac un pas către ea, iar ea închide ochii.

— Ba poate că ar trebui.

Nu ştiu cine sunt în acest moment. Nu mă simt emoţionat că sunt atât de aproape de o femeie atât de frumoasă. Nu simt că nu merit să-i ating chipul.

Nu cred că mai am multe gânduri în minte.

Îmi place liniştea pe care pare s-o aducă în capul meu.

— Nu putem, spune ea, cu o voce subţire.

Are ochii încă închişi, iar eu îi pun mâna pe obraz fără să-şi dea seama că am pus-o acolo. Îmi trec degetul mare peste buzele ei îmbufnate şi simt cum pulsul i se accelerează la gât, acolo unde se odihneşte palma mea.

— Poate că da, şoptesc eu.

În acest moment, tot ce ştiu despre lume sunt mâinile ei care se prind de hanoracul meu şi, în ciuda şovăielii din vocea ei, mă trage mai aproape.

— Nu ştii cât de mult rău îţi pot face.

Vorbele îi zboară de pe buze, iar ochii i se deschid pentru o fracţiune de secundă... şi simt cum mă înţeapă inima.

E o durere acolo, o suferinţă profundă în ochii ei de un verde-închis, cu puncte cafenii. Îi citesc durerea pentru prima oară şi simt povara din privirea ei. Ceva se clinteşte și se pune la locul său înlăuntrul meu şi nu am cuvinte să explic asta. Vreau s-o vindec. Vreau să ştie că totul va fi bine.

Vreau să afle că durerea e permanentă numai dacă noi îi permitem asta.

Nu ştiu ce i-a provocat durerea aceasta, dar sunt convins că aș face orice ca s-o vindec. Umerii mei pot prelua greutatea

suferinţei sale. Sunt puternici, făcuţi pentru a-i sprijini pe alţii şi vreau să afle asta.

Simt acum că trebuie s-o protejez, de parcă ar fi fost misiunea mea s-o apăr, de la începutul existenţei mele.

— Nu ştii în ce te bagi, mă avertizează Nora, iar eu o fac să tacă trecându-mi degetul mare peste buzele ei.

Ea le întredeschide sub atingerea mea şi suspină uşor.

— Nu-mi pasă, îi spun și vorbesc serios.

Închide ochii din nou şi mă trage mai aproape, şi mai aproape, până când trupurile noastre se lipesc, unite cum trebuiau să fie, cum le-a fost menit. Mă înclin şi-mi umezesc buzele, iar ea geme ca și cum aştepta de o veşnicie s-o sărut şi exact la fel simt și eu. Simt o imensă uşurare, ca și cum aş fi regăsit o parte din mine care nu ştiam că lipseşte.

Îmi las mâna pe obrazul ei şi între gurile noastre e o distanţă de un centimetru. Respiră atât de uşor, de parcă eu sunt cel fragil, și ea are grijă mare să nu mă spargă.

Buzele ei au gust de zahăr şi ea e desertul meu preferat.

Sunt blând cu ea, lipindu-mi uşor buzele de colţurile gurii ei, iar ea scoate un sunet înfundat care mă ameţeşte. Simt că plutesc când deschide gura şi limba ei o atinge uşor pe a mea.

E atât de plăcut să mă simt dezorientat și nu vreau să mai gândesc raţional niciodată. Îmi plimb cealaltă mână pe spatele ei şi-i lipesc trupul catifelat de mine până când distanţa dintre noi dispare definitiv.

Îmi şopteşte numele printre buzele ei catifelate și n-am mai avut niciodată senzaţia asta de extaz. Se desprinde de mine preţ de o clipă și mă simt pierdut, de parcă aş rătăci în mijlocul pustiului, și când gurile noastre se reunesc, sunt regăsit și ea e ancora mea.

Din direcția blatului se aude un bâzâit şi muzica de care aproape că uitasem se stinge.

Mă simt de parcă aş fi pierdut ultimele câteva minute din viaţa mea, dar nu le vreau deloc înapoi. Vreau să rămân aici, pierdut alături de ea.

Dar realitatea are alte planuri și Nora se retrage, luând cu ea liniştea din mintea mea.

Îşi ia telefonul de pe blat și se uită repede la el, trecându-şi degetul peste cerculeţul verde. Mă sprijin de blat ca să mă echilibrez, iar ea îşi cere scuze şi iese pe hol.

Trec câteva clipe de tăcere și apoi o aud, dar nu desluşesc ce spune. Vocea i se aude mai tare şi mă forţez să nu mă dau mai aproape ca să trag cu urechea la conversaţia ei.

— Trebuie să plec, spune ea când se întoarce în bucătărie. Dar o să mă-ntorc mâine dimineaţă să te ajut să decorezi tortul. O să-l împachetez ca să nu se usuce.

Străbate bucătăria și simt o schimbare în purtarea ei. Are umerii lăsaţi şi, de fiecare dată când mă uit în ochii ei, îmi evită

privirea. Simt o înţepătură în piept.
— E totul în ordine? Pot să te ajut cu ceva? o întreb.

În acel moment, îmi dau seama că sunt puţine lucruri pe lume pe care nu le-aş face pentru ea. Ştiu că sunt nebun şi că de-abia o cunosc. Sunt conştient că e greu să protejezi pe cineva când nu eşti lăsat să faci asta. Sunt conştient şi de faptul că am o relaţie complicată şi întreruptă cu altcineva, dar nu mai pot face nimic ca să mă-ntorc din drum. Nu pot să fac ultimele câteva minute să dispară – şi chiar dacă aş putea, n-aş face-o niciodată.
— Totul e-n regulă. Trebuie să mă-ntorc la Lookout, şeful meu are nevoie de mine, spune ea cu un zâmbet slab şi transparent.

Rămân în tăcere cât timp ea înveleşte tortul în folie şi-şi ia cămaşa de pe spătarul scaunului. Îşi vâră cravata în buzunarul de la spate al pantalonilor negri şi se-ndreaptă spre ieşirea din bucătărie.

Tot nu se uită în ochii mei şi parcă încasez un pumn în stomac.
— Nu-ţi face griji în privinţa vaselor, le spăl eu dimineaţă.

Dau din cap, neştiind ce să mai spun. Fericirea acelui sărut se evaporă mai repede decât clipesc şi întrebările nesfârşite pe care am să i le pun îmi umplu mintea.
— Îmi pare rău, spune ea şi simt că e sinceră.

Măcar atât.

Dispare dincolo de uşă, iar eu rămân neclintit câteva minute rememorând fiecare clipă pe care tocmai am trăit-o împreună. De la gustul dulce al sărutului ei de zahăr până la degetele ei disperate când mi s-au prins de hanorac.

Apartamentul e atât de liniştit, spre deosebire de mintea mea, şi dau drumul la apă, deschizând uşa maşinii de spălat vase. Arunc feliile de broccoli nemâncate şi pun uleiul de măsline la loc în dulap. Când ajunge Tessa acasă, eu sunt tot în bucătărie, la masă. Farfuriile sunt curate şi aşezate la locul lor şi nu mai e niciun pic de zahăr pudră pe nicăieri.

Îşi dezleagă şorţul şi-l aşază pe spătarul scaunului.
— Hei, cum de nu te-ai culcat?

Mă uit la ceasul de la aragaz. E aproape unu noaptea.
— Nu ştiu, mint eu.

Trece printr-o perioadă nasoală, nu vreau s-o împovărez cu problemele mele, mai ales când nici măcar eu nu le înţeleg.

Tessa se uită la mine şi-i citesc îndoiala în priviri. Studiază încăperea şi vede tortul pe blat.
— Unde e Nora? întreabă ea.

Îi explic, cu gâtul uscat:
— A trecut puţin pe-aici, apoi a fost chemată din nou la muncă.
— La muncă? Cine s-o cheme? Eu de-abia am plecat de-acolo şi Robert şi cu mine am fost ultimii oameni care au rămas.

Ar trebui să fiu surprins de asta, dar nu sunt. Flutur din mână fără griji.

— Poate că am înţeles eu greşit. Cum a fost la serviciu? schimb eu vorba, iar Tessa mă lasă s-o fac.

28

Dimineaţa a venit mai repede decât mă aşteptam.

Când mă trezesc, zac în pat o vreme, holbându-mă la ventilatorul din tavan. Mă întreb cine a locuit aici înaintea mea şi de ce a decis să vopsească ventilatorul în culori care nu se potrivesc. Fiecare aripă are o culoare diferită. Albastru, apoi verde, apoi violet, apoi galben, apoi, în cele din urmă, roşu. Mă întreb dacă nu cumva o fi fost camera copilului. Dacă nu, înseamnă că locatarii aveau o latură foarte bizară.

Nu ştiu cât e ceasul când mă hotărăsc, în final, să mă dau jos din pat. Nu ştiu decât că sunt obosit, de parcă aş fi fost la război astă-noapte. Când îmi iau telefonul să mă uit la oră, constat că nu mai are baterie. Îl pun la încărcat și mă duc în living.

Aici e întuneric și televizorul e deschis. Tessa doarme pe canapea și pe ecran se derulează un episod din *Cupcake Wars,* cu volumul redus. Iau telecomanda de pe burta Tessei și închid televizorul. Încă e îmbrăcată cu uniforma de la muncă. Cred că era epuizată când a ajuns acasă. Mi-am dat seama de asta când am văzut cum i se închideau ochii în timp ce mânca ce-şi adusese aseară de la muncă. Am stat la masă mai puţin de jumătate de oră și mi-a povestit punct cu punct cum i-a mers seara.

Un grup de profesori de la NYU veniseră cu douăzeci de minut înainte de închidere şi se aşezaseră în zona ei. Cred că a deranjat-o puţin, deşi n-a recunoscut, că erau de la NYU, universitate care n-a acceptat-o încă. Sunt sigur că va fi acceptată, doar că nu în acest semestru. Nu vrea ca tatăl meu vitreg, Ken, să se folosească de poziţia lui la WCU ca să-ncerce s-o ajute, dar eu cred că el va interveni dacă n-o vor accepta nici din iarnă. Ar fi destul de mişto să fie alături de mine în campus, chiar dacă o să urmăm cursuri diferite. În timpul anului al doilea, puţine dintre orele noastre vor coincide, pentru că eu studiez pedagogia, iar ea engleza.

Intru în bucătărie ca să văd cât e ceasul. De-abia e opt. E oarecum ciudat că aragazul e singurul ceas din tot apartamentul nostru. Ne bazăm pe telefoane ca să ne spună cât e ora; mă întreb cum se descurcă industria producătorilor de ceasuri.

Ar fi ciudat dacă am trăi într-o perioadă în care ar trebui să mergem până la o anumită clădire din oraş sau în piaţa publică, să vedem cât e ceasul. Şi dacă ar fi greşit, nu am avea de unde să ştim. Dacă Hardin ar fi trăit pe vremea aceea, l-aş fi văzut potrivind ora greşită pe toate ceasurile sale, doar ca să-şi bată joc de oameni.

Chiar trebuie să-i spun Tessei că Hardin vine în weekendul viitor. O să-i zic când se trezeşte.

O să-i zic.

Pe bune, de data asta.

În bucătărie e linişte; se aude numai bâzâitul uşor al frigiderului. Tortul nedecorat e încă sus pe blat, acoperit cu folie.

Mă întreb dacă Nora se mai întoarce sau dacă motivul pentru care a dispărut aseară o va reţine și azi.

Mă uit în frigider după ceva de mâncare înainte de a mă pregăti pentru muncă.

La naiba!

Munca.

Trebuia să fiu acolo la șase, să-i fac tura lui Posey.

Mă duc val-vârtej în camera mea să-mi iau telefonul ca să-mi sun șeful. Mă împiedic de ceva tare, încercând să-mi păstrez echilibrul într-un singur picior. Sigur că nu merge, aşa că mă lovesc cu degetele de piciorul biroului.

La naiba, ce doare!

Mă prind de picior și în cele din urmă mă-ntind după telefon. Sigur că e tot mort.

De două ori la naiba!

Va trebui să folosesc telefonul Tessei ca să sun la serviciu.

Arunc telefonul pe pat şi sar într-un picior până în living, cu degetul încă zvâcnind de durere. Când ajung la canapeaua unde doarme Tessa, îi cercetez din priviri trupul și mobila. Mobilul ei trebuie să fie pe aici, pe undeva.

De ce n-am ascultat-o pe mama și n-am instalat telefon fix?

Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla, Landon.

Serviciul de telefonie mobilă ar putea cădea.

Ţi-ai putea pierde mobilul şi trebuie să foloseşti fixul ca să suni și să-l găseşti.

Extraterestrii ar putea invada Brooklyn-ul şi ar putea fura toată tehnologia existentă ca să pună stăpânire pe Pământ, cu planurile lor diabolice.

Bine, pe ultima am inventat-o eu când o tachinam în privinţa grijilor pe care şi le face.

Cu toate astea, este una dintre numeroasele ocazii din viaţa mea când îmi dau seama că mama ştie despre ce vorbeşte. Cei mai mulţi tineri de douăzeci și ceva de ani n-or să recunoască niciodată, dar eu sunt destul de isteţ să ştiu că sunt norocos să am un astfel de părinte.

Vad telefonul Tessei vârât undeva între pernele canapelei și șoldul ei. Mă întind uşor după el şi-mi ţin respiraţia, încercând să nu o trezesc. Exact când ating telefonul cu vârful degetelor şi să-l prind, Tessa se smuceşte și deschide brusc ochii. Mă dau în spate şi o las să înţeleagă că sunt doar eu și că ea a adormit pe canapea, în propriul living.

— Te simţi bine? mormăie Tessa.

Vocea îi sună de parcă ar fi în continuare adormită.

— Da, scuze. Telefonul meu s-a descărcat și am întârziat la muncă.

Ea dă din cap și-mi întinde telefonul. Îl iau și încerc să formez numărul, dar îmi cere parola. Tessa începe să înşire nişte numere iar eu le tastez repede.

— Zero, doi, zero, unu, zice ea și închide ochii.

Se rostogolește pe o parte și-și duce genunchii la piept.

— Mulţumesc.

Iau pătura din spatele canapelei şi o învelesc pe Tessa. Îmi mulţumeşte cu un zâmbet, iar eu reuşesc să deblochez telefonul. Mi se pare atât de ciudat, este atât de mic în comparaţie cu al meu.

Tessa mă necăjeşte când vine vorba de dimensiunea telefonului meu, spunându-i iPad, iar eu o tachinez pentru că-l sparge sau îl pierde încontinuu pe al ei. Îi amintesc despre cel pe care l-a scăpat în toaletă, de cel care a „dispărut” într-un Uber, de cel cu care a aruncat într-un păianjen de pe acoperişul clădirii noastre. Singurul rămas, cel pe care nu-l pomenesc, este primul ei telefon.

E cel al cărui ecran Tessa l-a spart intenţionat și pe care l-a călcat în picioare de cel puţin douăzeci de ori. Am venit acasă de la serviciu şi am găsit-o facându-l praf. Jura că n-o să mai folosească niciodată un iPhone şi aveam bănuielile mele că decizia ei nu are nimic de-a face cu tehnologia. Mai degrabă e din acelaşi motiv pentru care bea acum numai cafea rece. Acelaşi motiv pentru care nu prea mai ascultă nici trupa preferată.

A renunțat rapid la promisiunile de genul ăsta după ce a folosit un alt telefon vreme de o săptămână. Și-a pierdut toată muzica și toate informațiile pe care le avea salvate. Toate site-urile pe care era logată automat, toate cardurile de credit deja salvate. A înjurat firma Apple tot drumul până la magazin, spunând că pun stăpânire pe lumea-ntreagă, enervată la culme că au nişte produse atât de bune, încât practic îi obligă pe clienți să le utilizeze. Paradoxal, nu?

De multe alte ori a spus că ar trebui să facă produse mai ieftine. N-am putut s-o contrazic.

Când încerc să sun, îmi dau seama că nu știu numărul de la Grind pe dinafară. De obicei mă bazez pe numărul pe care îl am salvat în telefon. Nici nu-mi mai amintesc de zilele când smartphone-urile puseseră stăpânire pe lume. La 12 ani aveam un Nokia vechi pe care mama mă punea să-l car peste tot unde mă duceam, în caz că s-ar fi întâmplat ceva. îi terminam bateria jucând Snake toată ziulica.

Frate, ce bătrân mă simt!

Ce mama naibii ne-am face fără tehnologie? Mi-e ruşine că mă bazez atât de mult pe ea, dar în acelaşi timp mă crispez la gândul că trebuie să pun mâna pe o agendă telefonică și să caut numărul de telefon de la muncă.

Frate, noi, oamenii, suntem nişte răsfăţaţi.

Nu, mai bine zis noi, americanii, suntem nişte răsfăţaţi. Sunt multe, multe locuri din lume în care oamenii n-au văzut niciodată un iPhone, iar eu cuget la existenţa mea fără produsele Apple.

Eu le am pe toate la nas.

Caut pe Google numărul de la Grind şi, când îl apelez, sună direct ocupat.

Ce mama dracului?

Nici măcar nu am numărul lui Posey. Din nou tehnologia ca impediment.

Înainte învăţasem pe dinafară numerele de telefon ale tuturor prietenilor mei. E adevărat că aveam doar doi prieteni şi amândoi locuiau în aceeaşi casă.

— O să mă grăbesc să mă-mbrac şi să zbor acolo, îi explic eu zorit.

Pun telefonul Tessei pe măsuţa de cafea şi mă duc la mine în cameră. Degetele de la picior încă mă dor.

Dacă plec acum, pot ajunge acolo în cincisprezece minute. Aş fi putut fi la jumătatea drumului deja dacă n-aş fi încercat să-i sun. Mă holbez la telefonul de pe pat. Mi-aş fi putut folosi şi telefonul dacă l-aş fi lăsat la încărcat.

Pe de-o parte câştigi, pe de alta pierzi.

Mă învârt prin cameră şi-mi pun pe mine nişte jeanşi închişi la culoare și un tricou gri. Dau buzna în baie şi mă spăl pe dinţi. Fac pipi şi mă spăl pe mâini. Nici nu mă uit în oglindă, sting lumina și mă întorc în living. Mi-am recăpătat simţurile în degetele de la picioare şi asta mă bucură, pentru că practic trebuie să alerg până acolo. Sunt sigur că arăt exact ca dracu', dar după ce ajung la muncă o să-mi aranjez părul sau ceva de genul ăsta.

Pantofii... unde-mi sunt pantofii? Cercetez podeaua şi interiorul dulapului.

Livingul. Trebuie să fie lângă intrare.

Unde le e locul. Aud în minte vocea Tessei și râd în sinea mea.

Mă aflu lângă uşă, îndesându-mi picioarele în tenişi, în mai puţin de cinci minute de când mă chinuiam să sun la Grind. Îmi iau cheile și deschid uşa dintr-o smucitură şi dau nas în nas cu cineva.

Nora.

Cu un sac de gunoi într-o mână şi cu o cutie la picioare.

Cască ochii când mă vede, iar eu mă uit în jos, în cutie. Acolo se află o carte, o ramă de tablou şi alte câteva chestii amestecate, aruncate unele peste altele şi de nedesluşit.

— Bună.

Pe buzele Norei se citeşte salutul. Mă priveşte şovăielnică.

— Bună, îi răspund, încercând să pricep ce caută aici.

Cu lucrurile ei cu tot.

— Te simţi bine? o întreb, iar ea dă din cap.

Brusc, ochii i se umplu de lacrimi și văd cum îşi strânge pumnul cu putere. Inspiră adânc, apoi se-ndreaptă imediat de spate şi-şi stăpâneşte plânsul.

— Pot să intru?

Are vocea joasă, înfrântă, dar încearcă să pară curajoasă. Mă aplec și ridic cutia cu o mână. Pe cealaltă o-ntind ca să-i iau sacul, iar ea mi-l dă.

Are privirea tăioasă. E o luptătoare. I se citește asta în ochi.

Sacul e greu, așa că-l așez pe podea, în living, lângă măsuța de la bunica. Pun și cutia jos și o invit pe Nora înăuntru cu un gest. Pășește încet în casă, iar Tessa se ridică-n fund pe canapea. Mă uit la telefonul Tessei de pe masă.

Rahat!

Mă uit la Nora, cerându-mi scuze din priviri.

— Trebuie să mă duc la muncă. Am întârziat rău de tot.

Ea dă din cap şi îmi zâmbeşte, dar e cel mai stins surâs pe care l-am văzut vreodată.

Promisiunile de a o proteja pe care mi le-am făcut aseară mi se ridică în capul pieptului. Nu vreau să mai arate aşa sau să se simtă în felul acesta niciodată.

Tessa se ridică și evaluează situaţia. Nu mai pot rămâne să ascult explicaţiile, deşi o să înnebunesc pentru că nu ştiu ce s-a întâmplat.

Oare ce s-a întâmplat?

De ce e Nora aici, cu toate lucrurile ei?

Are legătură cu Dakota?

Mi se face stomacul ghem la gândul acesta.

După ce plec, o să-i spună oare Tessei că ne-am sărutat din nou? Aş vrea să rămân, dar nu pot. Oamenii se bazează pe mine, iar eu deja am dat-o în bară rău de tot în dimineaţa asta.

Ies val-vârtej pe hol și cobor scările. N-am timp să mai aştept cel mai mic lift din lume.

29

Când deschid uşile la Grind, constat că localul e plin.

O, nu!

Coada şerpuieşte în cafenea, de la vitrina cu pateuri până la zona de ridicare a comenzilor. Femeile şi bărbaţii îmbrăcaţi în haine de birou sunt cu toţii împrăştiaţi prin încăpere, pălăvrăgind și îndopându-se cu cafeină. Studiez coada şi observ câteva chipuri iritate, către sfârşitul ei. Îmi fac imediat drum prin mulţime și trec în spatele tejghelei. Nu mă mai obosesc să-mi pun şorţul. Aiden preia comenzile și degetele i se mişcă iute pe casa de marcat, dar faţa, de obicei palidă, i s-a înroşit. La fel și gâtul. Transpiraţia i-a udat leoarcă partea din spate a tricoului.

Ah, *la naiba!* N-o să se bucure prea mult când o să dea cu ochii de mine.

Când trec prin spatele lui, observ că-i dă restul unei tipe într-o salopetă roşie. Femeia e evident nervoasă şi dă din mâini furioasă în micul spaţiu care-i desparte, încercând, probabil, să-şi exprime frustrarea.

— Hei, sunt aici. Scuze, frate. Mi-a murit telefonul și n-a sunat alarma.

— Scuteşte-mă!

Aiden se uită urât la mine.

— Ajută-mă doar să scap de coada asta, spune el încetişor.

Mi-ar plăcea s-o rog pe Hermione să-l transforme într-un dihor.

Totuşi dau din cap, pentru că-i înţeleg supărarea. Cu coada asta nu-i de glumă şi uneori oamenii sunt de-a dreptul nesuferiţi.

Draco vreau să spun Aiden – îmi strigă o comandă.

— Macchiato. Cu extra spumă!

Iau o ceşcuţă și mă apuc de treabă. În vreme ce laptele fierbe, mă uit la Aiden. Arată oribil: are câteva pete negre de cafea pe partea din faţă a tricoului şi e ud pe piept. Ar fi mult mai amuzant dacă n-ar fi vina mea. Dacă ajungeam la timp, am fi fost tot ocupaţi şi copleşiţi până peste cap, dar ne-ar fi fost mult mai uşor să ne descurcăm în doi.

Torn spuma de lapte peste espresso, iar Aiden îmi mai dă o comandă. Continuăm aşa până când la coadă rămân trei oameni. Aiden s-a mai calmat acum, e din nou zâmbitor și prietenos cu clienţii. Asta e o veste bună pentru mine.

Mă ajută să nu mă mai gândesc la felul în care Nora şi-a făcut apariţia la mine acasă și la faptul că sunt un idiot pentru că nu mi-am luat telefonul ca să-i scriu Tessei și să mă asigur că totul e în regulă. Trebuia să găsesc eu o priză liberă pe-aici.

Toate mesele sunt încă pline și sunt pe puţin douăzeci de persoane care stau în picioare, cu cafeaua în mână. Observ că poartă cu toţii ecusoane şi-mi imaginez că sunt veniţi la obişnuita conferinţă de electronică, eveniment ce are loc în apropiere o

dată la câteva luni. E mai multă lume decât de obicei, dar pentru afaceri e bine. Acesta e un alt lucru mişto la New York; mereu se întâmplă câte ceva.

Încep să reumplu recipientele cu boabe de cafea şi să curăţ râşniţele, în vreme ce Aiden se ocupă de staţia de condimente, făcând frişcă şi realimentând cu cele şapte feluri diferite de zahăr pe care le punem la dispoziţia clienţilor. Înainte să mă mut la New York, nu văzusem niciodată un cub de zahăr, ca în Bugs Bunny. Chiar credeam că asta se întâmplă numai în desene animate.

În Saginaw, din când în când, auzeam câte un client comandând ceva fără grăsime, dar așa ceva era greu de găsit într-un orășel din Michigan. Dakota și cu mine stăteam la cafenea cu orele. Ne mutam la altă masă când ne plictiseam de privelişte. Ne îndopam cu zahăr și mergeam acasă pe jos, ținându-ne de mână și visând sub stele.

Gândurile mă poartă din nou în trecut și-mi amintesc prima ceartă pe care Dakota și cu mine am avut-o la Starbucks. Îmi amintesc că părul ei mirosea a nucă-de-cocos şi că noul ei luciu de buze era lipicios. M-am ţinut după ea pe strada iar ea a iuţit pasul, amintindu-mi că poate alerga mai repede decât oricine. Antrenorul de atletism din liceu ştia și el asta dar Dakota nu era interesată de sport. Uneori voia să mă binedispună şi se uita la meciuri cu mine, punându-mi un milion de întrebări la fiecare fluier al arbitrului.

Ea voia să danseze. A ştiut asta dintotdeauna. Eram invidios pe această certitudine a ei. Dakota fugea din ce în ce mai departe de Starbucks, iar eu mă ţineam după ea, ca întotdeauna.

A cotit în jos, pe o alee, și am pierdut-o. Am simţit că nu pot respira până când am găsit-o. Era prea întuneric ca s-o ia la goană aiurea în partea aceea a oraşului. Am găsit-o câteva minute mai târziu, exact lângă Petic. Stătea pe pământ, lângă un gard pe jumătate dărâmat, cu întunericul pădurii în spatele ei.

Gardul de sârmă avea în el găuri imense și afară era beznă. După un minut mi-am regăsit în sfârşit suflul. Dakota lua pietrele cenuşii şi le arunca într-o groapă de pe stradă. Îmi amintesc cât de uşurat am fost când am văzut-o. Purta un tricou galben, cu o faţă zâmbitoare pe el, şi sandale cu sclipici. Se supărase pe mine pentru că eram de părere că e o idee proastă s-o căutăm pe mama ei.

Yolanda Hunter era plecată din peisaj de mult prea mulţi ani. Credeam că, dacă ar fi dorit să fie găsită, nu s-ar mai fi ascuns.Dakota era furioasă, spunându-mi că eu nu înţeleg cum e să nu ai părinți. Mama ei fugise, lăsându-şi copiii cu un tată beţiv, căruia îi plăcea să-şi bată fiul.

Când am ajuns-o din urmă pe Dakota, plângea și i-a luat câteva secunde ca sa se uite la mine. E ciudat cât de exact îmi

amintesc detaliile din acea noapte. Începusem să-mi fac griji pentru ea. Uneori, mă gândeam ca și ea va dispărea, ca mama ei.
— *Nu există nicio dovadă că n-ar vrea să locuiesc cu ea*, mi-a spus ea în seara aceea.
— *Dar nici că şi-ar dori aşa ceva. Vreau doar să-ţi imaginezi cum te vei simţi dacă nu-ţi va spune ce vrei tu să auzi sau dacă nu va avea nimic de spus*, i-am zis, aşezându-mă lângă ea pe pietriş.
— *O să fiu în regulă. Nu poate fi mai rău decât să nu ştiu*, a spus ea.

Mi-am aduc aminte că am prins-o de mână şi că ea şi-a aşezat capul pe umărul meu. Am rămas amândoi acolo în tăcere, cu capetele pe spate şi cu privirile spre cer. Stelele erau atât de strălucitoare în acea noapte!

Uneori, noaptea, ne întrebam de ce se mai obosesc stelele să sclipească deasupra oraşului nostru.
— *Cred că vor să ne tortureze. Să-şi bată joc de cei care sunt blocaţi în locuri nasoale şi au existenţe de rahat,* a zis Dakota.

Iar eu am spus ceva de genul:
— *Nu, eu cred că sunt aici ca să ne aducă speranţă. Speranţă că e mai mult decât atât acolo, undeva. Stelele nu sunt rele ca oamenii.*

Ea s-a uitat la mine și m-a strâns de mână, iar eu i-am promis că, într-o zi, într-un fel sau altul, o să plecăm naibii din Saginaw. A părut că mă crede.
— Îmi pare rău că a durat atât de mult!

Recunosc vocea lui Posey prin norul de amintiri din capul meu. Vorbeşte cu Aiden. O femeie într-o rochie neagră ridică un semn și le spune tuturor că e timpul să plece. În vreme ce mulţimea se scurge din cafenea, ascult schimbul de replici dintre Posey şi Aiden. El îşi ridică tricoul şi-şi şterge faţa transpirată în timp ce ea vorbeşte.
— E-n regulă. Landon a apărut în cele din urmă.

Posey răsuceşte capul şi dă cu ochii de mine, care şterg tejgheaua de metal cu o cârpă.

Fără să trag deloc cu urechea.
— Îmi pare atât de rău! spune Posey, venind spre mine.

Are mâinile la spate pentru că-şi leagă șorțul. Astăzi are părul roşu prins într-un coc.
— Puteam să jur că am făcut schimb de ture pentru azi, cred am uitat să te anunţ, explică ea.

Scutur cârpa deasupra coşului cu gunoi înainte de a o înmuia în găleata cu săpun.
— Nu. Chiar am făcut schimb. Doar că n-am fost atent aseară şi mi-am lăsat telefonul să se descarce. Îmi pare rău că a trebuit să baţi drumul până aici.

Se uită la Aiden, iar eu îi urmăresc privirea. El nu se uită la niciunul dintre noi. Vorbeşte cu un client despre cafeaua fără

cafeină, care i se pare oribilă și inutilă.
— E ca berea fără alcool. Pierdere de vreme, îi spune omul ajuns la vârsta mijlocie, cu un glas răguşit, lui Aiden.

Pare că deja a băut câteva beri pe ziua de azi.
— Am nevoie de ore de muncă, oricum, îmi şopteşte Posey și dă din cap spre masa de lângă peretele din spatele încăperii, cea mai apropiată de holul mic care duce la toaletă.

Surioara ei Lila, stă acolo răbdătoare, cu bărbia lipită de masă.
— Am adus întăriri.

Bagă mâna în buzunar și scoate trei mașinuțe, să fie oare Hot Wheels?
— Îi plac mașinuțele.

Zâmbesc spre fetiță, dar aceasta nu observă. Posey dă din cap.
— O, da, le adoră.
— Ești sigură că vrei să rămîi? Pot să rămîn eu. N-am nimic de făcut, mă ofer eu.

O parte înfiorător de egoistă din mine vrea să rămână ea, pentru ca eu să pot să mă duc să văd ce face Nora, dar n-aş recunoaşte niciodată asta cu voce tare.
— Nu. E-n regulă, pe bune. Aveam nevoie doar de două ore libere în dimineaţa asta ca să mă duc cu bunica la doctor. Nu se simte prea bine.

Posey se uită la sora ei și sesizez în privirea ei un strop de frică.

E studentă și lucrează într-o cafenea, deci lui Posey i-ar fi aproape imposibil să-şi crească sora doar din salariu. Nu cunosc prea multe detalii despre viaţa ei de familie, dar presupun că părinţii ei nu se vor întoarce ca prin minune.
— Pot s-o iau pe Lila cu mine câteva ceasuri. Mă-ntorc la mine acasă. Poate sta acolo sau ne putem duce în parcul de vizavi.

Nu mă deranjează să am grijă de ea puţin, pentru ca Posey să-şi termine schimbul. Şi ar însemna că mă pot întoarce la apartament. Sunt o persoană îngrozitoare.

Posey o priveşte din nou pe sora ei, preţ de câteva clipe. O supraveghează cu mare atenţie, chiar dacă lucrează la tejghea. Fetiţa încă stă cu bărbia sprijinită de masă şi e adorabilă.
— Eşti sigur? Nu eşti obligat să faci asta.
— Ştiu, îi răspund. Dar mi-ar plăcea să te ajut.

Frate, o să mă duc în iad pentru că insist.

Posey îşi priveşte din nou surioara și pare să se gândească serios la plictiseala fetiței.
— Bine. Dar du-o la tine acasă. E foarte cald azi și deja am stat pe-afară toată dimineața, spune ea râzând. E prea devreme pentru ea să-și termine bateriile.
— Am priceput. O să curăț mesele astea înainte să plec.
— Mulțumesc.

Posey îmi zâmbeşte. Pistruii i se observă azi mai bine ca în alte ocazii. E drăguță.

— Nicio problemă.

Iau găleata, iar ea ridică despărțitorul de lângă casa de marcat și-mi face loc să trec. Mesele sunt mai murdare ca niciodată. Trebuie să schimb prosoapele de trei ori ca să şterg ca lumea petele de cafea vărsată și urmele lăsate de fundurile paharelor.

Măcar mulţimea a plecat. A rămas un singur client, un tânăr hipster care scrie ceva pe micul lui MacBook auriu. Pare mulţumit.

Când sunt gata de plecare, Lila se află în acelaşi loc. Nu mai stă cu bărbia lipită de masă. În schimb, plimbă o maşinuţă violet pe suprafaţa mesei, scoţând diverse sunete.

— Hei, Lila. Mă mai ţii minte? o întreb eu.

Îşi ridică spre mine feţişoara rotundă şi dă din cap.

— Super! Vrei să stai cu mine cât timp lucrează sora ta? Putem merge acasă la mine puţin. Am o prietenă căreia i-ar plăcea mult să te cunoască.

Mă las la nivelul ei, iar ea se uită din nou la maşinuţă.

— Da.

Are un glas încet, dar clar. Posey mă strigă şi-i spun Lilei că mă întorc imediat s-o iau. Când ajung la Posey, observ că are o mutră foarte serioasă.

— Ştii cum să te porţi cu copiii, da? E foarte mică și am încredere în tine, altfel nu ţi-aş lăsa-o în grijă, dar ştii cum să te porţi cu copiii? Ce să faci dacă-i e foame? Dacă o să cadă şi-şi juleşte genunchiul?

Posey vorbeşte pe o voce joasă, maternă.

— Trebuie s-o ţii de mână când vă plimbaţi pe afară. Tot timpul. Şi nu mănâncă decât cartofi prăjiţi și biscuiţi cu unt de arahide.

Dau din cap.

— Cartofi și biscuiţi cu unt de arahide întotdeauna. O ţin de mână. N-o las să cadă. E prea mică s-o pun să-mi scrie eseurile. Am înţeles.

Îi zâmbesc larg, iar ea oftează, cu un surâs.

— Eşti sigur? întreabă ea din nou.

— Categoric.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spune ea.

Dau din cap şi-i mai promit de câteva ori că totul va fi în regulă. Nu-i spun că telefonul meu a rămas acasă, dar mă duc direct acolo și nu vreau să intre în panică şi mai tare dacă aude că nu are cum să dea de mine până când nu ajung la apartament.

Posey îi explică Lilei că ea mai are puțin de lucru, apoi va veni la mine acasă s-o ia. Lila nu pare să se supere deloc.

Când îmi iau la revedere de la Aiden, observ pe gâtul lui, într-o parte, o urmă vineție, chiar deasupra gulerului tricoului. Stomacul mi se întoarce puțin pe dos și încerc să nu mă gândesc la genul de femei pe care le aduce acasă.

Cât mergem până la apartament, Lila mă ține de mână, arată spre fiecare autobuz furgonetă și ambulanţă care trece pe stradă

și le spune numele. După ea, orice maşină cu farurile aprinse e ambulanță.

Plimbarea e scurtă, iar Lila are chef de vorbă, deşi îmi e greu să disting ce spune uneori. Mă uit în jurul meu și mi se pare că azi sunt un milion de femei pe străzi. Sau femeile acordă mai multă atenție bărbaţilor cu copii. Am primit mai multe zâmbete și saluturi în ultimele douăzeci de minute decât am primit de când m-am mutat aici. Ciudat. E ca în filmul acela cu câinele, în care prietenul lui Owen Wilson se foloseşte de căţelul acestuia ca să atragă simpatia femeilor.

Probabil că ar fi mai bine dacă n-aş compara copiii cu căţeii, totuşi.

Când ajungem la blocul meu, o las pe Lila să apese butonul liftului şi număr secundele până când ajungem la etajul unde locuiesc. Sper din tot sufletul ca Nora să mai fie aici.

Când intru pe uşă, observ că televizorul e pornit. Tessa e tot pe canapea, cu părul prins în vârful capului. Pare în continuare obosită când se ridică în capul oaselor şi o salută pe musafira noastră. E singură, remarc imediat.

— Hei, salutare, îi spune ea Lilei, zâmbind.

Lila îi face cu mâna şi scoate maşinuţa albastră din buzunarul jeanșilor ei minusculi.

— E surioara lui Posey. Am grijă de ea până când îşi termină Posey tura, vreo oră sau cam aşa ceva.

Asta pare s-o trezească puţin. Îi zâmbeşte Lilei şi-i face cu mâna.

— Cum te cheamă?

Lila nu răspunde. Se aşază pur și simplu pe podea şi începe să se joace cu maşinuţa pe mocheta noastră, scoţând mici zgomote și împingând jucăria de-a lungul liniilor de pe covor.

— E adorabilă, spune Tessa.

Dau din cap.

— O să-mi pun telefonul la încărcat şi mă duc până la baie. Poţi să ai grijă de ea un minut?

Încerc să nu mă dau de gol când studiez pentru a doua oară din priviri încăperea, în căutarea Norei.

— Sigur, zice Tessa, iar eu mă duc la mine-n cameră ca să-mi încarc telefonul.

Nu mi-am făcut patul, iar laptopul meu zace deschis pe podea. Bine că n-am călcat pe el în toată graba de azi dimineaţă. Aştept un minut sau două pentru ca telefonul să se aprindă şi ca să-i scriu lui Posey că am ajuns cu bine. Fără căzături. Fără nicio altă problemă.

Dar când telefonul se deschide, văd că am un mesaj de la Nora:

Te rog nu-i spune nimic Tessei. Nu are nevoie de alte drame acum:/

Îi răspund, întrebând-o unde s-a dus.

Trec câteva secunde fără să primesc vreun răspuns, aşa că-i scriu lui Posey şi-mi las telefonul la încărcat. Arunc o privire în living, apoi mă duc la baie şi închid uşa în urma mea. În timp ce mă spăl pe mâini, uşa se deschide şi Nora apare în oglindă.

30

Mă zgâiesc în oglindă preţ de câteva secunde, iar Nora se zgâieşte şi ea la mine.

Nu vine mai aproape. Stă pur şi simplu în prag, cu ochii aţintiţi asupra mea. Fără să-mi iau privirea de la ea, închid apa şi iau un prosop ca să mă şterg pe mâini. Cred că era în camera Tessei când am venit eu.

— Bună, spune reflexia Norei.

— Bună, zic şi eu.

Pare că astăzi spunem asta destul de des.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Plănuisem să aştept să-mi spună ea, dar nu m-am putut abţine, întrebarea pur şi simplu mi-a scăpat.

Ea inspiră adânc şi văd cum pieptul i se ridică şi-i coboară rapid. Mă răsucesc, iar ea face câţiva paşi, intrând în baie, și închide uşa în urma ei.

Când se apropie de mine, pare cuminte, nu mai e aceeaşi femeie de azi-noapte, din bucătăria mea. Îşi ţine mâinile în faţa trupului, nu prinse de tricoul meu. Are buzele strânse. Nu mă mai sărută.

Are părul strâns într-o coadă împletită care-i atârnă pe un umăr. Nu e deloc machiată şi observ că are câţiva pistrui pe obraz. Are privirea obosită, ceea ce-mi spune că n-a dormit prea mult. Poartă un tricou alb, care-i lasă dezgolit un umăr, şi colanţi negri. În picioare are nişte şosete cu un imprimeu cu pizza. E a doua ocazie când o văd purtând şosete ciudate. Îmi plac.

— Sunt în regulă, zice Nora şi-şi linge buzele.

O prind de mână şi o trag mai aproape de mine. Şovăie o clipă apoi face un pas înainte.

Sacul acela de gunoi plin cu haine spune altceva, *Nora.*

— Nu pari în regulă.

Îmi ridic mâna liberă şi-i ating codiţa împletită. Ea închide ochii.

— Mie îmi poţi spune. Ştii asta, nu-i aşa?

Îmi iau mâna de pe părul ei şi-i ridic bărbia, numai puţin, ca s-o pot vedea mai bine. Are cearcăne vinete, de oboseală, sub ochii ei migdalaţi şi umflaţi. Mi se strânge stomacul la gândul că a plâns. Îmi trec degetul mare peste unul dintre ochii ei închişi și ea întredeschide buzele.

Genele ei sunt atât de lungi, încât îmi amintesc de penele unei păsări.

O pasăre foarte, foarte frumoasă.

Ah, ce gânduri bizare am!

Ea dă din cap, iar eu îmi mut degetul mare sub bărbia ei. Ea deschide ochii, suficient ca să-mi dau seama că-mi ascunde ceva.

Are vocea blândă, dar îşi fereşte faţa de atingerea mea când spune simplu:

— Mă ocup eu de asta.

Fac un pas înapoi, ca să-i ofer puţin spaţiu, dar ea mă ia prin surprindere prinzându-mă de tricou și trăgându-mă mai aproape de ea. Îmi cuprinde spatele cu braţele şi-şi lipeşte capul de pieptul meu. Nu plânge; stă pur și simplu acolo, inspirând sacadat și nespunând nimic.

O mângâi cu o mână pe spate, lăsând-o să se bucure de tăcerea aceasta pe care şi-o dorea. După câteva secunde, îşi înalţă capul şi mă priveşte fix.

Vreau să am grijă de tine, spune inima mea. Apoi buzele mele rostesc acelaşi lucru.

Ea îmi analizează cuvintele, uitându-se în ochii mei.

— Nu vreau să aibă cineva grijă de mine.

Sinceritatea ei doare, dar îmi amintesc că e cu câţiva ani mai mare decât mine și se descurc[singură de o vreme.

— Nu vreau ajutorul părinţilor mei. Nu vreau ajutorul tău. Nu vreau ajutorul nimănui. Vreau doar să-mi rezolv problemele și să cauzez cât mai puţine necazuri în acest timp. O să te bag în bucluc... asta fac eu. Asta sunt eu. Nu spun asta ca să fiu dramatică – vorbesc serios, Landon.

Se uită la mine, implorandu-mă din ochi s-o ascult. S-o ascult cu adevărat.

— Duc un bagaj prea mare după mine şi nu caut un cavaler în armură strălucitoare să mă salveze.

Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu cum s-o ajut și nici nu ştiu dacă are nevoie să fie ajutată.

Nu sunt obişnuit să nu fiu necesar cuiva. Eu am fost dintotdeauna cel care repară lucrurile. Cine sunt fără acest rol?

Habar n-am.

— Ştiu, prinţesă, îi spun, încercând să glumesc puţin, să mai risipesc un strop din tensiunea asta cu care nu ştiu ce să fac.

— Bleah, spune ea, făcând o mutră dezgustată. Nu sunt deloc prinţesă.

— Dar ce eşti, atunci? o-ntreb, pentru că mă interesează cum se vede pe sine.

— Un om.

În cuvintele ei e ceva mai mult decât sarcasm.

— Nu sunt vreo domniţă la ananghie și nici vreo prinţesă. Sunt o femeie, un om în toate sensurile cuvântului.

Mă uit în ochii ei, iar ea mă-mbrăţişează din nou.

— Putem să stăm aşa câteva secunde? Poţi să mă ţii, aşa, în braţe câteva clipe ca să ţin minte senzaţia?

Urăsc aceste cuvinte de rău augur, de parcă vrea să-şi ia adio.

Nu-i răspund. O ţin doar în braţele mele până când ea se desprinde de-acolo, câteva secunde mai târziu.

— Aş vrea să-mi spui ce se-ntâmplă, îi zic, în cele din urmă, când se retrage.

Nu se uită-n ochii mei când spune:

— Şi eu.

Nora se îndreaptă de spate şi deschide ochii larg.

— Bine. Hai să decorăm tortul ăsta şi să-i oferim lui Ellen cea mai frumoasă zi de naştere din viaţa ei.

Schimbarea din purtarea sa e imediată şi totală. Mă-ngrijorează cât de repede se închide în sine și schimbă subiectul.

Vreau mai mult de la Nora. Vreau răspunsuri. Vreau să cunosc natura problemelor ei ca să-i pot oferi o soluţie. Vreau s-o ţin în braţe până când o să creadă cu adevărat că sunt aici s-o ajut. Vreau să-i alung suferinţa cu sărutări şi s-o fac să râdă până când uită de ce se ascunde de mine. Vreau să ştie că o văd, deşi ea nu-şi doreşte asta.

Vreau atât de multe lucruri, dar nu pot să mi le doresc doar eu... trebuie să şi le dorească și ea. Dar îi ofer răspunsul de care pare să aibă nevoie acum și zâmbesc silit.

— Haide!

Ridic mâna să batem palma, iar ea surâde uşor. Ridică şi ea mâna și o loveşte de a mea.

— Eşti cea mai siropoasă persoană pe care o cunosc, spune ea, deschizând uşa de la baie.

Eu o urmez.

— Nu mă deranjează.

Şi uite aşa, dintr-odată, suntem din nou „prieteni”.

Tessa și Lila sunt încă în living când noi apărem împreună pe hol. Lila e în continuare vrăjită de maşinuţa ei, iar Tessa stă picior peste picior pe canapea, privind-o pe fetiţă cu un surâs larg pe buze. Se uită la mine, apoi la Nora, apoi din nou la mine. Nu-şi poate ascunde curiozitatea sau suspiciunea, dar nu scoate o vorbă.

— Lila.

Mă aplec ca să vorbesc cu fetiţa.

— Noi o să decorăm un tort. Vrei să vii la bucătărie cu noi?

Lila ridică privirea spre mine şi-şi ia maşinuţa.

— Maşina, ciripeşte ea, arătându-mi jucăria strălucitoare.

— Da. Poţi să-ţi iei și maşinuţa.

Îi întind mâna, iar ea mă prinde uşor.

— O să-nchid ochii câteva minute şi-o să mă odihnesc, spune Tessa, întinzându-se la loc.

Îi spun să se culce din nou și mă duc în bucătărie cu Lila. Nora vine după noi.

— Hei, salutare, frumoaso. Cum te cheamă? întreabă Nora.

Lila nu se uită la ea, dar îşi spune numele și se aşază la masă.

— Ce nume frumos! Îţi place tortul? zice Nora.

Lila nu-i răspunde. O ating pe Nora pe braţ ca să-i atrag atenţia. Ea se răsuceşte spre mine, iar eu duc mâna la gură ca Lila să nu sesizeze ce spun.

— E autistă, îi explic.

Nora dă din cap, semn că a priceput, apoi se aşază lângă Lila la masă.

— Ce maşinuţă şmecheră, îi spune ea.

Lila zâmbeşte şi trece cu maşinuţa peste mâna Norei, făcând „vruum, vruum”. Înţeleg că a acceptat-o.

— Mai ţii minte cum se face glazura? mă-ntreabă Nora de pe scaunul ei.

Dau din cap.

— Zahăr pudră, unt, vanilie şi mai era ceva...

Nu-mi mai amintesc ultimul ingredient, deşi am făcut chestia asta chiar aseară.

— Lapte.

O aprob.

— Corect. Lapte. Şi şaptesprezece picături de colorant alimentar.

Se uită urât la mine.

— Una sau două picături.

— Bine, deci zece picături. Am priceput.

Ea izbucneşte în râs, dându-şi ochii peste cap. Văd cum în privire îi revine o scânteie de viată.

— Două picături.

Mă duc la dulap şi scot cutia de coloranţi alimentari.

— Deci, dacă vrei să iasă bine, am nevoie de supraveghere. Cunoşti vreun cofetar?

Ia-o pe asta, chef cofetar. Ea clatină din cap.

— Nu. Nu cunosc, îmi pare rău.

Un zâmbet ghiduş îi luminează chipul. Oftez teatral şi scot o pungă nouă de zahăr pudră din dulap.

— Ce păcat! Nu pot promite că n-o s-o dau în bară.

Nora mă priveşte amuzată.

— E un cofetar îngrozitor, îi şopteşte ea Lilei.

Lila o priveşte şi zâmbeşte. Flutur un linguroi spre ele.

— Hei, nu vă aliaţi împotriva mea!

Nora izbucneşte în râs. Mă duc la frigider şi scot laptele şi untul, apoi iau castronul din maşina de spălat vase. De fapt, îmi amintesc foarte clar cum se face glazura.

Cred...

Încep să lucrez, iar Nora tace mâlc. După ce amestec zahărul şi untul, adaug vanilia şi laptele. Adaug cu grijă două picături de colorant alimentar verde, iar Nora aplaudă în timp ce eu amestec totul în castron.

După un minut sau două de linişte, Nora se ridică şi vine înspre mine. Despachetează tortul şi aruncă folia la gunoi. Eu înfig lingura în glazură şi o-ntind peste tortul vanilat.

— Ah. Uită-te la tine. Decorezi singur tortul. Ai progresat mult, tinere greier.

Râd la glumele Norei, iar ea mă-mpunge cu umărul. Se uită apoi la Lila.

— Ea a cui este? Nu mi-a dat prin cap să te-ntreb.

— E sora prietenei mele Posey. Posey a trebuit să lucreze dimineaţă, aşa că m-am oferit să am grijă de asta mică. Va veni peste vreo oră s-o ia.

Nora mă priveşte în felul acela al ei și simt cum îmi citeşte toate gândurile. Pulsul mi se accelerează.

— Eşti o mare figură, Landon Gibson, îmi spune ea, pentru a doua oară în două zile.

Mă înroşesc din cauza complimentului ei și nici măcar nu-mi pasă dacă observă sau nu.

— Te pricepi să te porţi cu ea, spun, arătând spre Lila cu lingura acoperită de glazură verde.

— Eu? Mă pricep la copii? spune ea, sincer surprinsă.

— Da, îi zic eu şi-mi lipesc arătătorul de nasul ei, aşa cum mi-a făcut ea ieri.

— Hei, de la mine ai furat asta!

Îşi răsuceşte umerii ca să mă privească, la numai câţiva centimetri depărtare de faţa mea. Întind glazura peste vârful tortului, asigurându-mă că ajunge peste tot.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Ridic privirea în tavan, apoi mă uit din nou la tort. Nora mă înghionteşte încă o dată.

— Mincinosule!

— Eu sunt mincinos, iar tu ţii secrete. Suntem la fel...

Vorbele acestea îmi ies din gură înainte să le pot opri şi nu-mi place deloc când expresia i se schimbă, de la relaxare la precauţie.

— Nu e acelaşi lucru. Secretele şi minciunile nu sunt acelaşi lucru, se apără Nora.

Mă întorc spre ea și las lingura pe marginea tigăii.

— Nu voiam să spun asta. Îmi pare rău.

Nora nu se uită la mine, dar văd cum lasă garda jos cu fiecare răsuflare. În cele din urmă, spune:

— Îmi promiţi ceva?

— Orice.

— N-o să încerci să mă ajuţi.

— Eu...

Ezit un pic.

— Promite-mi!

Se ţine tare.

— Promite-mi, iar eu îţi promit că n-o să-ţi spun minciuni.

Mă uit la ea.

— Dar secrete o să ţii? o întreb, ştiind deja răspunsul.

— Fără minciuni!

Oftez înfrânt. Nu vreau să ţină niciun secret.

— Asta e singura mea variantă? întreb.

Şi de data aceasta ştiu răspunsul.

Ea dă din cap.

Mă gândesc la oferta ei câteva secunde. Dacă asta e singura cale prin care mă va lăsa să mă apropii de ea, n-am încotro.

Nu ştiu dacă voi putea să-mi ţin promisiunea, dar e singura mea şansă.

Inspir adânc şi dau încet din cap.

— Îţi promit că n-o să-ncerc să te ajut.

Ea expiră, şi acum îmi dau seama că şi-a ţinut respiraţia.

— E rândul tău.

De data asta, ea e cea care ezită.

— Îţi promit că n-o să-ţi spun minciuni.

Ridică degetul mic și şi-l împleteşte cu al meu.

— Avem un pact acum. Nu-l strica, mă avertizează ea.

Mă uit la Lila care stă la masă, fericită cu maşinuţa ei.

— Ce se-ntâmplă dacă-l stric? o întreb.

— O să dispar...

Cuvintele Norei mă lovesc în plin şi sunt înspăimântat la auzul lor pentru că ştiu – fără nicio urmă de îndoială – că vorbeşte serios.

ANNA TODI
A trăi, a iubi și a te maturiza la New York
Zgârie-norii marelui oraș și ritmul său frenetic sunt foarte diferite de locul în care a copilărit Landon Gibson, iar mutarea la Universitatea din New York este dificilă. Pe lângă asta, uneori se mai intersectează cu fosta iubită, Dakota, care l-a părăsit la scurt timp de la sosirea în oraș.
Din fericire, împarte cu Tessa, cea mai bună prietenă a lui, micul apartament din Brooklyn și ea îl sprijină când Landon intră într-o încurcătură sentimentală. Dar Tessa are și propriile probleme...
Totul e o harababură. Una captivantă.
Concluzia? Nu poți supraviețui într-un oraș atât de mare și de agitat fără ajutorul câtorva prieteni de nădejde și al unei perechi de căști.
wattpad sensation Imaginator 1D
Seria AFTER a adunat peste 1 miliard de fani online și a fascinat cititorii din întreaga lume. Citește și tu cea mai virală poveste de pe internet!
TREI
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0292-1

Notes

[←1]

Personaj din Harry Potter. **(***N.tr***.)**

[←2]

New York. *(N.tr.)*

[←3]

Una dintre cele patru case de vrăjitori din seria Harry Potter. (*N.tr.*)

[←4]

Emisiune/concurs de gătit (*N.tr.*)

[←5]

Una dintre cărțile cu Harry Potter (*N.tr.*)

[←6]

Carte scrisă de John Green și apărută în România la Editura Trei. (*N.tr.*)

[←7]

Joc de cuvinte intraductibil. I can't elope înseamnă *Nu pot fugi. (N.tr.)*

[←8]

Luptă imaginară din seria *Stăpânul inelelor.* (*N.tr.*)

[←9]

Ființă legendară, jumătate vultur, jumătate cal. (*N.tr.)*

[←10]

New Americana, melodie a artistei Halsey. (*N.tr.*)

[←11]

Major League Soccer – liga profesionistă de fotbal din Statele Unite și Canada. (*N.tr.*)

[←12]

Dolores Umbridge, personaj din seria Harry Potter. (*N.tr.*)

Table of Contents

Notes

Table of Contents

Notes 186